

Thailand rotary

โรตารีประเทศไทย www.rotarythailand.org

THE CHILDREN OF SIERRA LEONE GROW UP

นิตยสารรายสัปดาห์ ปีที่ 30 ฉบับที่ 144 มกราคม - กุมภาพันธ์ 2556
January - February 2013

โรตารี คืออะไร ?

วัตถุประสงค์ของโรตารี

โรตารี คือ องค์กรของนักธุรกิจและวิชาชีพจากทั่วโลก ซึ่งบำเพ็ญประโยชน์เพื่อเพื่อนมนุษย์ ส่งเสริมมาตรฐานจรรยาบรรณในทุกวิชาชีพพร้อมทั้งช่วยสร้างไมตรีจิต และสันติสุขในโลก

“Rotary is an organization of business and professional persons united worldwide who provide humanitarian service, encourage high ethical standards in all vocations, and help build good will and peace in the world”

บททดสอบสี่แนวทาง

The Four-Way Test

Of the things we think, say or do

- 1) Is it the TRUTH?
- 2) Is it FAIR to all concerned?
- 3) Will it build GOODWILL and BETTER FRIENDSHIPS?
- 4) Will it be BENEFICIAL to all concerned?

“ไม่ว่าสิ่งใดที่เราคิด พูดหรือปฏิบัตินั้น 1. เป็นจริงหรือไม่ 2. เป็นธรรมไหมต่อทุกสิ่ง 3. จะสร้างเสริมไมตรีจิตและมิตรภาพหรือไม่ 4. เป็นประโยชน์ไหมแก่ทุกฝ่าย”

The Object of Rotary

The object of Rotary is to encourage and foster the ideal of service as a basis of worthy enterprise and, in particular, to encourage and foster :

FIRST. The development of acquaintance as an opportunity for service;

SECOND. High ethical standards in business and professions, the recognition of the worthiness of all useful occupations, and the dignifying of each Rotarian's occupation as an opportunity to serve society;

THIRD. The application of the ideal of service in each Rotarian's personal, business, and community life;

FOURTH. The advancement of international understanding, goodwill, and peace through a world fellowship of business, and professional persons united in the ideal of service.

วัตถุประสงค์ของโรตารี

โรตารีมีวัตถุประสงค์ เพื่อสนับสนุนและส่งเสริมอุดมการณ์แห่งการบำเพ็ญประโยชน์ ในการดำเนินกิจกรรมที่มีคุณค่าเป็นหลัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อสนับสนุนและส่งเสริม

หนึ่ง การเสริมสร้างความคุ้นเคยระหว่างสมาชิก เพื่อการบำเพ็ญประโยชน์

สอง การยกระดับจรรยาบรรณในธุรกิจและวิชาชีพ การยอมรับคุณค่าในการประกอบอาชีพที่ยังคุณประโยชน์ และการให้โรแทเรียนทุกคนภูมิใจในอาชีพของตน เพื่อการบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม

สาม การให้โรแทเรียนทุกคน นำเอาอุดมการณ์แห่งการบำเพ็ญประโยชน์ไปใช้ในชีวิตรส่วนตัว ธุรกิจและชุมชน

สี่ การเพิ่มพูนความเข้าใจ ไมตรีจิตและสันติสุขระหว่างชาติ ด้วยมิตรสัมพันธ์ของบุคคลในธุรกิจและวิชาชีพทั่วโลก ที่มีอุดมการณ์ในการบำเพ็ญประโยชน์อย่างเดียวกัน

At a Glance

สถิติ ถึง 28 กันยายน 2012

[* ถึง 30 พฤศจิกายน 2012]

ROTARY
Members:
1,216,779*
Clubs:
34,416*

ROTARACT
Members:
219,397*
Clubs:
95,39*

INTERACT
Members:
344,149*
Clubs:
14,963*

RCCs
Members:
172,845*
Clubs:
7,515*

สารประธานโรตารีสากล

ซาคุจิ ทานากะ มกราคม 2556

มิตรโรแทเรียนที่รัก

ผมเป็นนักธุรกิจชาวญี่ปุ่นที่ต้องใส่สูทเกือบทุกวันและจะติดเข็มโรตารีที่คอปกเสื้อตลอดเวลา การติดเข็มโรตารีทำให้ผมภูมิใจเสมอในการเป็นโรแทเรียน ทุกหนแห่งที่ผมไปถึง ผู้คนจะเห็นเข็มโรตารีและทราบว่าเป็นใคร โรแทเรียนอื่นจะเห็นเข็มโรตารีด้วยและรู้ว่าผมเป็นเพื่อนคนหนึ่งของเขา แม้แต่คนที่มิได้เป็นโรแทเรียนจะแลเห็นด้วยเช่นกัน ผมจึงต้องการให้แน่ใจว่า ทุกๆ คนจะรู้จักความหมายของเข็มนี้

นี่คือเหตุผลที่ผมกำลังขอร้องให้ทุกๆ ท่านโปรดติดเข็มโรตารีเพื่อสร้างความตระหนักแก่ผู้คนได้ทราบความหมายของเข็มนี้ด้วย ผมมีความเชื่อว่าการติดเข็มที่คอปกเสื้อของท่าน จะเปลี่ยนแปลงตัวท่านเอง ทำให้ท่านคิดก่อนพูด คิดก่อนทำ ซึ่งจะช่วยให้ท่านระลึกตลอดเวลาว่า ขณะนี้ท่านคือโรแทเรียนคนหนึ่ง และในฐานะที่เป็นโรแทเรียน พวกเราจึงมาอยู่ที่นี่ เพื่อช่วยเหลือกันและกัน

พวกเราทุกคนควรเตรียมพร้อมที่จะพูดเรื่องโรตารี หากมีใครถามเกี่ยวกับเข็มโรตารี ท่านควรพร้อมเสมอที่จะตอบเขาว่า โรตารีคืออะไร? โรตารีทำอะไรบ้าง? คำถามเหล่านี้เป็นสิ่งที่พวกเราแต่ละคนควรพร้อมเสมอที่จะให้คำตอบ

เราไม่อาจไปพบสมาชิกผู้มุ่งหวังและขอร้องให้เขามาร่วมในโรตารีกับเราด้วยเหตุผลเพียงเราต้องการสมาชิกเพิ่ม แต่เราจะต้องแสดงให้เห็นว่าโรตารีคือองค์กรที่น่ามหัศจรรย์ หากได้เขามาร่วมสังกัดในสโมสรโรตารีแห่งใดแห่งหนึ่งเช่นเดียวกับเราแล้ว เขาจะมีความสุขยิ่งขึ้นด้วย

เมื่อเราไปเชิญเขาเข้ามาอยู่กับเราในโรตารี พวกเรากำลังช่วยเหลือเขาเช่นเดียวกันด้วย ผมคิดว่าเราทุกคนควรต้องรู้สึกขอบคุณบุคคลที่ชักชวนเราเข้ามาในโรตารี ผมขอเรียนว่าชีวิตของผมมีความสุขที่ดีขึ้น และโรตารียังช่วยทำสิ่งที่มีประสิทธิผลสำหรับตัวผมเองเพิ่มขึ้นด้วย ผมจำได้ชัดเจนถึงวันแรกที่ผมเข้ามาในสโมสรโรตารียาชิโอะ เป็นวันที่ผมเริ่มก้าวแรกในวิถีชีวิตใหม่ที่แตกต่างออกไปในวิถีทางแห่งเครือข่ายมิตรสัมพันธ์ยิ่งใหญ่ ที่ให้ความสุขใจยิ่งขึ้น ได้รับความปลื้มปิติในผลสำเร็จและสันติสุขที่ลึกซึ้งมากกว่า

นี่คือสิ่งที่ผมอยากแบ่งปันให้กับทุกๆ ท่าน ผมทราบว่าหนทางหนึ่งในการจัดการเรื่องดังกล่าวก็คือการนำสมาชิกใหม่เข้ามา แต่เรายังจะต้องทำให้ชุมชนของเรามีความตระหนักในโรตารี ตระหนักในผลงานของโรตารี โดยการมุ่งเน้นภาพลักษณ์สาธารณะของเราและด้วยการติดเข็มโรตารีทุกวัน

田中 作次

ซาคุจิ ทานากะ
ประธานโรตารีสากลปี 2012-2013

สารประธานโรตารีสากล

ซาคุจิ ทานากะ กุมภาพันธ์ 2556

มิตรโรแทเรียนที่รัก

ในสารเดือนธันวาคม ผมได้กล่าวถึงการจัดเวทีอภิปรายสันติภาพโลกโรตารีครั้งแรก ซึ่งเราวางแผนจัดขึ้นในปีโรตารีนี้จำนวน 3 ครั้ง การประชุมครั้งแรกนี้มีหัวข้อว่า “สันติสุขไร้พรมแดน” จัดขึ้นที่กรุงเบอร์ลิน ซึ่งมีนาฬิกาสันติภาพเบอร์ลิน ตั้งอยู่ในรูปแบบศิลปกรรม สูง 3 เมตร หนักกว่า 2 ตัน มีคำจารึกไว้ที่ด้านข้างของนาฬิกาว่า “กาลเวลาจะทำลายกำแพงทั้งหลายให้แตกสลาย”

พิธีเปิดตัวนาฬิกานี้จัดขึ้นในวันที่ 9 พฤศจิกายน 2532 เป็นวันที่กำแพงเบอร์ลินถูกทำลายลง เป็นเหตุการณ์ที่พ้องกันอย่างน่าพิศวงเมื่อเข็มนาฬิกาเริ่มหมุน เป็นเวลาเดียวกันกับคำสั่งให้เปิดพรมแดนเบอร์ลินตะวันตก คำจารึกด้านข้างนาฬิกานั้นได้กลายเป็นความจริง

ในโรตารี เราได้ใช้ประเทศชาติ วัฒนธรรมหรือภาษาใด มาแบ่งแยกการทำงานของเรามา ไม่ว่าหนังสือเดินทางของท่านจะพิมพ์ว่าอย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญก็คือ ท่านเชื่อในคติพจน์ “บริการเหนือตนเอง” ในโรตารีของเราเป็นเรื่องง่ายมากที่จะพูดถึงเรื่องชุมชนหรือประเทศ เช่น โครงการนี้สามารถช่วยเหลือผู้คนในชุมชนของเราหรือโครงการนั้นอาจไปช่วยชุมชนจากจากเคนยา แอฟริกาใต้ หรือเยอรมนี บางครั้งเราอาจคิดรูปแบบที่อาจแยกส่วนงานที่แตกต่างออกไป เช่นโครงการที่เราคิดทำเพื่อช่วยเหลือเด็ก หรือผู้สูงอายุ โครงการนี้อาจช่วยผู้หิวโหย ผู้ยากไร้ คนป่วย หรือคนพิการ เป็นต้น

ความจริงที่ว่า “บริการเหนือตนเอง” นั้นไม่มีเขตแดน การบำเพ็ญประโยชน์ของเรานั้นจะสร้างผลกระทบ มิได้จำกัดเฉพาะชุมชนของเราหรือชุมชนที่เรากำลังให้การช่วยเหลืออยู่ เราได้ช่วยเหลือเฉพาะเด็ก หรือผู้สูงอายุ หรือเฉพาะโรงเรียนนี้หรือสถานสงเคราะห์นั้นๆ เมื่อเราให้บริการผู้อื่น เรา กำลังช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ทุกคน ผลกระทบในสิ่งที่เรากระทำนั้นจะต้องดำเนินต่อไปอย่างยั่งยืน

เมื่อเราใช้คติพจน์ “บริการเหนือตนเอง” นั่นคือเราตัดสินใจให้บริการโดยคิดถึงสิ่งที่ผู้อื่นขาดแคลน มากกว่าสิ่งที่เราปรารถนา เราจะสามารถกล่าวได้ว่า “ปัญหาของท่านก็คือปัญหาของเรา เราต้องการมาช่วยเหลือท่าน”

โรตารีนำสันติสุขเพื่อสนองตอบปัญหาข้อขัดแย้ง และสิ่งที่ขาดแคลนต่างๆ เรื่องน้ำสะอาด โภชนาการ สุขภาพและสาธารณสุข เมื่อได้รับสิ่งที่ต้องการแล้วโอกาสสร้างสรรค์จะตามมา จะมีความหวังและความหวังนั้นไม่มีพรมแดน ความหวังนั้นก็คือเรือนเพาะชำแห่งสันติสุข ให้องกามเจริญเติบโตต่อไป

การ “สร้างผลงาน เพื่อสันติสุข” จะนำสิ่งที่ดีที่สุดในตัวเราออกมา จะช่วยให้เราตระหนักในรั้วหรือกำแพงขวางกั้น ที่เราสร้างไว้รอบตัวเรา สันติสุขจะช่วยให้เรารื้อถอนรั้วหรือกำแพงนั้นออกไป

田中 作次

ซาคุจิ ทานากะ
ประธานโรตารีสากลปี 2012-2013

สารประธานคริสต์ฯ

วิลฟริด เจ. วิลคินสัน มกราคม 2555

ปีแห่งการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่

ขณะที่เราเริ่มปีปฏิทินใหม่นี้ ผมขอส่งความปรารถนาดีมายังมวลมิตรโรแทเรียนทุกท่านในปีใหม่ 2013 ในปีนี้ 108 แห่งการก่อตั้งโรตารี ปีใหม่นี้ก็จะเป็นปีแห่งการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่สำหรับมูลนิธิโรตารี โดยการนำรูปแบบใหม่ของทุนสนับสนุนไปใช้ในภาคทุกภาคทั่วโลก ในอีก 6 เดือนต่อจากนี้ เราจะคอยเฝ้าดูท่าน เพื่อให้มั่นใจว่าการเปลี่ยนแปลงนี้จะสำเร็จไปด้วยดี

พื้นฐานสำคัญข้อหนึ่งของทุนสนับสนุนของภาคในแผนวิสัยทัศน์อนาคตคือการให้โรแทเรียนในภาคสามารถพิจารณาสิ่งที่เขาสามารถดำเนินการในชุมชนของตนหรือต่างประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ ดีกว่าสำนักงานใหญ่มูลนิธิที่โอเวนสตันจะดำเนินการเอง รูปแบบใหม่ของทุนสนับสนุนจะให้โรแทเรียนระดับผู้นำ (สโมสร/ภาค) รับผิดชอบ ตัดสินใจดำเนินการในการจัดใช้ทรัพยากรของมูลนิธิฯ อย่างระมัดระวัง ด้วยความรอบคอบ

ผลสำเร็จของมูลนิธิฯ จะได้จากการลงทุนทั้งด้านการเงินและเวลา ในการจัดประชุมอบรมประจำปีของผู้ว่าการภาครับเลือก ซึ่งจะเริ่มขึ้นปลายเดือนนี้ที่เมืองซานติเอโก การประชุมอบรมประจำปีครั้งนี้ จะมีข้อมูลเพียบพร้อมและจัดการอบรมแผนวิสัยทัศน์อนาคตไว้อย่างละเอียด ดังนั้น เมื่อผู้นำภาค (คนใหม่) ของเราเดินทางกลับถึงบ้าน เราจะได้เห็นว่าท่านเหล่านี้ได้รับการฝึกอบรมมาเป็นพิเศษสำหรับการเป็นผู้นำโรตารีและมูลนิธิโรตารีไปสู่ความสำเร็จ ด้วยการสรุปผลงานประจำปี 2012-13 พวกเราจะช่วยกันสร้างรากฐานที่แน่นหนามั่นคงสำหรับมูลนิธิโรตารีให้มีความเข้มแข็งยิ่งขึ้นต่อไปในปี 2013-14 และช่วยเหลือพวกเราเหล่าโรแทเรียนในการทำสิ่งดีๆ ในโลกต่อไป

Wilf. Wilkinson

วิลฟริด เจ. วิลคินสัน

ประธานทรสต์มูลนิธิโรตารี ปี 2012-2013

สารประธานคริสต์ฯ

วิลฟรีด เจ. วิลคินสัน กุมภาพันธ์ 2556

ช่วยกันสร้างสันติสุขในโลก

โรตารี่นั้นถูกก่อตั้งขึ้นมาจากแนวคิดส่งเสริมความเข้าใจกันโดยไม่ตรีจิตมิตรภาพ ซึ่งเป็นภารกิจของเรา เป็นส่วนหนึ่งในทุกๆ สิ่งที่เรากระทำ มูลนิธิโรตารี่นั้นมุ่งเน้นใน 6 เรื่อง ที่แต่ละเรื่องนั้นสำคัญทุกเรื่อง แต่ละเรื่องนั้นต้องอาศัยสันติสุขในโลกด้วย เราจะไม่สามารถลงวันแห่งความยุติธรรมในสังคมโลกในวันที่ 20 กุมภาพันธ์นี้ได้ หากเราไม่มีสันติสุขในโลก เราไม่สามารถลงวันแห่งสันติสุขและความเข้าใจกันในโลกในวันที่ 23 กุมภาพันธ์ วันครบ 108 ปีแห่งการก่อตั้งโรตารี่ หากเราไม่สามารถกล่าวได้ว่าเรากำลังทำงานเพื่อสันติสุข

มีวิถีทางต่างๆ มากมายในการสร้างสันติสุขในโลกของเรา โดยสโมสรของเราและโดยมูลนิธิของเรา โครงการรณรงค์กวาดล้างโปลิโอ คือการทำงานด้านสาธารณสุขที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์โลกมนุษย์ เป็นการทำงานอย่างหนักในการส่งเสริมสันติสุข โดยการร่วมเป็นหุ้นส่วน เป็นพันธมิตรกันในภาครัฐบาลและภาคเอกชน ในการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน ด้านสาธารณสุข และการติดตามดูแลพื้นที่ที่ยากลำบากที่สุด จะต้องทำให้ทุกคนแน่ใจว่าเราไม่อาจจะมีโลกที่มีสุขภาพดีได้ หากเรายังหลงลืมเด็กไปหนึ่งคน

สันติสุขย่อมมาจากการแบ่งปัน หลายๆ ท่านคงทราบดีถึงคติพจน์ที่ว่า “Rotary Shares – โรตารี่ร่วมสรรค์ปันน้ำใจ” ซึ่งเป็นคำตอบของผม ต่อคำถามที่ว่าโรแทเรียนแต่ละคนควรทำสิ่งใด

ในเดือนกุมภาพันธ์นี้ โรตารี่เราจะเฉลิมฉลองเดือนแห่งความเข้าใจกันในโลก ผมขอให้ทุกสโมสร ทุกภาค โรแทเรียนทุกคน โปรดดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อสันติสุขในโลก

Wilf. Wilkinson

วิลฟรีด เจ. วิลคินสัน

ประธานทรัพย์สินมูลนิธิโรตารี่ปี 2012-2013

Letters to the Editor

เรียน อผก.ชำนาญ จันทรเรือง บรรณาธิการวารสารโรตารีประเทศไทย

ในฐานะที่ท่านดำรงตำแหน่งหน้าที่เกี่ยวข้องต่อสมาชิกภาพในวงการโรตารี.... ผมเองเขียนเรื่องโรตารีมาพอสมควร คิดหยุดเขียนแล้วเพราะเขียนไปก็เท่านั้น แต่....ได้ตระหนักว่าสโมสรโรตารีเรากำลังประสบปัญหาการดำเนินงานจัดประชุมประจำสัปดาห์ถึงไม่จัดส่งรายงานหรือส่งอาจแต่งตัวเลขให้ดูดีปดผู้ว่าการภาคเล่นสนุกดี อันเป็นการสะกดกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์อื่นๆ ตามมา เหตุเพราะมีสมาชิกน้อยเลยติดขัดการเชิญวิทยากร บ่อยครั้งต้องเกณฑ์สโมสรข้างเคียงมาช่วยเอาหน้ารอดหรือไม่ก็งดจัดไปเลย รวมทั้งมาตรฐานสมาชิกความเหลื่อมล้ำแตกต่างกันเป็นบ่อเกิดการติดค้างการเงิน ว่าไปแล้วไม่น่าแปลกใจเลยครับ กล่าวโดยสรุป ต้นเรื่องทั้งหมดมาจาก “นโยบายเพิ่มสมาชิก ขยายสโมสร ระดมเงินบริจาคเข้าสู่ลัทธิโรตารีสากล” อันเป็นนโยบายหลักประจำทุกปีไปนั่นเอง

ปรากฏการณ์ไม่น้อยในการขยายสโมสรใหม่ “ทำเหมือนเปิดแข่งกับ อบต.” พอมีเรื่องขัดใจกันแนะนำให้ไปเปิดสโมสรใหม่ ในทางการเมืองเมื่อผิดใจกันก็ไล่เช่นฆ่าเอาถึงชีวิต โรตารียังดีขัดดอกขัดใจก็ไล่ไปเปิดสโมสรใหม่ แข่งกันนินทาตัวเอง

สโมสรตั้งขึ้นภายใต้ความซุ่มซ่อนหมองใจต่อกัน ทั้งๆ ที่ประกาศทุกบ่อเป็นสโมสรมิตรภาพ!

หลายๆ สโมสรล่ารางวัลเพิ่มสมาชิกภาพจากภาคและโรตารีสากล เร่งคว้าใครก็ได้มาเป็นสมาชิกก่อนค่อยมาล้างน้ำคุณภาพเอาภายหลัง ย้ายสโมสรเหมือนเปลี่ยนเสื้อผ้า เป็นสมาชิก ๑ ปีหรือ ๖ เดือนขยับเป็นนายกสโมสรกันเลย บางสโมสรเป็นซ้ำอีกต่างหาก! เพราะเชื่อในทฤษฎีได้มา ๑๐ คนเสียไป ๘ ยังเหลือกำไรอีกตั้ง ๒ คนโดยสิ้นไป ๘ คนที่ตีจากไปนั้นหัวภาพพจน์ติดลบต่อองค์กรโรตารีไปด้วย!

สมาชิกด้อยคุณภาพ ส่งผลกระทบแล้วในโครงการเยาวชนแลกเปลี่ยน ปรากฏหลายประเทศในโลกปฏิเสธร่วมแลกเปลี่ยนกับทางไทยเรา เขาระบุชัดเจน “เราไม่มีคุณภาพพอที่จะจกดูแลลูกหลานของเขา”

อับอายไหมครับ!

ทั้งๆ ที่มีการจัดสัมมนาระดับภาคเพิ่มพูนศักยภาพซึ่มซับความเป็นโรแทเรียนที่เปรียบพร้อมด้วยจริยธรรมความสง่างาม ก่อนนี้เน้นเพียงประชุมอบรมภาค ประชุมระหว่างเมือง ประชุมใหญ่ภาค ปัจจุบันประชุมแล้วประชุมอีกแยกย่อยลงละเยียดทุกระดับ มิทราบตรวจสอบผลลัพธ์กันบ้างหรือเปล่า? ที่แน่นอนเพิ่มค่าใช้จ่ายให้แก่มวลสมาชิกและกินเวลาการทำกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์

Letters to the Editor

มัวเข้าไปอีก เมื่อเปิดเสรีห้องอบรมนายนใครเข้าอบรมด้วยก็ได้ แม้แต่การประชุมสภาที่ปรึกษาผู้ว่าการภาค (สภาอผภ.) ยังมีคนนอกรวมทั้ง SPOUSE-คู่สามีภรรยา นั่งอยู่ในสภาด้วย

ยังเอาไม่อยู่เลยพระเดชพระคุณ !

เราเลื่อนบริการด้านอาชีพ สัมมาอาชีพเป็นคุณสมบัติขั้นพื้นฐานสำคัญของการเป็นสมาชิกเป็นจุดแข็งขององค์กร และการจัดประชุมประจำทุกสัปดาห์เป็นจุดขายไม่มีใครเหมือนในโลกใบนี้ เราเป็น “ลูกอีช่างประชุม” ที่สมควรยึดอภภาคภูมิใจ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวมา ผมจึงขอเสนอให้ร่วมกันเรียกร้องต่อประธานโรตารีโลก “แซ่แข็งนโยบายเพิ่มสมาชิกขยายสโมสรไว้สักระยะหนึ่ง” หันกลับมาปรับปรุงบริหารสโมสรที่มีอยู่ให้พร้อมสรรพทั้งปริมาณและคุณภาพ “เข้มแข็งในทุกอนุความเป็นโรแทเรียน” ยึดมั่นการให้เกียรติลำดับเรียกขานผู้อาวุโสให้ถูกต้องเรียบร้อยในที่ประชุมใหญ่ภาคเพื่อเป็นเยี่ยงอย่างแก่สโมสร!

อีกทั้งนโยบายใหม่ที่กำลังเปิดตัว คือ การให้สมาชิกก่อการจาก ๒๕ คนเหลือเพียง ๒๐ คน ก่อตั้งสโมสรใหม่ได้เลยช่างรวดเร็วง่ายดายขึ้นไปอีก จงหยุดไว้ก่อนเถิดเพื่อเห็นแก่เกียรติภูมิโรตารี พวกเราอยู่ฐานล่างเหนื่อยคร่ำเมื่อถูกเรียกขาน “สโมสรโหล”

ขอแสดงความนับถือ
อผภ.ประยูร วงศ์ปรีชากร

ผู้ว่าการภาคปี ๒๕๓๖-๓๗

ขอบคุณมากครับสำหรับความเห็นจากมุมมองของผู้อาวุโสที่ผมคิดว่าน่าจะเป็นประโยชน์ต่อมวลมิตรโรแทเรียนโดยรวม ผมตัดข้อความบางส่วนออก แต่ยังคงข้อความที่เป็นเนื้อหาสาระที่ตรงใจของมวลมิตรโรแทเรียนอีกหลายๆ ท่านที่คงมีความคิดเห็นอย่างนี้เช่นกัน แต่มันจะไม่ค่อยแสดงออกมาสธารณะ ได้แต่เพียงพุดคุยแล้วก็เงียบๆ กันไป

ว่ากันตามความเป็นจริงแล้ว ทุกแผนนโยบายของโรตารีสากลคงได้ศึกษามาพอสมควร แต่แน่นอนว่าย่อมไม่มีแผนนโยบายไหนที่ถูกต้องสมบูรณ์แบบร้อยเปอร์เซ็นต์ ต้องมีการลองผิดลองถูก เพื่อปรับปรุงองค์กรให้ดีขึ้น อันไหนดีก็ทำต่อไป อันไหนมีข้อบกพร่องก็ยกเลิกหรือปรับเปลี่ยนไป หากเราไม่มีการปรับปรุงนโยบายหรือแนวทางการปฏิบัติก็เหมือนหนึ่งหยุดอยู่กับที่ หรือตายแล้ว ช่วยกันคิด ช่วยกันชี้แนะ แบบนี้ดีแล้วครับ บางครั้งอาจจะดูเหมือนเป็นยาขม แต่ก็ต้องรับฟังความเห็นที่แตกต่าง ทั้งนี้ ย่อมอยู่บนพื้นฐานของบททดสอบสี่แนวทาง (The Four-Way Test) ที่เปรียบเสมือนศีลของโรตารีเรานั้นเอง กอง บก.เรายินดีรับฟังความเห็นทุกท่านครับ/บก.

บทบรรณาธิการ

ชำนานญ จันทรเรือง

วันคืนล่วงไปอย่างรวดเร็ว นิตยสารโรตารีประเทศไทยที่ผมรับผิดชอบในฐานะบรรณาธิการล่วงมา ๒ ปีครึ่งแล้ว ผมขอขอบคุณในคำแนะนำจากทุกท่าน ซึ่งแน่นอนว่าในบางครั้งอาจตรงกันข้ามกับความเห็นของท่านอื่น โดยผมได้ทดลองสิ่งใหม่ๆ อยู่เสมอ บางครั้งก็ถูกใจ บางครั้งก็อาจจะไม่ถูกใจท่าน แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นล้วนแล้วเพื่อให้ประโยชน์ต่อผู้อ่านเป็นสำคัญ

โรตารีประเทศไทยฉบับนี้ก็เช่นเดียวกัน ผมได้นำเอาเรื่องราวจากทั่วโลกมาเสนอ เพื่อให้มวลมิตรโรแทเรียนได้ทราบความเคลื่อนไหวของที่อื่นๆ ซึ่งรวมทั้งรูปภาพกิจกรรมของ International Assembly หรือเป็นที่เข้าใจกันโดยทั่วไปว่าการอบรมผู้ว่าการภาครับเลือก เพื่อเข้ารับตำแหน่งในวันที่ ๑ กรกฎาคมที่จะถึงนี้ ซึ่งประธานโรตารีสากลรับเลือกดอน เบอร์ตัน ได้วางคตินพจน์หรือ theme ในปีที่จะถึงนี้ว่า ENGAGE ROTARY, CHANGE LIVES ที่เชิญชวนให้เข้าร่วมกิจกรรมของโรตารีเพื่อเปลี่ยนหรือทำให้ชีวิตอีกหลายๆ ชีวิตดีขึ้น ซึ่งหมายความว่ารวมถึงชีวิตของโรแทเรียนของเราด้วย น่าเสียดายที่ขณะที่ผมเขียนบทบรรณาธิการซึ่งจะต้องขึ้นแท่นพิมพ์แล้วการบัญญัติคตินพจน์เป็นภาษาไทยอย่างเป็นทางการยังไม่แล้วเสร็จ ซึ่งผมเข้าใจว่าคงจะมีการบัญญัติอย่างเป็นทางการแล้วหลังจากที่นิตยสารฉบับนี้ถึงมือท่าน

นิตยสารโรตารีประเทศไทยฉบับนี้ปิดต้นฉบับเร็วเป็นพิเศษเพราะต้องการให้ถึงมือท่านก่อนการอบรมสัมมนานายกรับเลือกร่วมภาค (Multidistrict Presidentelect Training Seminar) ของทั้ง ๔ ภาค ในต้นเดือนมีนาคมนี้ที่อิมแพ็ค เมืองทองธานี พร้อมทั้งมีบทความและข้อมูลเกี่ยวกับการอบรมฯ คราวนี้ด้วยครับ

พบกันใหม่ฉบับหน้าครับ

ชำนานญ จันทรเรือง
บรรณาธิการ

rotary Thailand

นิตยสารโรตารี ประเทศไทย

นิตยสารรายสองเดือน
ปีที่ 30 ฉบับที่ 144 มกราคม-กุมภาพันธ์ 2556
January - February 2013

สารบัญ Content

สารประธานโรตารีสากล	1-2
สารประธานทรัสต์ฯ	3-4
Letters to the Editor	5-6
บทบรรณาธิการ	7
สารบัญ	9
สกุ๊ปพิเศษ "สาวน้อยสันติภาพ"	10-23
นับถอยหลังการประชุมใหญ่	24
สิ่งละอัน พันละน้อย	25-27
ที่มาของตราสัญลักษณ์โรตารี	28-33
สรุปข่าวโรตารีรอบโลก	34-36
เริ่มให้รู้	37-41
Rotary in Action	42-44
ศูนย์โรตารีในประเทศไทย	45
Multidistrict PETS	46

กองบรรณาธิการ

สถานที่ติดต่อ

29/10 หมู่ 2 ต.ช้างเผือก อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50300
29/10 Mu2, Chang Puak, Muang, Chiang Mai, THAILAND 50300
Tel +668 1595 7999 Fax +66 5335 7345
Email: chamnan@rotarythailand.org

ชำนาญ จันทร์เรือง
Chamnan Chanruang

พิเชษฐ์ รัชจิรัตน์
Pichet Ruchirat

สุรกิจ เกิดสงกรานต์
Surakit Kerdsonkran

อภิศักดิ์ จอมพงษ์
Apisak Jompong

ดนุชา ภูมิถาวร
Danucha Bhumithaworn

จิตราพร สันติธรรมเจริญ
Jitraporn Santithamcharoen

ROTARIAN REDUX

“

No question is more pressing than this: how do we know that query is still answered negatively? The mountains may rise, the ocean may recede farther and farther from its ancient shores. Continents have been opened and schools have been founded on the principle that education is the common property of all. With steam and electricity. Despite tragic blunders and setbacks, it has brought genuine well-being to the largest number of human beings. It has fostered the noblest individualities. Out of this expanded and enriched human nature, of those whose lives Fate seemed to have hopelessly written

THE ROTARIAN - JANUARY 2011

สาวน้อยสันติภาพ

เรื่องโดย : ชิลเวีย มอเรโน

ภาพโดย : แครอล กัสซี

อน.สุรกิจ เกิดสงกรานต์ สร.บางเขน แปล

ตอน ๒ ขวบเธอเป็นสัญลักษณ์ของ
ความโหดร้ายของสงครามกลางเมือง
ตอนอายุ ๑๖ เธอเป็นดาวฟุตบอล
(Soccer) ของโรงเรียน

บ่ายวันหนึ่งในฤดูใบไม้ร่วงที่อากาศ
เย็นสบาย สาวน้อยร่างสูงพาตัวเองไปข้างหน้าที่
ข้างหลังที่ บนสนามฟุตบอลชานกรุงวอชิงตัน ดีซี
เธออยู่ตำแหน่งหัวหน้ากองหลังให้กับทีมโรงเรียน
เตรียมแข่งขันเพื่อชิงแชมป์ลีกโรงเรียนแบบทีม
อิสระซิงเกิลเอ เธอมีฝีเท้าที่หนักแน่นสม่ำเสมอ แต่

ด้วยเสื้อเจอร์ซีย์หมายเลข ๒๑ กับกางเกงบอลสีดำเธอวางตัวอยู่ทางด้านขวาของ
สนาม ด้านของ “แขนน้อย” ที่เธอมีไม่เหมือนใครและเธอชอบที่จะเรียกแขนของ
เธอเช่นนั้น เพราะผลของสงครามกบฏทหารในประเทศเซียร์รา ลีโอน ทำให้แขน
ของเธอตั้งแต่เหนือข้อศอกลงไปถูกตัดออกตั้งแต่อายุได้ ๒ ขวบ เด็กหญิงที่
เป็นสัญลักษณ์แห่งสงครามกลางเมืองที่มีความแค้นเคืองที่สุดเท่าที่เคยมีมา ชื่อ
ของเธอคือ เมมุนาตู มานาชาเรย์

สื่อมวลชนตั้งฉายาให้เธอว่า “สาวน้อยสันติภาพ” ตอนที่เด็กหญิงตาโต
น่ารักถูกพาตัวไปร่วมประชุมสันติภาพโดยประธานาธิบดีเซียร์รา ลีโอน เธอเป็น
ตัวแทนของเหยื่อความรุนแรงของขบวนการกบฏก่อการร้ายที่สู้รบกันตลอดระยะ
เวลา ๑๑ ปี พวกนี้ใช้มีดขนาดใหญ่หั่นแขนขาประชาชนที่ไร้อาวุธโดยมีเป้าหมาย
ที่จะครอบครองเซียร์รา ลีโอน ประเทศที่เป็นแหล่งขุดเพชรใต้ดิน ภาพของเด็ก
หญิงคนนี้และเด็กอื่น ๆ ที่เหมือนเธอช่วยสร้างกระแสให้โลกเกิดแรงผลักดัน
ทางการเมืองเพื่อแทรกแซงให้เกิดการยุติสงครามที่นั่น

วันนี้ “สาวน้อยสันติภาพ” ที่ภาพของเธอเคยปรากฏอยู่ในนิตยสาร
เดอะโรแทเรียนฉบับเดือนสิงหาคม ๒๕๔๕ และภายในนิตยสารนี้ในฉบับเฉลิม
ฉลอง ๑๐๐ ปี เธออายุครบ ๑๖ ปีในปีที่แล้ว ชื่อที่เป็นทางการของเธอคือ
“เมมุนาตู มานาชาเรย์ แมคเซน” แต่คนส่วนใหญ่เรียกเธอว่า “เมมุนา” หรือ “แมม”
ตามที่เพื่อนในทีมเรียกเธอ เธอศึกษาอยู่ชั้นมัธยมปลายปีที่ ๒ และได้รับคัดเลือก
เป็นตัวแทนนักกีฬาโรงเรียนทั้งในทีมฟุตบอลและบาสเกตบอล เธอเป็นศิลปินดาว
รุ่ง ฝันอยากมีธุรกิจส่วนตัว แต่ยังคงเป็นเด็กที่ติดการ์ตูนญี่ปุ่น อ่านเทพนิยาย
และเล่นเกมวิสกี้ (เกมเล่นบนกระดานที่มีเป้าหมายครอบครองโลก - ผู้แปล)

เธอเติบโตมาในยุคแฮร์รี่ พอตเตอร์ และตอนฤดูใบไม้ผลิที่ผ่านมาเธอยังได้ไปเข้าคอร์สฝึกการแสดงลีลาประกอบเรื่อง ถักทอการแสดงเรื่องที่เราเคยเล่าหน้าชั้นเรียนวันหนึ่งก่อนหน้านั้นเข้าด้วยกัน “ฉันรู้สึกเป็นคนน้อยกว่าคนอื่นเพราะมีเพียงแขนข้างเดียว หลายคนล้อฉัน ทำให้ฉันรู้สึกเสียใจ ที่จริงฉันทำอะไร ๆ ได้ดีกว่าคนที่มือสองแขนในบางเรื่องด้วยซ้ำ”

คนที่ได้รับรู้เรื่องราวของเมมูนา จะรู้ว่าเธอสามารถทำอะไรเหล่านั้นได้ ที่เธอมีชีวิตรอดมาได้ เป็นเพราะสถาบันอวัยวะประดิษฐ์สแตทเทนไอซ์แลนด์ และเป็นเพราะกลุ่มเพื่อนเชียร์รา ลีโอน และเพราะกลุ่มผู้ให้ความช่วยเหลือจากวอชิงตัน และผู้ที่มีส่วนสำคัญที่สุดคือกลุ่มโรแทเรียนที่มีความมุ่งมั่นเหลือล้นจากเกาะสแตทเทนแห่งนิวยอร์ก.

แมทธิว ไมรอนเนสเจ้าของศูนย์อาร์เมดประกอบและติดตั้งอวัยวะเทียม ตื่นเต้นเมื่อเห็นข่าวหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับเด็กคนหนึ่งที่ถูกตัดแขนในเชียร์รา ลีโอน เขาอยากให้ความช่วยเหลือเด็กคนนั้นโดยพามาสหรัฐอเมริกาเพื่อรับการติดตั้งแขนเทียม สโมสรรอทารีห้าแห่งในเกาะสแตทเทนและอีกสโมสรรหนึ่งที่บ้านบรูกลิน และรวมถึงโครงการการกุศลของพวกเขาที่เรียกว่า “แขนขาตั้งของขวัญ” พวกเขาตกลงร่วมกันที่จะจัดให้มีบริการทางการแพทย์ การเดินทาง โรงเรียนที่อยู่ให้กับเด็กคนนั้น กลุ่มเพื่อนเชียร์รา ลีโอน ก่อตั้งกลุ่มอาสาสมัครที่กลับมาจากเชียร์รา ลีโอน คอยให้ความช่วยเหลือในการสรรหาเด็กที่ถูกตัดแขนขาที่พัก

ในแคมป์ในเมืองฟริทาวนซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศ พวกเขาแนะนำว่าควรนำเด็กเหล่านั้นไปปรากฏตัวที่รัฐสภาและที่สหประชาชาติ เด็กที่พิการเหล่านี้สามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งที่พวกเขาเรียกว่าขบวนการทางกฎหมายของสหรัฐที่เพิกเฉยต่อสงครามชาติสัตว์ที่กระจายอยู่เกือบครึ่งโลก

เดือนกันยายน พ.ศ.๒๕๔๓ ไม่กี่วันหลังจากที่เด็ก ๖ คนกับผู้ใหญ่ ๒ คนเดินทางมาถึงวอชิงตัน ซึ่งพวกเขาคือผู้ที่รอดชีวิตจากการโจมตีของกองกำลังกบฏและถูกนำเข้าไปให้ข้อมูลการกระทำโหดเหี้ยมป่าเถื่อนในประเทศของพวกเขาโดยพูดในที่ประชุมคณะอนุกรรมการด้านแอฟริกา สภาผู้แทนราษฎร (สหรัฐอเมริกา) “เราเชื่อว่าพวกเขาสามารถพูดแทนเหยื่อที่เคราะห์ร้าย ๒๐,๐๐๐ รายในประเทศเชียร์รา ลีโอนได้” โดนัลด์ มูเออร์ส กล่าว ในขณะที่เขาเป็นผู้อำนวยการกลุ่มเพื่อนเชียร์รา ลีโอน ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีการเติบโตจนมีชาวแอฟริกันประเทศอื่นที่อาศัยอยู่ในสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมด้วยเป็นจำนวนมาก

“เด็ก ๆ เหล่านี้ก่อให้เกิดผลที่ตามมาอย่างน่าอัศจรรย์ไม่น้อย เพราะบุคคลในระดับสูงได้รับรู้ถึงผลของความโหดเหี้ยมที่ไม่มีใครสามารถรับได้” มูเอสลักล่าว “แทบไม่มีอะไรอีกแล้วที่จะสามารถขวางการตัดสินใจสมาชิกสภาเหล่านั้นที่จะไม่ทำอะไรเลยกับความรุนแรงที่เกิดขึ้นในประเทศสาธารณรัฐเซียร์รา ลีโอน”

ฝ่ายโรแทเรียนก็ช่วยกันจัดกิจกรรมหาทุนบนเกาะสแตทเทนในปี พ.ศ.๒๕๔๔ ได้เงินจำนวน ๔๕,๐๐๐ เหรียญ แถมยังได้ประธานาธิบดีบิลล์ คลินตันและวุฒิสมาชิก (ในขณะนั้น) ฮิลลารี คลินตัน ทั้งสองช่วยหาหนทางที่จะช่วยให้เด็กที่สูญเสียแขนขาเหล่านั้นได้สิทธิอยู่ในอเมริกา “ความจริงพวกเด็กต้องถูกส่งตัวกลับ แต่เราเห็นว่าไม่น่าจะเหมาะสมเพราะบ้านเมืองในขณะนั้นยังไม่สงบดี” คาร์ไมน์ เดอซานติสกล่าว บิดาของเขามีชื่อเดียวกันนี้กับลุงของพ่อคือสองโรแทเรียนที่ช่วยภารกิจนี้อย่างแข็งขัน

กลุ่มโรแทเรียนยังจัดหาศูนย์กฎหมายโปรโบโน (ทนายความสำหรับคนจน) เพื่อกลุ่มเด็กเหล่านี้จะสามารถยื่นคำร้องเพื่อขอสิทธิทางการเมืองในประเทศสหรัฐอเมริกา และเป็นผลสำเร็จในปี พ.ศ.๒๕๔๕ ถึงแม้จะถูกขัดขวางโดยกลุ่มเพื่อนเซียร์รา ลีโอนและข้าราชการจากประเทศนี้ซึ่งก่อนหน้านี้สนับสนุนให้ได้วีซ่าเพื่อการสอบสวนและรับการรักษาทางการแพทย์ก็ตาม

“ความรู้สึกส่วนตัวของฉันและความรับผิดชอบตามกฎหมายเป็นคนละเรื่องกัน” เอ็ดดา ทัวเร สมาชิกกลุ่มเพื่อนเซียร์รา ลีโอนและคนพื้นเมืองโดยกำเนิดของประเทศนี้ เธอคือผู้หญิงที่ช่วยคัดสรรเด็กที่เป็นเหยื่อสงครามจากศูนย์

เด็กพิการจากสงครามในเมืองฟรีทาวน์ “เราช่วยให้พวกเขาได้รับวีซ่าโดยมีการยอมรับเงื่อนไขทางกฎหมายบางประการ และฉันคิดว่าเราควรจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายด้วย”

ด้วยการนำของแมนดารีโนและเดอซานติสบรรดาโรแทเรียนที่ไม่ประสงค์จะส่งตัวเด็ก ๆ กลับไปยังประเทศที่ยังมีความไม่แน่นอนในเรื่องสันติภาพ ชาร์ลส์ เทย์เลอร์ผู้ซึ่งเป็นประธานาธิบดีในขณะนั้นก็ยังไม่ถูกจับในข้อหาผู้เป็นตัวจักรสำคัญของการรบฆ่ากันในเซียร์รา ลีโอน (เขาถูกจับในปี พ.ศ.๒๕๔๖ และในเดือนเมษายนที่ผ่านมาเขาได้กลายเป็นผู้นำประเทศคนแรกที่ถูกนำตัวขึ้นรับคำพิพากษาในศาลโลกหลังการไต่สวนที่นูแรมเบอร์ก)

กลุ่มที่คัดค้านยังกลัวการตีพิมพ์ของสื่อมวลชนว่าจะทำให้เด็ก ๆ เป็นเป้าหมายของการก่อวินาศกรรมหรือการข่มเหงรังแก แนนซี พาสเซอร์ริกล่าว สามีของเธอเป็นโรแทเรียนและผู้บริหารระดับสูงของโรงพยาบาลมหาวิทยาลัย (University Hospital – บก.) สแตทเทนไอซ์แลนด์ในขณะนั้น โรงพยาบาลแห่งนี้ให้บริการทางการแพทย์และที่พักอาศัยแก่เด็กพิการที่สูญเสียแขนขาเกือบสองปีมาแล้ว ครอบครัวพาสเซอร์ริเข้ามาเกี่ยวข้องกับเยาวชนเหล่านี้ในฐานะที่เป็นโรแทเรียน แม้เดี๋ยวนี้แนนซียังสนิทเหนียวแน่นกับพวกเขา

เดอซานติสและแมนดารีโน “มีหัวใจอยู่ในข้างที่ถูกต้อง (right place)” พาสเซอร์ริกล่าว “พวกเขาคิดกันว่า

เด็กเหล่านี้จะได้ประโยชน์อะไรจากการกลับไป”

เดอชานติสตายในเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๗ และแมนดารีนาตายในอีกประมาณหนึ่งปีหลังจากนั้น พวกเขาได้อยู่ทันเห็นกลุ่มเด็กโยกย้ายไปสู่ชีวิตที่ดีกว่า ผู้ใหญ่สองคนได้รับความช่วยเหลือให้อยู่กับผู้อุปการะในเกาะสแตทเทนและนิวเจอร์ซีย์ ส่วนเด็กทั้ง ๖ คนก็มีครอบครัวเหมาะสมรับไปเลี้ยงดู

“เพราะโจและคุณพ่อของผมได้ทุ่มเทเวลามากมายให้กับความช่วยเหลือครั้งนี้” ลูกชายของเดอชานติสกล่าว “โครงการนี้มีความโดดเด่นทั้งในแง่ขอความช่วยเหลือการทำงานและผลสำเร็จที่เกิดขึ้น ผมเชื่อว่าพวกโรแทเรียนภาคภูมิใจกันมากกับสิ่งที่เขาช่วยกันทำ”

ในวันนี้ผลสืบทอดจากความพยายามของเดอชานติสและแมนดารีนาขจรกระจายไปทั่วสหรัฐอเมริกา ในจำนวนผู้ใหญ่กับเด็กทั้งแปดคนที่ถูกบั่นแขนและขาในสงคราม มีเด็กหญิงคนหนึ่งชื่อมาเรียมา คอนเทร์ เดินทางมาถึงสหรัฐฯ ในสภาพคนป่วยและผอมโซ ตอนนั้นเธออายุ ๑๕ ปีแขนซ้ายถูกตัดออกตั้งแต่บริเวณข้อมือ ส่วนแขนขวานั้นสามารถหลบเลี่ยงน้ำมือทหารกบฏที่พยายามตัดทิ้งอีกข้างได้ในเหตุการณ์ปี พ.ศ. ๒๕๔๒ เธอต้องทนทรมานกับแผลที่กระดูกติดเชื่ออยู่เป็นปี ตอนนั้นเธอคือมาเรียมา คอนเทร์ แอลเลียต อายุ ๒๗ ปีอาศัยอยู่กับครอบครัวในมิชิแกน เมืองแห่งน้ำซึ่งอยู่ตอนเหนือของมลรัฐมิชิแกน ประมาณต้นปีที่ผ่านมาเธอได้รับสถานภาพเป็นพลเมืองอเมริกันและกำลังเรียนในมหาวิทยาลัยใกล้บ้านเพื่อเป็นนักป้องกันระบบอินเทอร์เน็ต เธอชอบลีลาศสากลโดยเฉพาะจังหวะเวียนนาวอลตซ์และจังหวะบอเลโร ชอบอ่านหนังสือและเธอยังเป็นพี่เลี้ยงให้กับเด็กสาววัยรุ่น

มาเรียมาคุยโทรศัพท์กับแม่ผู้ให้กำเนิดในประเทศเซียร์รา ลีโอนและส่งเงินไปให้บ้างหากทำได้ อาศัยสิทธิแห่งการเป็นพลเมืองอเมริกัน เธอคิดที่จะยื่นเรื่องขอทางการให้อนุญาตนำมารดาของเธอเข้าประเทศสหรัฐอเมริกาเพื่อรักษาตัว (ด้วยสำนักกตัญญู) เธอยังตั้งรูปแมนดารีนาและเดอชานติสไว้ที่โต๊ะหัวเตียง “ปราศจากหัวใจและลูกคาร์ไมน์ ฉันไม่รู้ว่าจะมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร ตอนนี้นะเราได้เรียนหนังสือและมีอนาคตที่จะได้งานทำดี ๆ ฉันจะไม่มีวันลืมบุญคุณนี้เลย” มาเรียมากล่าว “ฉันคิดว่าพวกเขาคอยมองดูเราอยู่ บางทีฉันก็คุยกับเขาด้วย ฉันบอกพวกเขาว่า “ขอบคุณลูกทั้งสองค่ะ”

บินตู แอมารายูเพียง ๙ ขวบตอนที่มาถึงสหรัฐอเมริกา ต้องใช้ไม้ค้ำยัน เพราะขาข้างซ้ายถูกตัดออกในเหตุการณ์สู้รบเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๒ วันนี้เธอคือบินตู เคย์มีคส์ อายุ ๒๑ ปีอยู่ในการอุปการะของครอบครัวในฮุสตัน และกำลังจะเรียนจบปีสองวิทยาลัยในชุมชน เธอเล่าให้ฟังถึงช่วงเวลาเธอเข้ารับการรักษาสุขภาพทางจิตหลังจากผ่านเหตุการณ์รุนแรงที่กดดันจิตใจ

“ตอนนั้นฉันเป็นคนกลัวการอยู่ในความมืดเสียงเล็กๆ บางเสียงทำให้ภาพเก่าๆ เกิดขึ้น เสียงดังมาก ๆ ก็ทำให้คิดว่าเป็นเสียงปืน ฉันยังมีการเกลียดชังตัวเองด้วย” เธอเล่าให้ฟัง “สิ่งที่เกิดขึ้นมันเลวร้ายมาก เป็นเรื่องเลวร้าย

ที่ฉันลืมไม่ได้ จะยึดติดอยู่กับความทรงจำนั้นและพูดคุยมาพูดก็ทำไม่ได้ ฉันอยากควบคุมมันให้ได้โดยการกลับไปทีเซียร์รา ลีโอนเพื่อช่วยเหลือคนอื่น ๆ”

บินดูได้รับการตอบรับให้เข้าเรียนในระดับมหาวิทยาลัยในฤดูใบไม้ร่วงที่กำลังจะมาถึง เธออยากเรียนเป็นครู แล้วเธอจะกลับไปสอนหนังสือที่เซียร์รา ลีโอนสักหนึ่งปี “ฉันรู้ว่าพวกเด็ก ๆ ที่นั่นต้องการเรียนหนังสือ ฉันเข้ากับวัฒนธรรมที่นั่นได้อยู่แล้ว” บินดูกล่าว นาน ๆ ครั้งเธอจะโทรหาป้าที่เธอเคยอยู่ด้วยในช่วงที่เกิดสงครามและป้าคนนี้ได้ช่วยให้เธอรอดชีวิตจากการโจมตีของทหารฝ่ายกบฏ

เมมูนาได้รับการอุปการะเป็นบุตรบุญธรรมของคุณเควิน แมคเคน ครูสอนคณิตศาสตร์ระดับเกรด ๘ ของโรงเรียนแห่งหนึ่ง กับคุณเคลลี แมคเคนซึ่งเป็นอดีตอาสาสมัครเพื่อสันติภาพในประเทศเซียร์รา ลีโอนและเป็นผู้นำในองค์กรเพื่อช่วยเหลือครอบครัวไร้ที่อยู่อาศัย เมื่อเมมูนาอายุได้สี่ขวบ เธอเป็นดาราเพลงร็อกของกลุ่มเด็กที่สูญเสียแขนขาจากสงคราม ได้รับการทาบทามให้ไปเป็นสัญลักษณ์เหยื่อของความโหดเหี้ยมของสงคราม และในสหรัฐอเมริกาผู้คนลุ่มหลงเธอเพราะเธอเป็นคนน่ารักมาก

เธอมีช่วงเวลาว่าวุ่นใจเฉพาะสองสามปีแรกเมื่อย้ายมาอยู่สหรัฐอเมริกา แต่เมมูนากล่าวว่า “ฉันจำได้เพียงว่า ฉันมักได้ทุกสิ่งที่ต้องการก็เพราะว่าฉันเป็นคนน่ารัก” แต่ถ้าความน่ารักใช้ไม่ได้ผล เธอก็จะเริ่มร้องไห้

ครอบครัวแมคเคนค่อยๆเปลี่ยนพฤติกรรมนั้นของเมมูนาจนไม่มีอีกแล้ว เธอร่วมกับเด็ก ๆ ครอบครัวแมคเคนอีกสองคนคือไมเคิลพี่ชายที่อายุเท่าเธอ และมอลลีพี่สาวที่อายุมากกว่าเธอสองปี ทั้งสามแบ่งกันทำงานบ้านเหมือนเด็กคนอื่น ๆ ตอนเรียนอนุบาลเธอวาดรูปในโอกาสวันคริสต์มาสเป็นเด็กผิวสีน้ำตาลแขนข้างซ้ายมีข้อศอก ส่วนแขนข้างขวาไม่มีข้อศอกแต่มีปีกเล็ก ๆ ติดอยู่

เมมูนาใช้เวลาหลายปีเรียนหนังสือขดเขยนอกห้องเรียนปกติ โดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ และเธอต้องสมัครเรียนวิชาที่ยากๆ ในช่วงฤดูร้อนด้วย แต่เธอได้ทำหลายสิ่งหลายอย่างร่วมกับพี่ๆ ในครอบครัวด้วยเช่น การเข้าค่ายฤดูร้อน อบรมวิชาศิลปะ และการพักผ่อนร่วมกับครอบครัวในวันหยุดยาว เธอกับไมเคิลสนิทสนมกันมากและเคยมีคนเรียกว่าคู่แฝดตอนที่พวกเขายังตัวเล็ก ๆ ตอนนั้นเขาคือคู่แข่งชั้นกันในเรื่องใครจะสูงกว่าใคร และใครหาเงินได้เก่งกว่ากัน

เมื่อเร็ว ๆ นี้ไมเคิลได้รับใบอนุญาตขับรถประเภทฝึกหัด และเมมูนาก็กำลังจะเอาอย่างบ้าง เตือดรอนเคลลีกับ

เควินที่จะต้องหาทางดัดแปลงรถโดยเฉพาะพวงมาลัยและแผงหน้าปัดให้เหมาะกับเธอ

ครอบครัวแมคเคนได้มีโอกาสกลับไปเยี่ยมประเทศเซียร์รา ลีโอนสองครั้งช่วงฤดูร้อนปี พ.ศ. ๒๕๕๑ และ พ.ศ. ๒๕๕๔ ในการกลับไปครั้งแรก ผู้คนต่างให้ความสนใจกับเมมูนา เพราะพวกเขาจำ “สาวน้อยสันติภาพ” ได้ “น่าอัศจรรย์ใจมากที่เวลาผ่านไปหลายปีแล้ว แต่ผู้คนก็ยังจำเธอได้” เคลลีกล่าว

“มันเท่ดี แต่ฉันก็ตกใจเหมือนกัน” เมมูนากล่าว “ประทับใจที่สุด ๆ ที่ผู้คนวิ่งเข้ามาทักทายมากมาย”

ในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ครอบครัวของเธอแวะไปเยี่ยมชมสุเหร่าอันเป็นสถานที่เกิดการสู้รบกันระหว่างกองกำลังกบฏกับฝ่ายทหาร ผู้สื่อข่าวเล่าให้ฟังว่า เสียงร้องไห้ของ

เมมูนาทำให้มือปืนบุกเข้ามาในสุเหร่าและเริ่มสาดยิงกระสุนเข้าใส่คนในสุเหร่า คุณย่าของเมมูนาในขณะที่อุ้มเธออยู่ในอ้อมแขนถูกยิงเสียชีวิตทันที คุณแม่ถูกยิงเช่นกันแต่เสียชีวิตหนึ่งเดือนหลังจากนั้น พี่ชายคนโตอัลฮาจิ มานาซาเรย์ ขณะนั้นอายุ ๑๑ ขวบเป็นผู้ช่วยชีวิตเธอไว้ เขาอุ้มเมมูนาวิ่งออกจากสุเหร่า และพาไปโรงพยาบาลที่อยู่อีกเมืองหนึ่ง แต่กว่าหมอจะได้มาตรวจรักษาอาการของเมมูนา ก็ผ่านไปสามวัน แขนข้างที่ถูกยิงไม่สามารถรักษาได้อีกต่อไป จึงต้องตัดทิ้ง

เมมูนาได้พบพี่ชายที่ชื่ออัลฮาจิอีกครั้งพร้อมกับพี่ชายอีกสองคนในเซียร์รา ลีโอน ในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ และได้อยู่ด้วยกันพักหนึ่งอีกครั้งในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ครอบครัวแมคเคนที่ให้ความช่วยเหลือพี่ชายของเมมูนา ให้ความพยายามอย่างมากที่จะขอวีซ่าให้กับพวกเขาเพื่อเดินทางมาวอชิงตัน แต่ยังคงได้รับการปฏิเสธอยู่

“แต่พวกเขาต้องได้มาอเมริกา ก่อนฉันตายแน่นอน”
 เมมูนากล่าว “ระยะหลัง ๆ นี่ฉันคิดถึงเกี่ยวกับเรื่องนี้ตลอด หาก
 พวกเขาทั้งหมดได้มาอยู่ที่นั่นเราคงเป็นครอบครัวที่มีความสุขที่สุด
 เลย ก็คงเหมือนกับครอบครัวที่ดูแลฉันตอนนี้”

เมมูนาอยู่ในกลุ่มเด็กที่ได้รับคัดเลือกในปี พ.ศ. ๒๕๔๓
 ก็เพราะคุณท้าวเรตอนที่เขามองเห็นรูปเมมูนาที่ส่งมาจากค่ายเด็กพิการ
 แชนขาในพริทาวน์ ไมรอนเนสต้องใช้รูปเด็ก ๆ พวกนี้เพื่อประเมิน
 ความเป็นไปได้ที่จะติดต่อแชนขาประดิษฐ์ให้ เขาไม่ได้เลือกเมมูนา
 เพราะแชนที่ถูกตัดออกของเมมูนาอยู่สูงเหนือข้อศอกมากเกินไป
 ไม่สามารถติดเชื่อมกับแชนประดิษฐ์มาตรฐานได้

แต่คุณท้าวเรย์นัยน์หัวชนฝา “ก็ขนาดเธอถูกรัฐบาลใช้
 เป็นนางแบบในรูปโปสเตอร์เพื่อเรียกร้องให้มีขบวนการสันติภาพ
 เกิดขึ้น แล้วก็ส่งตัวเธอกลับไปอยู่ในค่ายโดยปราศจากการเหลียว
 แลใด ๆ พอสิ้นประโยชน์ก็ทิ้งขว้างอย่างน่าอดสู” ท้าวเรกล่าว “เธอ
 ทำตัวให้เป็นประโยชน์ แต่ไม่มีใครใส่ใจช่วยเธอเลย”

เมมูนาจำชีวิตที่ค่ายเด็กพิการไม่ได้ เธอเองยังจำไม่ได้ว่า
 ตัวเองไปเป็นสัญลักษณ์อะไรของประเทศเซียร์รา ลีโอนได้อย่างไร
 เมมูนาไม่ยากคิดถึงเรื่องนั้นอีก เธอไม่ยากอธิบายว่าเธอสูญเสีย
 แชนไปได้อย่างไร กระนั้นก็ตามเธอก็ยังต้องเล่าเรื่องนี้ให้เพื่อน ๆ
 ในห้องฟังเมื่อเร็ว ๆ นี้ ตัวตนที่เธออยากเป็นก็คือว่า “จงเขียนเอา
 ไว้แล้ว...” เด็กสาวแรก-run ออกคำสั่งปนขัน “เมมูนาเป็นเด็กหญิง
 ที่น่ารักน่าชัง และต่อมาเธอเติบโตขึ้นเป็นเด็กสาวที่งดงาม”

At 2,
she was the symbol of
a brutal civil war.
At 16, she's a high school
soccer star.

PEACE GIRL

Story By : Sylvia Moreno

Photos By : Carol Guzy

On a chilly fall afternoon, a tall girl races back and forth across a soccer field in suburban Washington, D.C. She's a key defender in her high school's quest to win the Single A Independent School League championship. Her gait is strong and steady, but as No.21 runs in her red jersey and black shorts, she lists slightly to the right, the side of her "little arm," as she calls it. Her right arm was amputated above the elbow after rebel militia shot her and her family in Sierra Leone. She was two years old then - a toddler named Memunatu Mansaray, who became a symbol of one of the most brutal civil wars every waged.

The press called her "peace girl." An adorable wide-eyed child carried to peace talks by the president of Sierra Leone, she represented the tens of thousands of victims maimed by rebels who used widespread amputations to terrorize the population for 11 years. Using machetes, they hacked off the hands and feet of civilians in a quest to take over Sierra Leone's alluvial diamond region. Images of the girl and other children like her helped build the global political will to intervene and end the war.

Today, the “peace girl”- who appeared on the cover of *The Rotarian* in August 2002 and in the magazine’s 100th anniversary issue - is 16, and her name is Memunatu Mansaray McShane. Called Memuna by most, “Mem” by her teammates, she’s a high school sophomore and has earned spots on her school’s varsity basketball and soccer teams. She is a budding artist and an aspiring entrepreneur who loves Japanese comics, young-adult fantasy novels, and the game of Risk. She went through her Harry Potter stage, and last spring she took up interpretive dance, weaving a performance

together out of a statement she made in class one day:

“I feel less human because I have one arm. Lots of people bother me about it, and it makes me feel uncomfortable. I can do anything that anyone with two hands can do, and more.”

That Memuna can do this - and that she is alive, many who know her story would concur - is due to a Staten Island prosthetist; the Friends of Sierra Leone, a Washington-based advocacy group; and, in large part, a group of steadfast Rotarians on New York’s Staten Island.

Matthew Mirones, owner of Arimed Orthotics and Prosthetics, was so moved by newspaper photos of child amputees in Sierra Leone, he wanted to bring some of them to the United States and fit them with prosthetic limbs. Five Rotary clubs on Staten Island and one in Brooklyn, along with their charity, Gift of Limbs, agreed to organize the medical care, transportation, schooling, and housing. Friends of Sierra Leone, founded by a group of returned Peace Corps volunteers, helped identify candidates in an amputee camp in Freetown, the capital, and suggested that the children appear before Congress and the United Nations. The young amputees would break through what the group had termed the indifference of U.S. legislators to a sadistic war halfway around the world.

In September 2000, just days after arriving in Washington, six children, along with two adults, all survivors of rebel attacks, testified in a packed chamber about the atrocities in their country. They addressed the members of the House Subcommittee on Africa. “We thought, ‘They can speak for the 20,000 butchered Sierra Leoneans who could not make the trip,’” says Donald Mooers, who was then the advocacy director of Friends of Sierra Leone, which grew to include Africans living in the United States.

“These kids had an impact that was nothing short of miraculous, because individuals at high levels saw the consequences of the brutality firsthand,” Mooers says. “There was nothing buffering these members of Congress from the results of their inactivity and apathy toward this horror in Sierra Leone.”

The Rotarians held a fundraiser on Staten Island in 2001, bringing in \$45,000 and drawing former U.S. President Bill Clinton and then Senator Hilary Clinton. They also found a way to keep the group of amputees in the United States. “They were supposed to go back, but we decided it wasn’t a good idea because the country was so unstable,” says Carmine DeSantis. His father, also named Carmine DeSantis, and his great-uncle Joe Mandarino were the two Rotarians who led the effort.

They also secured pro bono legal help for the group to file petitions for political asylum in the United States,

which was granted in March 2002. They succeeded despite opposition from Friends of Sierra Leone and government officials in Sierra Leone, who had agreed to visas so the group could get prostheses and medical care.

“My personal feelings and our legal obligations were two different things,” says Etta Touré, a member of Friends and a native Sierra Leonean, who helped Mirones decide which war victims from a teeming amputee camp in Freetown should be included in the group. “We sought their visas on certain legal boundaries, and we felt we had to abide by those boundaries.”

But the Rotarians, led by Mandarino and DeSantis, did not want to send them back to a country still trying to solidify peace. Charles Taylor, then president of Liberia, had yet to face charges for engineering the atrocities in Sierra Leone. (He was arrested in 2003. Last April, he became the first former head of state convicted of war crimes by an international court since the Nuremberg trials.)

The group also feared that, given the publicity, the children would be targeted for theft and harassment, says Nancy Passeri, whose husband was a Rotarian and chief

executive officer of Staten Island University Hospital at the time. The hospital provided free medical care and housing to the amputees for almost two years, and Passeri became as involved with the youngsters as the Rotarians. She remains in touch with them today.

DeSantis and Mandarino “had their hearts in the right place,” Passeri says. “They thought, ‘These kids are going to go back to what?’”

DeSantis dies in July 2002, and Mandarino about one year later. But they lived to see the group move on to a better life. The Rotarians and other supporters helped settle the two adults and chaperones in Staten Island and New Jersey, and place the six children with families.

“Because Joe and my father, they put an enormous amount of time into this,” says DeSantis’ son. “This project was unique in its scope and its impact. I know all the Rotarians involved were proud of what they did.”

Today, the legacy of DeSantis and Mandarino’s effort spans the United States, in the eight teenagers and adults who stayed to heal their physical and emotional

wounds. Mariama Conteh arrived as a sick and malnourished 15-year-old, her left hand hacked off at the wrist, her right forearm scarred from a rebel's attempt to cut that hand off, too in 1999. She had a severe bone infection that took years to cure. She is now Marima Conteh-Elliott, a 27-year-old living in Michigan horse country north of Detroit with her adoptive parents. She became a U.S. citizen earlier this year and is studying for a degree in cybersecurity at a nearby college. Mariama loves ballroom dancing, particularly the Viennese waltz and the bolero, and reading. She's also mentored local adolescent girls.

Bintu Amara was nine when she arrived in the United States, using crutches because her left leg was amputated after rebels shot her in the foot in 1999. Today she is Bintu Kay Meeks, 21 living in Houston with her adoptive mother and finishing her sophomore year at a local community college. She speaks openly about the years of treatment she underwent for her post-traumatic stress disorder.

"I was scared of just being in the dark. The littlest noise makes you have a little flashback; the large noise used to trigger things like the shooting. I also had a terrible anger in me," she says. "What happened was a terrible, terrible thing that I will not

Mariama talks by phone to her birth mother in Sierra Leone and supports her financially whenever she can. As a U.S. Citizen, she plans to petition for her mother to come to the United States for medical care. She also keeps framed pictures of Mandarino and DeSantis on her nightstand. "Without Uncle Joe and Uncle Carmine in our lives, I don't know if we would have been able to stay here. We were able to go to school and have a career and a future. I will never forget that," Mariama says. "I think they're looking down on us, and I talk to them sometimes. I say, 'Thank you, guys.'"

forget. It's just that I can't hold on to that and dwell on it. I have to get beyond that and go back to Sierra Leone and help other people."

Bintu has been accepted to a nearby university for next fall. She wants to get a teaching degree, then go to Sierra Leone to teach for a year or so. "I know they need education over there, and I could get in touch with my culture," says Bintu, who has had only sporadic telephone contact with the aunt she was living with during the war and who helped her survive the rebel attack.

Memuna was adopted by Kevin McShane, an eighth-grade algebra teacher, and Kelly Sweeney McShane, a former Peace Cops volunteer in Sierra Leone who heads a nonprofit organization that helps homeless families. At four, Memuna was the mini-rock star of the group of child amputees - touted in Sierra Leone as a symbol of the brutality of war, pampered in the United States because she was so adorable.

She has only fuzzy memories of her first few years in the United States. But, Memuna says, "I remember getting what I wanted because I was very cute." If being cute didn't work, she would cry.

The McShanes gently but firmly brought that behavior to an end. She joined her new brother, Michael, who is the same age, and her new sister, Molly, two years older, in doing household chores. "Time out" applied to Memuna just as it did to her siblings. In the McShane house, she was going to be treated as a typical kid. Still, when her kindergarten class colored Christmas pictures, she drew a brown-skinned, one-armed angel - the left arm intact, like hers, and a little wing growing out of the angel's right side.

Over the years, Memuna has had extra tutoring, especially in English, and she has enrolled in summer school to get difficult courses out of the way. But she's done pretty much everything her brother and sister have: summer camp, art classes, and physically active family vacations. She and Michael have a particularly close relationship. They used to call themselves twins when they were younger. Now they're into sibling rivalry - who is getting taller faster and who has earned more spending money.

Michael recently got his learner's permit to drive, and Memuna is eager to follow. Kelly and Kevin are looking into the modifications needed for the steering wheel and the dashboard.

The McShanes have made two family trips to Sierra Leone, in the summers of 2008 and 2011. On the first trip, Memuna drew attention almost everywhere she went because people recognized the "peace girl".

"It was amazing. So many years later, people recognized her everywhere," Kelly says.

"It was cool, but I was shocked," Memuna says, "It was pretty overwhelming. Everybody came running to me."

In 1999, her family fled to a mosque when fighting broke out between rebels and a regional militia deployed to stop them. According to some reporters, Memuna's crying alerted the gunmen. who entered the mosque and opened fire. Her grandmother, holding Memuna, was shot and killed. her mother also was shot and died a month later. her oldest

brother Alhaji Mansaray, then 11, saved her life. he carried Memuna out of the mosque and ran with her to a hospital across town, but it took doctors three days to see her. By then, her bullet-riddled arm had to be amputated.

Memuna met up with Alhaji and her two older brothers in Sierra Leone in 2008, and she spent time with them again in 2011. The McShanes, who are helping to support Memuna's brothers, have twice requested American visas for them to visit Washington but were turned down.

"But they're going to come before I die. That's for sure." Memuna says. "I've been thinking about that a lot lately, and I think they're probably a very loving family and would be happy here. They would probably be like this family."

Memuna was included in the group in 2000 because of Touré, who had obtained photos from the amputee camp in Freetown. Mirones used the images to identify children who could be fitted successfully for prostheses. He did not choose Memuna. The high amputation on her right arm, far above her elbow, did not lend itself to a workable prosthesis.

But Touré insisted.

"Here she was being used by the government as a poster child for the peace process, and then they were taking her back to the amputee camp with no assistance, the barest necessities, and a deplorable existence." Touré says. "She was being used, and nobody was helping her."

Memuna doesn't remember the amputee camp, nor her time as a national symbol in Sierra Leone. She doesn't like to think about such things or to explain to others why and how she lost her arm, though she did tell the story recently to her homeroom class. This is how she likes to see herself: "Write this down," the teenager commands playfully. "Memuna was a really cute baby, and she turned out to be a very lovely lady."

นับกอยหลังการประชุมใหญ่

พล.ศุภรี ฉัตรกันยารัตน์ สร.เชียงใหม่เหนือ แบล

เหล่านักช้อปปิ้งต่างก็รักลิซบอน โปรตุเกส และ บรรดาโรแทเรียนที่จะไปร่วมประชุมใหญ่โรตารีสากล 2013 ระหว่าง 23-26 มิถุนายนนี้ ก็จะพบว่าแต่ละย่านมีเสน่ห์ของ ันเอง ทั้งทั้งเมือง ร้านค้าขนาดใหญ่มากมายเปิดบริการช่วง เที่ยงเสมือนเป็นเรื่องปกติ ในขณะที่ร้านเล็ก ๆ บางแห่งจะปิด ร้านระหว่างบ่ายโมงถึงบ่ายสาม หลายร้านที่ปิดในวันอาทิตย์

Avenida da Liberdade

Avenida da Liberdade (หรือ Liberty Avenue –ผู้แปล) ซึ่งเป็นย่านถนน Champs-Élysées ในแบบฉบับของ ลิซบอน แหล่งรวมแฟชั่นชั้นนำมากมาย รวมทั้ง Armani, Burberry, Gucci และ Prada

Chiado

ร้านจำหน่ายสินค้าอย่างเช่น Zara และ Nike รวมทั้งร้านหนังสือที่เก่าแก่ที่สุดในโลก (Livraria Bertrand เปิด ในปี ค.ศ.1732) แบ่งพื้นที่กันอยู่ในแหล่งรวมความทันสมัย และยังมีร้านที่เล็กที่สุดในเมือง (Luvaria Ulisses-เป็นที่รู้จัก ด้วยเอกลักษณ์ด้านการตัดเย็บถุงมือ) เมื่อมองหาของขวัญ ก็มีทั้งผ้าลายปัก ผลิตภัณฑ์ที่ทำจากไม้ค็อกที่ปลูกในถิ่นนี้ (แม้กระทั่งกระเป๋าลือและกระเป๋าสตางค์ก็สามารถทำจากไม้ ค็อก) และเครื่องปั้นดินเผา ไปจนถึงแผ่นเซรามิคลวดลาย วาดเป็นไกด์ผู้สัสดสวย ที่ว่ากันว่าเป็นสิ่งนำโชค

Baixa

สิ่งหนึ่งที่คุ้มค่าต่อการซื้อหาในลิซบอนคือทองคำ ข้อกำหนดสำหรับผู้จำหน่ายเครื่องประดับอัญมณีคือต้องให้ มีส่วนทองอย่างน้อย 19.2 กะรัต ในทุกชิ้นงานที่จำหน่าย ฉะนั้นก็มุ่งไปได้เลยที่ Rua Áurea (ซึ่งก็คือ Street of Gold) ย่านใจกลางเมืองลิซบอน อันเต็มไปด้วยร้านแฟชั่นเครื่อง ประดับใหญ่ ๆ มากมาย

Principe Real

Principe Real ที่เคยเสื่อมโทรมกลับมารุ่งอีก ครั้ง ร้านขายของเก่าเรียงรายอยู่ในย่านถนน Rua da Escola Politécnica และ Rua Dom Pedro V. Fabrico Infinito แกลเลอรี และร้านอาหารที่มีบริการครบถ้วนทุกรูปแบบ ช่วย ทำให้อ่านนี้เต็มไปด้วยบรรยากาศอย่างมีชีวิตชีวา

Mercado da Ribeira

ตลาดใหญ่สำหรับของสดจากฟาร์ม หรือ farmer's market ใจผู้มาเยือนด้วยความหลากหลายของสินค้า ปลาสด พืชผล และดอกไม้บานาชนิด ขึ้นบนของอาคารตลาด ยังเต็มไปด้วยร้านอาหารและศูนย์รวมวัฒนธรรมพื้นบ้าน ที่ท่านสามารถเลือกหาสินค้าพื้นเมืองโปรตุเกสได้ด้วย

Bom apetite

อาหารโปรตุเกสผสมผสานส่วนผสมแบบของท้องถิ่น กับอิทธิพลที่ได้จากต่างประเทศ ซึ่งมีหลายอย่างที่เข้ามาในช่วงยุค ของการค้นพบ เครื่องเทศปรุงรสชาติแสดงความเชื่อมโยงหลัก ฐานการเดินทางในอดีตของชาติโปรตุเกสได้ในตัวมันเอง รวมทั้ง ซอสรสเผ็ด piri piri ที่แพร่หลายทั่วไป

โรแทเรียนที่จะไปร่วมประชุมใหญ่โรตารีสากล 2013 ระหว่าง 23-26 มิถุนายนนี้ จะพบว่าอาหารมื้อเช้าจะมีเพียง ขนมปังก้อนกลมหรือขนมอบ เสิร์ฟกับกาแฟ ในขณะที่มื้อกลางวันจะอุดมสมบูรณ์ด้วยนานาอาหารและเป็นมื้อที่ใช้เวลารับ ประทานกันยาวนานที่สุด ซึ่งมักจะเริ่มจากซุป เช่น Caldo verde ประกอบไปด้วยมันฝรั่งบดกับกระหล่ำปลีฝอย หรือ Kale (กระ หล่ำปลียาว-ผู้แปล) และไส้กรอกหั่นเป็นแว่น ๆ สำหรับมื้อค่ำ หาก ท่านไม่ต้องการรับประทานในร้านที่ไร้ผู้คน แนะนำให้จองโต๊ะ สำหรับช่วงเวลา 2 ทุ่มหรือตึกกว่านั้น (ผู้คนที่นี่รับประทานมื่อ ค่าค่อนข้างตึก-ผู้แปล)

Bacalhau หรือปลาเค็มตากแห้ง เป็นอาหาร หลักซึ่งชาวโปรตุเกสกล่าวว่ามีถึง 365 สูตรที่จะใช้สำหรับปรุงปลา เค็ดในแต่ละวันไม่ซ้ำกันในปี ชาวบ้านยังนิยมรับประทาน ปลาสดที่สดที่มีขนาดประมาณปลาเพิร์ช (คล้ายปลานิล-ผู้แปล) รวมทั้งกุ้งและlobster ร่องลงไปจากอาหารทะเลก็เป็นหมู รวมทั้ง leitãoassado-หมูหัน และ linguica -ไส้กรอกรมควัน ทรงเครื่อง และต้องลอง bifana -ขนมปังสอดไส้หมูปรุงรสแผ่นบาง และยังมีแซนวิชแบบดั้งเดิมราคาไม่แพงให้เลือกชิมทั่วไปแทบทุก ร้านคาเฟ่หรือตามบาร์

ในปี 2011 หนังสือ New York Times เขียนไว้ว่า ลิซบอนกำลังเผยให้เห็นถึงความเป็น “ยุคทองแห่งอาหารการครัว” หนึ่งในดาราตัวนี้ก็คือ José Avillez ผู้เป็นศิษย์ของ Alain Ducasse และ Ferran Adrià สองพ่อครัวใหญ่ฝีมือเยี่ยมสุด ของโลก ร้านอาหารของเขาชื่อ Belcanto และ Cantinho do Avillez ที่บ่งบอกได้เลยว่าเป็นร้านอาหารที่สรรสร้างตามแบบ อย่างของชาวโปรตุเกสแท้ ๆ

สถานที่เก่าแก่อันเป็นที่นิยมสำหรับคนท้องถิ่นมาช้านานคือ Tágide ซึ่งอยู่ในเขต Chiado เป็นระยะเวลากว่า 30 ปี แล้วที่หลากหลายร้านอาหารต่างก็สร้างความนิยมชมชอบด้วย ตำรับอาหารท้องถิ่นที่มีเอกลักษณ์โดดเด่น ควบคู่ไปกับวิวกว้าง ชนิดสุดลูกหูลูกตาที่มองจากบนยอดเนินเขาทอดสู่แม่น้ำทากัส

ลงทะเบียนเพื่อไปประชุมใหญ่ 2013
ที่ www.riconvention.org

มูลนิธิโรตารี

ส่องโลก

แนวทางสำหรับโรแทเรียนสู่การสนับสนุนการจัดโรคโปลิโอให้หมดไป

เพียงแค่ เพิ่ม เสียง ของท่าน

โลก

นี้ปลอดจากโปลิโอแล้วถึง 99 เปอร์เซนต์ อินเดีย
มีใช้ประเทศที่มีการแพร่กระจายของเชื้อโปลิโออีก
ต่อไปแล้ว เราเข้าใจความจริงมากกว่าที่เคยเป็น

มาก่อนในการที่จะทำให้โรคที่ทำให้ทุพพลภาพหมดสิ้นไปตลอดกาล แต่เรายัง
อยู่ในช่วงของภาวะฉุกเฉิน เราไม่มีเงินพอที่จะทำให้งานจบสิ้นลงได้ เราจึง
ต้องการให้ท่านใช้เครือข่ายการติดต่อของท่านเพื่อช่วยหยุดยั้งโรคร้าย
นี้ การสนับสนุนมีได้เป็นงานของผู้นำโรตารีอาวุโสกลุ่มเล็ก ๆ เพียงกลุ่ม
เดียว แต่ขึ้นอยู่กับทุกคนที่จะต้องทำให้มั่นใจได้ว่าโปลิโอจะต้องยังคงเป็น
วาระแห่งโลกอยู่ต่อไป เขียนถึงเจ้าหน้าที่รัฐของท่าน ใช้เครือข่ายทางสังคม
ของท่านแพร่กระจายข่าวให้โลกรู้ จัดให้มีลิงค์ www.endpolionow.org
อยู่ในลายเซ็นในอีเมลของท่าน จัดงานเลี้ยงอาหารค่ำเพื่อหาเงินเต็มเต็ม
เรื่องว่างทุนอีก 700 ล้านดอลลาร์สหรัฐ* ที่ยังหน่วงเราเอาไว้ไม่ให้ไปถึง
จุดหมายปลายทาง ในเล่มนี้ท่านจะได้ค้นพบคำแนะนำที่จะช่วยให้ท่านได้มี
ส่วนร่วมในการสนับสนุน มีเครื่องมือต่าง ๆ มากขึ้น เช่น แบบจดหมาย
และกราฟฟิกบนเว็บไซต์ www.endpolionow.org เราจะข้ามเส้นชัย
แห่งความสำเร็จไปด้วยกันและพาโลกที่ปลอดจากโปลิโอเอาไว้เป็นตำนาน

การสนทนา กับ ที่ปรึกษาแห่งชาติ ด้านคำแนะนำ เกี่ยวกับ โพลีออฟลัส Judith Diment

ในฐานะที่ปรึกษาแห่งชาติด้านคำแนะนำเกี่ยวกับโพลีออฟลัสในสหราชอาณาจักร Judith Diment หาทุนได้หลายพันปอนด์จัดงานที่ดึงดูดความสนใจได้มากมายและระดมโรแทเรียนในภาคของเธอให้ช่วยกันพูดเกี่ยวกับการจัดโรคโพลีโอ Judith Diment เป็นสมาชิกของสโมสรโรตารีวินเซอร์เซ็นต์จอร์จ ประเทศอังกฤษ และทำธุรกิจการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์ของตนเองซึ่งสร้างขึ้นจากประสบการณ์นับสิบปีในด้านการวางแผนจัดงานต่าง ๆ การสื่อสารและการตลาด ในช่วงที่มีกีฬาโอลิมปิกและพาราลิมปิกที่กรุงลอนดอน ในปี ค.ศ. 2012 Diment และทีมงานโรแทเรียนของภาคร่วมได้ใช้โอกาสนี้เป็นโอกาสในการขอรับการสนับสนุน เธอยังคงผลักดันให้มีการปิดช่องว่างในการต่อสู้กับโรคโพลีโอโดยการให้ความรู้แก่เจ้าหน้าที่ของรัฐและแพร่กระจายข่าวความจำเป็นที่จะต้องทำให้โรคนี้หมดสิ้นไปให้ได้

คุณใช้โอกาสในช่วงกีฬาโอลิมปิกและพาราลิมปิกให้เป็นประโยชน์มากที่สุดได้อย่างไร?

ฉันตัดสินใจจัดงานที่ดึงเอาพาราลิมปิกและโพลีโอเข้ามาไว้ด้วยกันเพื่อสร้างความตระหนักในการรณรงค์ของเรา เราค้นหาข้อมูลนักกีฬาพาราลิมปิกที่เป็นโพลีโอ จากการทำงานกับมูลนิธิปากีสถานบริติส ฉันจึงได้รับการแนะนำให้รู้จักกับคณะกรรมการพาราลิมปิกของประเทศปากีสถาน และจัดเตรียมตัวให้นักกีฬาพาราลิมปิกซึ่งบางคนเป็นโรคโพลีโอให้เข้าร่วมงาน เราจัดงานเลี้ยงในสวนแบบอังกฤษเพราะเป็นช่วงฤดูร้อน และเชิญสมาชิกทีมพาราลิมปิก 3 ทีมมาร่วมงาน คือ ทีมจากปากีสถาน อีกทีมหนึ่งจากไนเจอร์และทีมที่สามจากไฮติ เราต้องการสร้างความตระหนักว่าโพลีโอยังคงเป็นปัญหาในประเทศปากีสถานและที่อื่น ๆ อีกด้วย

คุณได้ผูกความพยายามในการขอรับการสนับสนุนเอาไว้กับงานกิจกรรมที่สำคัญ ๆ ของโอลิมปิกบ้างหรือไม่?

แรกเริ่มทีเดียว ฉันก็คิดว่าจะทำ (จัดงานเพื่อขอรับการสนับสนุน) สำหรับโอลิมปิก แต่งานของเราจะกลายเป็นหนึ่งในล้าน การที่ผู้ถูกพันเข้าไว้ด้วยกันกับวันเปิดกีฬาพาราลิมปิกทำให้เราโดดเด่นขึ้นมาได้

นี่เป็นงานที่สร้างความตระหนักเพียงงานเดียวเท่านั้นหรือ?

งานพาราลิมปิกไม่ได้เป็นจุดเริ่มต้นของการหาทุน แต่ภายหลังจากที่ได้พูดคุยกับคณะกรรมการพาราลิมปิกของปากีสถาน เราตัดสินใจที่จะหาทุนให้แก่ นักกีฬาพาราลิมปิกที่มีทรัพยากรเพียงน้อยนิด เมื่อฉันรู้ว่านักกรีฑาคนหนึ่งจากทีมไนเจอร์ต้องขอยืมรถเข็นวีลแชร์เพื่อการแข่งขัน ฉันจึงคิดว่า “เราต้องทำอะไรบางอย่างแล้วละ” เราได้จัดการประชุมและหาทุนรวมกันได้ประมาณ 4,500 ปอนด์ (ประมาณ 220,500 บาท) โดยสองในสามของเงินที่หาได้มอบให้แก่ทีมพาราลิมปิกและหนึ่งในสามมอบให้โปรแกรมโพลีโอ

คุณมีความชำนาญในการวางแผนงานและจัดการสถานที่พิเศษ ๆ ได้ อย่างเช่นเมื่อตอนที่คุณเป็นเจ้าภาพจัดงานเลี้ยงอาหารค่ำที่พระราชวังวินด์เซอร์ คุณได้รับสิทธิพิเศษนี้ได้อย่างไร?

มันเป็นการสนทนาโดยบังเอิญที่นำไปสู่โอกาส ฉันไปร่วมงาน ๆ หนึ่งกับเลขาธิการพระราชวังวินด์เซอร์และภรรยา เธอถามฉันว่ามีแผนวันหยุดไหม ฉันบอกว่า “ฉันจะไปนิวออลีนส์เพื่อประชุมใหญ่ประจำปีของโรตารีสากล เพราะว่าบิลล์ เกทส์ จะมาพูดและฉันก็อยากฟังเขา” แล้วก็อธิบายกับสามีของเธอเกี่ยวกับบิลล์ เกทส์ และโปรแกรมการจัดโรคโพลีโอให้หมดไป รวมทั้งจำนวนเงินที่ยังขาดอยู่ เขาจึงเสนอว่าบางทีเขาอาจจะช่วยให้โดยการจัดงานเลี้ยงอาหารค่ำที่พระราชวังวินด์เซอร์และขอให้ฉันติดตามเรื่องพร้อมกับทั้งไนโตรายละเอียดทั้งหมด เขาจัดการให้ฉันได้ติดต่อกับหัวหน้าแผนกของวินด์เซอร์ และเราก็ได้จัดเตรียมงานเลี้ยงสำหรับคน 70 คนที่เซ็นต์จอร์จเฮาส์ พระราชวังวินด์เซอร์

5

เหตุผล ที่ต้องขจัดโปลิโอ

(1)

เป็นการช่วยชีวิตมากมาย

ผู้เชี่ยวชาญกล่าวว่าหากเราเลือกที่จะควบคุมโรคโปลิโอ แทนที่จะขจัดให้หมดไปแล้วละก็ เด็ก ๆ มากกว่า 10 ล้าน คนที่มีอายุต่ำกว่า 5 ขวบอาจจะเป็นอัมพาตจากโรคนี้ได้ ในอีก 40 ปีข้างหน้า

(2)

สามารถบรรลุผลสำเร็จได้

เรามีเครื่องมือที่จะทำให้โรคนี้จบสิ้นลงและมีวิถีทางที่จะ เข้าถึงเด็ก ๆ ทุกคน วัคซีนแบบ bivalent พุ่งเป้าหมายไปที่สายพันธุ์เชื้อโปลิโอทั้งสองที่ยังคงมีอยู่ในวัคซีนเพียงโดสเดียวเท่านั้น

(3)

เป็นการลงทุนที่ดี

จากการศึกษาอิสระที่ตีพิมพ์ในวารสารการแพทย์วัคซีน (Vaccine) ประเมินเอาไว้ว่า การลงทุนจากทั่วโลก ประมาณ 9 พันล้านเหรียญเพื่อโลกที่ปลอดโปลิโอ จะได้ผล ประโยชน์สุทธิทางเศรษฐกิจ 40-50 พันล้านเหรียญกลับมา ในอีก 20 ปีข้างหน้า

(4)

ทำให้ระบบเข้มแข็งขึ้น

ความพยายามที่จะขจัดโปลิโอให้หมดไปของเราทำให้เกิดเครือข่ายการเฝ้าระวังโรคที่มีความเข้มแข็งในทุก ๆ ประเทศซึ่งก็คือสนับสนุนการประสานประโยชน์ด้าน สุขภาพอื่น ๆ รวมทั้งการให้วัคซีนโรคหัดรวมทั้งการแจกจ่ายยาถ่ายพยาธิและมุ้ง

(5)

เป็นการเตรียมพร้อม

ความสามารถในการเข้าถึงเด็ก ๆ ทุกคนเพื่อให้วัคซีน โปลิโอเป็นการพิสูจน์ให้เห็นว่าเราสามารถบรรลุผลสำเร็จ ในความคิดริเริ่มด้านสุขภาพที่มีความสำคัญทั่วโลก ในเรื่องต่อไปได้

มันเป็นไปอย่างไรบ้าง?

ฉันทำงานกับกรรมการบริหารโรตารีสากล Allan Jagger เกี่ยวกับการวางแผนงาน เขาเป็นผู้กล่าวแนะนำในคำคืนั้นและ ประธานโรตารีสากล (ปี 2011 - 12) กัลยัน บาเนอร์จี เป็นผู้บรรยาย เรายังมีปราชญ์หลังอาหารค่ำจาก ปีปีซี คือ Fergus Walsh ผู้สื่อข่าว ด้านการแพทย์ซึ่งเคยไปอินเดียและไนจีเรียและได้ถ่ายภาพยนต์เกี่ยวกับการรณรงค์ขจัดโรคโปลิโอเอาไว้ด้วย เขาพูดเกี่ยวกับโปลิโอใน ภาพรวมทั่วโลกและแสดงภาพยนต์ที่ถ่ายทำเอาไว้ เราเชิญนักธุรกิจที่มีชื่อเสียงมาหลายคนรวมทั้งสื่อต่าง ๆ เราหาทุนได้ 35,000 ปอนด์ (ประมาณ 1,715,000 บาท) และอีกจำนวนหนึ่งคือ 7,500 ปอนด์ (ประมาณ 367,500 บาท) ซึ่งสมทบกับเงินจากรัฐบาลอังกฤษ

งานเลี้ยงอาหารค่ำที่พระราชวังวินด์เซอร์จัดขึ้นภายหลังที่มีการประกาศในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.2012 ว่าอินเดีย ปลอดจากการแพร่ระบาดของโปลิโอแล้ว คุณกระเวลางาน ให้ความสำคัญกับข่าวนี้เพื่อดึงดูดความสนใจของสื่อใช่หรือไม่?

นั่นเป็นโชคดี เรารู้ว่าการรณรงค์เรื่องโปลิโอในประเทศ อินเดียเป็นไปอย่างดีเหลือเกิน แต่บางทีคุณก็ต้องมีโชคนิดหน่อย

คุณให้แรงบันดาลใจแก่สโมสรต่าง ๆ ในภูมิภาคของคุณ อย่างไร เพื่อให้พวกเขาช่วยในการส่งเสริมและการหาทุน สำหรับการขจัดโรคโปลิโอ?

คุณต้องนำโดยการทำเป็นตัวอย่าง ฉันเป็นผู้ว่าการภาค ในปีนี้ด้วย และสำหรับวันโปลิโอโลกฉันได้ไปเยี่ยมทุก ๆ สโมสร ในภาคและได้ประชาสัมพันธ์งานเล็กน้อย เราได้รับทุนสนับสนุน การประชาสัมพันธ์ของโรตารีสากล (PR grant) ฉันจึงได้จัดทำ หนังสือพิมพ์ขนาด 12 หน้า จำนวน 25,000 ฉบับเพื่อสาธารณชน โดยพาดหัวเรื่องโปลิโอ ฉันขอให้สโมสรแจกหนังสือพิมพ์นี้และพูดคุย กับผู้คนเรื่องโปลิโอ เราทำเรื่องนี้ในเดือนกุมภาพันธ์ปีที่แล้วและแจก หนังสือพิมพ์ไปในเวลา 4 สัปดาห์ จำนวน 25,000 ฉบับนี้ต้องใช้เวลา แจกมากเหมือนกันนะ ปีที่แล้ว เราวิเคราะห์ผลกระทบที่มีต่อเว็บไซต์ และเฟซบุ๊กของภาคด้วยปรากฏว่ามีผู้เข้าชมเว็บไซต์จำนวนมากที่สุด และที่เฟซบุ๊กก็ยิ่งมากขึ้นไปอีก

คุณรวมเอาสื่อทางสังคมเข้าไว้กับบทบาท การเป็นผู้สนับสนุนของคุณได้อย่างไร?

ฉันก็ไม่ใช้หนุ่มสาวแล้วและสื่อทางสังคมก็ไม่ใช่อะไรที่ เติบโตมาด้วยกัน ฉันขอคำแนะนำจากมืออาชีพซึ่งให้ผลดีกว่า หากคุณ เน้นในเรื่องของจุดมุ่งหมายมากกว่าจะแค่พูดคุยกันทั่ว ๆ ไป เพราะ ฉะนั้น ฉันก็เลยมีบัญชีทวิตเตอร์ใช้สำหรับการรณรงค์โปลิโอแต่เพียง อย่างเดียวเลย แล้วมันก็มีประสิทธิภาพมาก คนที่ฉันติดตามและคน ที่ติดตามฉันทั้งหมดถูกเกี่ยวโยงเข้ากับโปลิโอ คุณสร้างชุมชนของกลุ่ม คนที่อยู่ทั่วโลกอย่างชอบธรรมซึ่งพวกเขาสามารถจะมีความผูกพันกัน ได้ เฟซบุ๊กก็มีความสำคัญเช่นกัน ฉันใช้มันในงานของผู้ว่าการภาค เท่านั้น ไม่ได้ใช้สำหรับอะไรส่วนตัวเลย ข้อความบนทวิตเตอร์ของ ฉันจะไปปรากฏขึ้นที่หน้าเฟซบุ๊กของฉันด้วยเช่นกัน

คุณมีการติดต่อในระดับสูงมากมาย คุณจะบอกโรแทเรียน ก็อยากจะช่วยหาเงินหรือส่งเสริมการขจัดโรคโปลิโอแต่ ไม่มีเครือข่ายที่ใหญ่โตได้อย่างไร?

คุณจะต้องประหลาดใจเลยเชื่อว่า มีผู้คนมากมายแค่นั้น
ที่มีเส้นสายจะติดต่อได้แต่ก็ไม่ได้ติดต่อ คุณต้องใช้เพื่อน ๆ ครอบครั
วและคนรู้จักในธุรกิจเพื่อช่วยให้เข้าถึงบุคคลระดับสูงแทนที่จะเขียน
จดหมายที่เย็นชา หากคุณไม่คุ้นเคยกับการประชาสัมพันธ์และการ
สื่อสาร ต้องขอให้คนอื่นอ่านอะไรก็ตามที่คุณจะส่งออกไปเสมอ แล้ว
ก็ควรใช้พนักงานของโรตารีสากลและทรัพยากรของโรตารีสากลด้วย
อย่างเช่น ทุกครั้งที่เราจะจัดงาน ฉันจะแจกชุดเอกสารข้อมูลเกี่ยวกับ
โปลิโอจากโรตารีสากล ซึ่งเป็นข้อมูลที่ทันสมัยและดูเป็นมืออาชีพ มัน
หมายถึงว่าผู้คนมีของติดมือที่เป็นข้อมูลถูกต้องกลับไปด้วย และยังดู
ดีอีกด้วย

คุณเคยรู้ลึกว่าการขอเงินยากไหม

ฉันไม่ได้ไปหาใครคนหนึ่งแล้วก็บอกว่า “ขอเงิน 5,000
ปอนด์ (ประมาณ 245,000 บาท) หน่อยสิคะ” ฉันคิดว่าวิธีหนึ่ง
(ที่จะได้เงินมา) ก็คือ การจัดงานขึ้นมาเพื่อช่วยแนะนำประเด็น ทำให้
ผู้คนรู้ว่าพวกเขาต้องจ่ายเงินเพื่อมาร่วมงานและเงินนั้นจะเข้าไปสู่
โปลิโอ ดังนั้นจึงเป็นการให้ตอบแทนพวกเขา อีกวิธีหนึ่งคือทำให้
คนตระหนักถึงโปรแกรมและความจำเป็นที่ต้องทำให้สำเร็จพวกเขา
สามารถช่วยได้ จะด้วยตนเองหรือช่วยให้เราติดต่อกับผู้ที่สามารถ
จะให้เงินกับเราได้ ข้อได้เปรียบอย่างอื่นอีกข้อหนึ่งที่มีอิทธิพลมากใน
โรตารีก็คือ เราเองก็ได้ให้เงินสำหรับโปลิโอไปแล้วมากกว่า 1 พัน
ล้านเหรียญสหรัฐ

คุณทำให้มันใจได้อย่างไรว่าการพบปะกับผู้บริหารที่ มุ่งหวังจะเป็นไปด้วยดี?

ทว่าจริงๆ ค่ะ ค้นหาภูมิหลังของพวกเขาเท่าที่จะทำได้ เข้าไป
ดูเว็บไซต์ของพวกเขา ใช้เวลาเรียนรู้เกี่ยวกับองค์กร ต้องไม่ไปร่วม
พบปะอย่างเฉยชา ชัดเกล้าเรื่องราวของคุณให้ดีและเป็นมืออาชีพที่
เชี่ยวชาญ ฉันมักจะแนะนำลูกค้าว่าให้พูดคุยกับสื่อเพื่อให้มีสารสำคัญ
ที่จะสื่อออกไป 3 ข้อความ มันคล้ายกับเวลาที่พูดคุยกับผู้บริจาค
มุ่งหวัง ประเด็นของคุณก็คือ (1) ฉันอยู่ในองค์กรโรตารี (2) โปลิโอและ
ความจำเป็น (3) คุณจะช่วยได้อย่างไร ทั้งหมดนี้คือการเตรียมความ
พร้อมทั้งสิ้น

มันจะช่วยได้มากแค่ไหนถ้าหากว่าโรแทเรียนทุกคน ได้ติดต่อกับเครือข่ายของตนเพื่อพิชิตโปลิโอ?

ฉันเป็นผู้ที่เชื่อมั่นอย่างยิ่งว่าโรแทเรียนทุกคนเป็นทูตที่ดี
ที่สุดของโรตารีและเราควรจะใช้เวลาและความทุ่มเทของเราเพื่อ
ไปสู่ผลสำเร็จนั้น โปลิโอพลัสเป็นโปรแกรมที่มีความสำคัญมากและ
เราได้ทำอะไร ๆ กันมากมาย มันขึ้นอยู่กับโรแทเรียนทุกคนที่จะ
ช่วยในการขจัดโปลิโอให้หมดไป เราควรระงับภาวภูมิในสิ่งที่เราได้
ทำลงไปแล้ว และเราต้องทำให้มันหมดสิ้นไปให้ได้

วิธี ขอเงิน

Robert Hall ช่วยโชนของเขาหาเงินได้เกือบ 7 ล้านเหรียญสหรัฐ
เพื่อการขจัดโรคโปลิโอตั้งแต่เดือนธันวาคม ค.ศ.2007 เป็นต้นมา
Hall กล่าวว่า “ที่ผมทำลงไปทั้งหมดก็คือ ช่วยให้การใช้เงินในสิ่ง
ที่ผู้คนสนใจเป็นไปอย่างสะดวกสบายขึ้น” Hall เป็นผู้ประสานงาน End
Polio Now ของโชน 34 และเป็นสมาชิกของสโมสรโรตารี Dunwoody
รัฐจอร์เจีย สหรัฐอเมริกา เขากล่าวว่ากุญแจสู่ความสำเร็จก็คือ การพัฒนา
ความสัมพันธ์ส่วนตัวและช่วยให้ผู้อื่นได้ค้นพบในสิ่งที่พวกเขามีความ
ต้องการอย่างแรงกล้า Hall ใช้วิธีการการหาทุน 3 ขั้นตอน คือ

(1) ทำให้ตื่นตัว (Alert) ทำให้ผู้บริหารมุ่งหวังตระหนักถึงการ
ต่อสู้กับโรคโปลิโอและเหตุใดจึงควรให้คำมั่นสัญญาที่จะขจัดโปลิโอ
ให้หมดไป ถึงแม้ว่าการรวบรวมเอาความจริงที่เกี่ยวข้องทั้งหมดเข้าไว้ด้วย
กัน เช่น มีผู้ป่วยรายใหม่กี่รายในปีนี้ และความพยายามนี้ยังจะต้องใช้เงิน
อีกจำนวนเท่าใด จะเป็นเรื่องสำคัญก็ตาม Hall บอกว่าเรื่องที่กระตุ้นให้
เกิดความสนใจได้อย่างมากมายก็คือ สิ่งที่เป็นข้อเท็จจริง เขาเล่าเรื่องที่ภรรยา
ของเขาเมื่อครั้งที่ยังเป็นเด็กได้เห็นเด็กคนอื่น ๆ ผลักเด็กผู้หญิงเล็ก ๆ
คนหนึ่งที่เป็นโปลิโอล้มลงกับพื้น แล้วก็เอาไม้ค้ำยันของเธอไป

(2) ร้องขอ (Ask) Hall กล่าวว่า “ถ้าคุณไม่ร้องขอก็จะ
ไม่มีคนให้ ไม่ว่าจะทำอย่างไรก็ตาม” หากคุณจะขอเงินจำนวนมากจะต้อง
กำหนดให้มีการพบปะกันแบบสองต่อสอง หลังจากที่เราบ่งจำนวนที่ขอ
แล้ว ให้เฝ้าอยู่สักครู่หนึ่งและรอคอยคำตอบจากผู้บริจาคมุ่งหวัง เขา
บอกว่ามันเป็นเรื่องที่ยากแต่ผู้บริจาคต้องมีโอกาสที่จะพิจารณา หากคำ
ตอบเป็นการตอบรับ ต้องทำให้การบริจาคจบลงอย่างง่าย ๆ (ตัวอย่าง
เช่น ด้วยบัตรเครดิตหรือการให้คำมั่นว่าจะบริจาคหลาย ๆ ปี) หากเป็น
คำตอบปฏิเสธ Hall จะตรวจสอบเหตุผลอย่างมีเมตตาริฉัตรด้วยคำถาม 4 ข้อ
นี้ คือ เป็นเพราะองค์กรหรือ โครงการมีปัญหาหรือ จำนวนเงินไม่เหมาะสม
หรือ เป็นช่วงเวลาที่ยากลำบาก เมื่อบ่งชี้เหตุผลได้แล้ว เขาก็จะรู้
ว่าควรทำอย่างไรต่อไป ในบางกรณี อาจจะเป็นการกลับไปหาผู้บริจาค
ใหม่ในอีก 2-3 เดือน

(3) ตอบรับ (Acknowledge) ส่งบัตรขอบคุณที่เขียน
ด้วยลายมือตามมา และหากเหมาะสมต้องมีการยกย่องต่อสาธารณชน
สำหรับการบริจาคจำนวนมาก และเนื่องจากการบริจาคจำนวนมากมัก
จะเป็นการตัดสินใจร่วมกันของคู่ครอง จึงต้องมั่นใจว่าได้แสดงความ
ขอบคุณทั้งสองคน - ซูซี่ มา

การสนับสนุน จากทั่วโลก

ออสเตรเลีย

ในเดือนมีนาคม ค.ศ.2011 โรแทเรียนในประเทศ
ออสเตรเลียจัดการรณรงค์การเขียนจดหมายถึง

นายกรัฐมนตรี Julia Gillard พวกเขาเร่งเร้าให้รัฐบาลออสเตรเลีย
ให้คำมั่นสัญญาอีกครั้งหนึ่งในการต่อสู้กับโปลิโอโดยการบริจาคให้
แก่โครงการ ความคิดริเริ่มของการกวาดล้างโปลิโอทั่วโลก (GPEI –
Global Polio Eradication Initiative) และกระตุ้นให้มีการรวมเอา
โปลิโอเข้าไว้ในวาระการประชุมของหัวหน้ารัฐบาลคอมมอนเวลท์ ซึ่ง
ออสเตรเลียจะเป็นเจ้าภาพจัดในเดือนตุลาคมปีนั้น ในเดือนสิงหาคม
นิตยสาร Rotary Down Under ตีพิมพ์จดหมายเปิดผนึกถึงนายก
รัฐมนตรี การรณรงค์ประสบความสำเร็จ โดยในการประชุมที่มี
นายกรัฐมนตรี เดวิด คาเมรอน แห่งสหราชอาณาจักร ประธานาธิบดี
กู๊ดลัค โจนาธาน แห่งไนจีเรีย นายกรัฐมนตรี สตีเฟ่น ฮาร์เปอร์ แห่ง
แคนาดา และนายกรัฐมนตรี ปากีสถาน นายยูซุฟ ราซา กิลานี นายก
รัฐมนตรี Gillard ได้ประกาศว่าออสเตรเลียจะบริจาคเงินจำนวน 50
ล้านเหรียญออสเตรเลีย ภายในเวลา 4 ปีให้แก่ GPEI เพื่อช่วยในการ
จัดซื้อวัคซีน ฝักระวังการระบาดอย่างฉับพลันของโรค และจะตอบ
สนองความต้องการในสถานที่และเวลาตามความจำเป็น เธอกล่าวใน
สุนทรพจน์ว่า “ข้าพเจ้าอยากจะแสดงความขอบคุณต่อโรตารีในความ
คิดริเริ่มเพื่อการเปลี่ยนแปลงทั่วโลกที่มีมาช้านาน และข้าพเจ้าขอ
ย้ำเตือนทุกท่านในห้องนี้ว่า การเปลี่ยนแปลงนั้นมีความเป็นไปได้”

เบนิน

โรแทเรียน 12 คนจาก Cotonou ได้เข้าถึงผู้คน
ประมาณ 3 ล้านคนด้วยการรณรงค์ This Close

(อีกเพียงแค่นี้) ของโรตารีผ่านสื่อทางสังคม โรแทเรียนเปลี่ยนแปลง
รูปภาพบนเฟซบุ๊กให้เป็นการโฆษณา This Close เพื่อให้เพื่อน ๆ
ทั้งหมดของพวกเขา (มีตั้งแต่ 125 ถึงมากกว่า 2,000 คน) ได้เห็นภาพ
พวกเขายังแก้ไขรูปภาพให้เพื่อนบางคนด้วย และเขียนแสดงความ
คิดเห็นอธิบายถึงงานจัดโรคโปลิโอของโรตารี เพื่อนที่มีการแก้ไขรูป
ภาพก็จะได้รับคำเตือนว่ามีแท็กพร้อมกับคำแสดงความคิดเห็น ความ
พยายามนี้ก่อให้เกิดการสนทนาเกี่ยวกับการกำจัดโรคโปลิโอ และในไม่
ช้าคนอื่น ๆ ก็เริ่มเปลี่ยนรูปประจำตัวของตนตามโฆษณา This Close
ไปด้วย Boris Crestia ซึ่งเป็นผู้ประสานงานภาพลักษณ์สาธารณะ
ของโรตารีของโซน 20 กล่าวว่า “มันเริ่มต้นที่ Cotonou และไปตาม
เมืองต่าง ๆ ในประเทศเบนิน” และกล่าวต่อไปว่า “ผู้คนในประเทศ
โตโกได้เริ่มเปลี่ยนรูปประจำตัวของตน และในประเทศกาบองก็

เช่นกัน ที่ไอวอรีโคสต์ ผู้คนเปลี่ยนรูปภาพประจำตัวกันแล้ว แล้วก็
กระจายเข้าสู่โมร็อกโกและประเทศฝรั่งเศส มันประสบความสำเร็จ
อย่างมากมายทีเดียว”

แคนาดา

โรแทเรียนในแคนาดาได้จัดการรณรงค์การเขียน
จดหมายหลายครั้งเพื่อชักจูงสมาชิกรัฐสภาให้

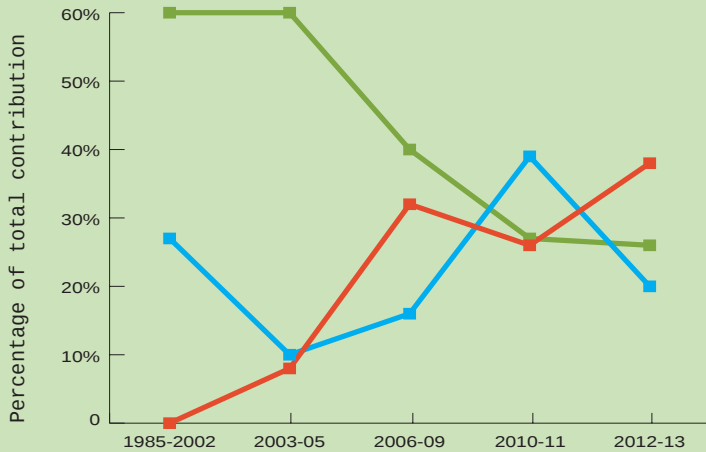
สนับสนุนการจัดโรคโปลิโอให้หมดไป สำหรับการรณรงค์ในเดือน
สิงหาคม ประธานคณะกรรมการมูลนิธิโรตารีและอดีตประธานโรตารี
สากล วิลฟรีด เจ. วิลคินสัน และประธานคณะกรรมการโปลิโอพลัส
ระหว่างประเทศ โรเบิร์ต เอส. สก็อต ซึ่งมาจากประเทศแคนาดา
ทั้งสองคนได้เป็นผู้นำในการเขียนจดหมายถึงนายกรัฐมนตรีสตีเฟ่น
ฮาร์เปอร์ สำเนาจดหมายถูกส่งให้โรแทเรียนทุกคนในประเทศพร้อม
กับจดหมายอีกฉบับหนึ่งที่ขอให้พวกเขาติดต่อกับสมาชิกรัฐสภาของ
พวกเขาเอง ภายในเวลา 3 วัน วิลคินสันได้รับการติดต่อจากโรแทเรียน
ที่ได้พูดคุยกับนายกรัฐมนตรีหรือเพื่อน ๆ ที่มีตำแหน่งในรัฐบาล
ที่ได้เขียนจดหมายถึงเพื่อส่งเสริมพวกเขาให้แพร่กระจายสารออก
ไป วิลคินสันกล่าวว่า “การติดต่อเป็นการส่วนตัวคือสิ่งที่จำเป็น”
ในเดือนกันยายน รัฐบาลประเทศแคนาดาได้ประกาศบริจาคเงิน
ให้แก่ความพยายามในการกำจัดโรคโปลิโอในการประชุมย่อยซึ่งจัด
ในระหว่างการประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ Canadian
International Development Agency (CIDA) และมูลนิธิบิลล์
แอนด์เมล린다เกตส์ ต่างก็จะให้เงินแก่ GPEI จำนวน 1 เหรียญ
แคนาดาสมทบกับทุก ๆ หนึ่งเหรียญที่โรแทเรียนแคนาดาหาทุนได้
มากถึง 1 ล้านเหรียญแคนาดา เมื่อการหาทุนสิ้นสุดลง GPEI จะ
สามารถหาเงินได้รวมถึง 3 ล้านเหรียญ “การหาทุนโดยโรแทเรียน
จะช่วยให้พวกเขาได้มีโอกาสขอรับการสนับสนุนจากสาธารณชน
ชาวแคนาดาทั่วไปได้” วิลคินสันกล่าวว่า “ความจริงที่ว่ารัฐบาล
แคนาดาและมูลนิธิเกตส์อยู่เบื้องหลังความพยายามในการกำจัด
โปลิโอของโรตารี เป็นเรื่องที่มีประโยชน์อย่างมากใหญ่หลวงและช่วยเรา
ในการทำงานเพื่อสร้างความตระหนักโดยรวม”

ฟินแลนด์

โรแทเรียนในประเทศฟินแลนด์ทำงานร่วมกับ
รัฐบาลเพื่อบริจาคเงิน 1.04 ล้านเหรียญสหรัฐ

ในระหว่างปี ค.ศ.2010 ถึง 2012 เพื่อกำจัดโรคโปลิโอให้หมดไป โดยผ่าน
Suomen Rotary ซึ่งเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนของภาคต่าง ๆ ใน
ฟินแลนด์ โรแทเรียนสมัครขอรับทุนเพื่อสนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ

แนวโน้มของการเงิน GPEI

- ประเทศ G8 และคณะกรรมการยุโรป
- ประเทศที่ได้รับผลกระทบจากโปลิโอ
- ภาคเอกชน (รวมถึงโรตารี)

เกี่ยวกับการจัดโรคโปลิโอในประเทศปากีสถาน เช่น การอบรมเจ้าหน้าที่สาธารณสุข เป็นต้น โรแทเรียนให้เงินอย่างน้อย 15 เปอร์เซ็นต์ของเงินทุนและรัฐบาลของประเทศฟินแลนด์บริจาคในส่วนที่เหลือทั้งหมด เงินดังกล่าวถูกส่งเข้าองค์การอนามัยโลกโดยผ่านมูลนิธิโรตารี ความพยายามในปัจจุบันจะดำเนินไปจนถึงปี ค.ศ.2013 ทั้งรัฐบาลประเทศฟินแลนด์และโรแทเรียนได้แสดงความสนใจที่จะสานงานต่อไปด้วยกันและกำลังพิจารณาโครงการใหม่ด้วย เพื่อเป็นการยกย่องวันโปลิโอโลก ความร่วมมือจะเน้นไปที่การสัมมนาที่จัดขึ้นโดยสถาบันเพื่อสุขภาพและสวัสดิการแห่งชาติ Suomen Rotary กระทรวงการต่างประเทศของฟินแลนด์ กระทรวงสวัสดิการสังคมและสาธารณสุขของฟินแลนด์ และสมาคมผู้รอดชีวิตจากโรคโปลิโอของชาวฟินแลนด์

ไนจีเรีย

ประธานาธิบดีกู๊ดลัก โจนอาธาน ได้แสดงการสนับสนุนต่อการจัดโปลิโอครั้งนี้คือ เขาได้ตั้งงบประมาณเกือบสองเท่าเพื่อเป็นการสนับสนุนและแนะนำแผนปฏิบัติการฉุกเฉินแห่งชาติ ผู้ว่าการรัฐต่าง ๆ ยังได้รณรงค์การจัดโปลิโอให้หมดไปด้วย ในปัจจุบัน โรแทเรียนไนจีเรียทำงานร่วมกับผู้นำชนเผ่าต่าง ๆ เพื่อแต่งตั้งทูตโปลิโอเพื่อให้เข้าถึงประชาชนในระดับท้องถิ่น นอกเหนือจากนักแสดงและบุคคลที่มีชื่อเสียงแล้ว โรแทเรียนก็คาดหวังว่าจะทำให้สมาชิกในชุมชนมีส่วนร่วม เช่น บาทหลวงและผู้ที่เป็นเหยื่อของโปลิโอซึ่งจะเป็นผู้ที่ทำให้เกิดผลกระทบได้ การรณรงค์นี้มุ่งเป้าหมายไปที่รัฐที่มีความเสี่ยงสูง 7 รัฐทางตอนเหนือของประเทศ ประธานคณะกรรมการโปลิโอพลัสของไนจีเรีย Olubusuyi A. Onabolu กล่าวว่า “เรากำลังหวังว่า การใช้วิธีนี้จะทำให้เราสามารถทำลายแรงต้านทานลงได้”

ปากีสถาน

คณะกรรมการโปลิโอพลัสของประเทศปากีสถานได้ร่วมทีมงานกับบริษัท Coca-Cola Beverages ประเทศปากีสถานในการส่งเสริมความพยายามในการจัดโรคโปลิโอ โคคาโคลาปากีสถานจัดพิมพ์ข้อความเกี่ยวกับโปลิโอ

ลงบนฉลากขวดกว่า 70 ล้านขวด และใช้รณรงค์ End Polio Now ตามเครือข่ายทั่วประเทศ นอกจากนี้ บริษัทยังได้ติดต่อความแบบถาวรลงบนตู้เย็นโค้ก 250,000 ตู้ ซึ่งจะถูกแจกจ่ายไปทั่วปากีสถาน และส่งเสริมวันให้ภูมิคุ้มกันโรคแห่งชาติโดยการใช้ป้ายโฆษณาขนาดใหญ่ โคคาโคลาปากีสถานยังได้ยินยอมอุทิศส่วนแบ่งกำไรส่วนที่จำเป็นต้องใช้ในการขนส่งวัคซีนโปลิโอ และช่วยจัดหาน้ำดื่มให้แก่อาสาสมัครต่าง ๆ ที่มีความเสี่ยงสูงเพื่อลดโรคท้องร่วงในเด็ก ประธานคณะกรรมการโปลิโอพลัสแห่งชาติของปากีสถาน Aziz Memon กล่าวว่า “การมีโค้กอยู่เคียงข้างเราทำให้เราได้รับประโยชน์มากมาย และยังสามารถให้แรงบันดาลใจแก่บริษัทข้ามชาติอื่น ๆ ให้มาร่วมมือกับเราเพื่อสนับสนุนอุดมการณ์ระดับชาติที่น่าชื่นชมนี้”

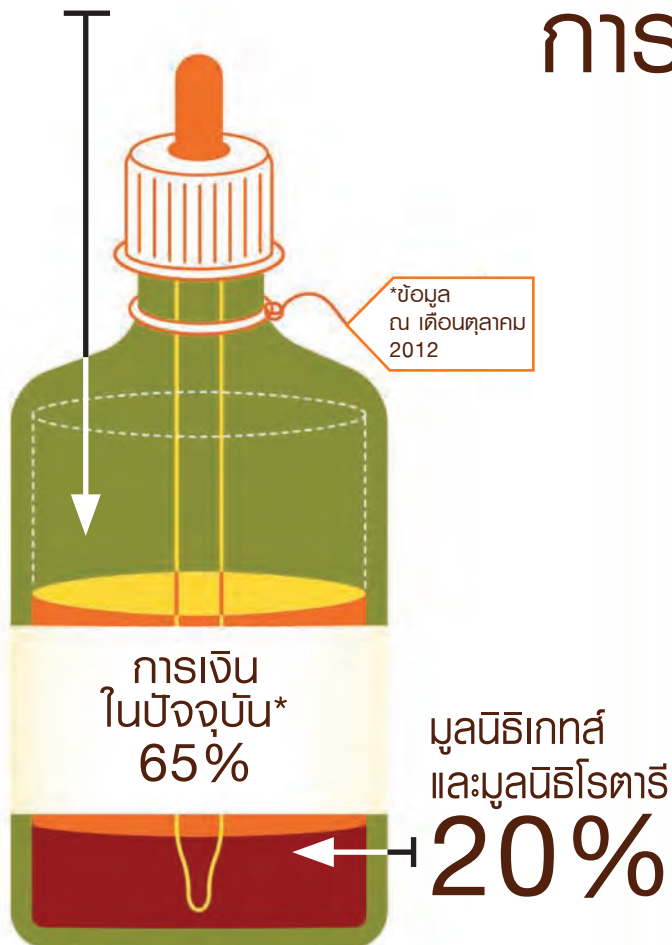
สหรัฐอเมริกา

James L. Lacy ประมาณว่าเขาใช้เวลา 40 วันในกรุงวอชิงตันดีซีเมื่อปีที่แล้วโดยได้ไปเยี่ยมเยือนสำนักงานของรัฐบาลหลายแห่งเพื่อหาเงินสำหรับการจัดโปลิโอ Lacy ซึ่งเป็นประธานโรตารีสากล ปี 1998-99 และประธานคณะกรรมการเฉพาะกิจการสนับสนุนการจัดโปลิโอของสหรัฐอเมริกา กล่าวว่า “คุณคงจะจินตนาการได้ว่ามีผู้ที่ต้องติดต่อและผู้คนอื่น ๆ อีกมากมายที่ผมได้พบในช่วงวันเวลานั้น” เขาทำงานร่วมกับ Ed Long แห่งบริษัท Van Scoyoc Associates และแจ้งข้อมูลที่เป็นปัจจุบันเกี่ยวกับสถานการณ์ของการจัดโปลิโอ สิ่งที่บรรลุผลสำเร็จไปแล้ว และสิ่งที่คาดหวังว่าจะสำเร็จล่วงหน้าในปีต่อไปให้เจ้าหน้าที่และพนักงานได้รับทราบ โดยการทำงานครั้งนี้คือ ปีงบประมาณ 1995 เป็นปีแรกที่เริ่มมีความพยายามในการกดดัน สหรัฐได้สำรองเงิน 11 ล้านเหรียญ ให้แก่ศูนย์ควบคุมและป้องกันโรคของสหรัฐ ในปีงบประมาณ 2012 พร้อมกับสำรองเงินอีก 39.5 ล้านเหรียญต่างหากสำหรับ USAID Lacy กล่าวว่า “ผมคิดว่าสิ่งหนึ่งที่รัฐสภาประทับใจมากที่สุดคือ จำนวนเงินที่โรแทเรียนหาทุนมาได้ด้วยตัวเอง” ในแต่ละปี โรแทเรียนจะยกย่องให้เกียรติสมาชิกโรตารีที่ได้บริจาคเงินเพื่อการจัดโปลิโอให้หมดไปโดยวิธีต่าง ๆ เช่น โดยการเขียนจดหมายถึงประธานาธิบดีสหรัฐ หรือ สมาชิกรัฐสภาคนอื่น ๆ ว่าเป็นแชมป์เปี้ยนในการจัดโปลิโอ สหรัฐเป็นผู้นำในการบริจาคของภาครัฐให้แก่ GPEI โดยมีสัดส่วนมากกว่า 2 พันล้านเหรียญ

งบประมาณของ GPEI

ในปี 2012-13 : 2.18
พันล้านเหรียญสหรัฐ*

เงินที่ยังคงต้องการอยู่ :
700 ล้านเหรียญ* หรือ
35%

การเริ่มต้น

สิ่ง สำคัญที่สุดที่ท่านสามารถทำได้ในขณะนี้ คือ คุยกับเจ้าหน้าที่รับเลือก ผู้นำทางธุรกิจและเพื่อน ๆ เกี่ยวกับการสนับสนุนการจัดโรคโปลิโอให้หมดด้วย ท่านไม่แน่ใจว่าจะพูดอะไรดีใช่ไหม ดูแนวความคิด 3 แบบ ดังต่อไปนี้ :

1 แบ่งปันบทความเกี่ยวกับการจัดโรคโปลิโอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทความที่ดึงดูดความสนใจในบทบาทของโรตารี และความจำเป็นที่จะต้องสนับสนุน

2 อธิบายถึงความสำคัญของการจัดโรคโปลิโอให้หมดไปโดยใช้ภาพประกอบจาก www.endpolionow.org ภาพกราฟิกที่ถ่ายทอดสารสำคัญได้อย่างเรียบง่าย และสามารถแบ่งปันผ่านสื่อทางสังคมในเวลาใดก็ได้

3 เชิญเจ้าหน้าที่รับเลือกให้มาพูดที่สโมสร และใช้งานนี้เป็นโอกาสในการเน้นย้ำนัยสัญญาของโรตารีที่จะจัดโรคโปลิโอให้หมดไป ให้ของขวัญที่เกี่ยวกับโปลิโอแก่ผู้บรรยาย เช่น เข็มกลัด End Polio Now หรือ รูปภาพเด็กที่ได้รับวัคซีนใส่กรอบรูป ท่านยังสามารถให้ประกาศนียบัตรเพื่อประกาศถึงการบริจาคให้แก่โปลิโอพลัสในนามของผู้บรรยายได้ด้วย

Vive la différence! เปรี้ยวหวานมันเค็ม เข้มเต็มพิกัด

“อัมส้มริมฝั่ง อัมปลาร้า กุ้งแห้งแดงขาว อิกปลาตุ๋นย่าง ช่อมะกอก
ดอกมะปราง เนื่ออย่าง ยำมะดัน ข้าวสุกค่อนขัน น้ำมันขวดหนึ่ง น้ำผึ้งครึ่งโถ
ลัมโอแซ่ส้ม ทับทิมสองผล เป็นยอดกุศล สังฆัสสะ เทมิ”

พระสุนทรโวหาร

คำถวายภัตตาหารนี้สันนิษฐานว่าเป็นกลอนสดของสุนทรภู่ ยอดกวีแห่งสยามเมื่อ 200 ปีก่อน
พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยทรงเสวยพระสุพรรณบัฏเป็นกวีเอก
จินตนาการถึงรสอร่อยในเช้าวันหนึ่ง มีชาวบ้านอาราธนาภิกษุภู่บวชใหม่สอนให้นึกกล่าวคำถวายภัตตาหาร
จึงกล่าวเป็นกลอนกาพย์ให้ผู้ถวายเกิดความปิติในอาณิสสของการบำเพ็ญบุญ

มันช่างเหมาะเจาะจริง ๆ เมื่อนำมาเปรียบเปรยกับหลากหลายเทคนิคการฝึกอบรมที่จะ
คลุกเคล้าใส่ในบาตรแห่งองค์ความรู้ในการสัมมนาอบรมนายกรับเลือกกรม 4 ภาคเมืองไทย ระหว่าง
วันที่ 2-3 มีนาคม 2556

แต่ก่อนแต่ไรนักเรียนไทยมีบทบาทเพียงนั่งใจจดใจจ่อฟังครูอย่าง
เดียว คุณครูก็วนกับการบรรยายจากต้นจนจบชั่วโมง คณานับ Teacher talk
time (TTT) ของครูผู้สอนได้ประมาณร้อยละ 80 และ Student talk time
(STT) ไม่เกินร้อยละ 20

ผลการวิจัยศึกษาพบว่าการเรียนรู้ที่ได้ผลนั้นต้องสลับกลับซ้ำให้
TTT ลดลงเหลือร้อยละ 30 ส่วนที่เหลือให้เป็นของ STT ผู้เรียนจะได้มีโอกาส
สร้างความคุ้นเคย ลงมือฝึกฝนทักษะ ทดลองสิ่งเรียนรู้ใหม่ ๆ มากขึ้น เติม
ความท้าทาย เติมมิตร และสนุกกับกิจกรรมร่วมเรียนรู้กับเพื่อนร่วมห้อง

เมื่ออ่านคู่มือการฝึกอบรม RI ชุดใหม่ (ปี 2013-16) จะพบเห็นการเปลี่ยนแปลงที่เด่นชัดมาก
ขึ้นกว่าเดิมในการเพิ่ม STT ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมโดยตรงเพิ่มขึ้น สุ่มหัวรั้วสมองตรงสุดกลั่น ให้
ความคิดสร้างสรรค์บรรเจิด ถกหาวิธีแก้ปัญหา แยกแยะแตกหน่อปัญญาในเวลาจำกัด ไร้ความสนใจ
นำเสนอ จรรโลงบรรยากาศเป็นกันเอง

ประธานการฝึกอบรมปี 2556-57 ทั้ง 4 ภาค ได้แก่ อผภ.
อรชร สายสีทอง ภาค 3330 อผภ.ชาญ จรรโลงเศวตกุล ภาค 3340
อผภ.สุชาติ อธิจารกุล ภาค 3350 และ อผภ.ชำนาญ จันทร์เรือง ภาค
3360 โดยมี อผภ.สุชาติ เป็นประธานของคณะกรรมการชุดนี้ในปี 2556
ทั้งสี่ท่านร่วมมือประสานใจออกแบบการเรียนรู้ครั้งนี้ให้เรียบง่าย มุ่งเน้น
เชิงปฏิบัติการด้านการฟัง ตรึกตรอง วิเคราะห์ปัญหา แลกเปลี่ยนเรียนรู้
แบ่งปันประสบการณ์

คุณประโยชน์ข้างเคียง คือการเสริมสร้างทักษะการคิด
วิเคราะห์เชิงวิพากษ์อย่างมีวิจารณญาณ (Critical thinking skills)
ตามแนวทางของกระบวนการเรียนรู้ยุคสมัยใหม่

กาลามสูตร และ Critical thinking

หลัก Critical thinking นี้ตรงกับกาลามสูตร พระสูตรที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงแก่ชาวกาลามะเมื่อ 2600 ปีก่อน เป็นหลักที่พระพุทธองค์ทรงวางไว้ให้แก่พุทธศาสนิกชนไม่ให้เชื่อสิ่งใด ๆ อย่างงมงายโดยไม่ใช้ปัญญาพิจารณาให้เห็นจริงถึงคุณโทษ หรือดีไม่ดีกว่าก่อนเชื่อ

กาลามสูตร 10 ประการ

1. อย่าปลงใจเชื่อ ด้วยการฟังตามกันมา
2. อย่าปลงใจเชื่อ ด้วยการถือสืบ ๆ กันมา
3. อย่าปลงใจเชื่อ ด้วยการเล่าลือ
4. อย่าปลงใจเชื่อ ด้วยการอ้างตำรา หรือคัมภีร์
5. อย่าปลงใจเชื่อ เพราะตรรกะ
6. อย่าปลงใจเชื่อ เพราะอนุমান
7. อย่าปลงใจเชื่อ ด้วยการคิดตรองตามแนวเหตุผล
8. อย่าปลงใจเชื่อ เพราะเข้าได้กับทฤษฎีที่พินิจไว้แล้ว
9. อย่าปลงใจเชื่อ เพราะมองเห็นรูปลักษณะน่าจะเป็นไปได้
10. อย่าปลงใจเชื่อ เพราะนับถือผู้พูดเป็นครูบาอาจารย์ของเรา

พอสรุปสาระสังเขปของการสัมมนาอบรม 4 ภาคดังนี้

- จัดที่นั่งในห้องย่อยเป็นรูปตัว U อำนวยความสะดวกสำหรับกิจกรรมการเรียนรู้
- เน้นการนำเสนอด้วยสไลด์ภาพประกอบการสัมมนาให้ง่ายแก่การเข้าใจ บรรเทาภาระการอ่านตัวหนังสือย่ำเย้ยบนสไลด์ให้น้อยลง ดังที่ว่า ‘หนึ่งภาพแทนคำล้านคำพูด’
- ผู้นำการอบรมรับบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวกการเรียนรู้มากกว่าเป็นแค่ผู้ถ่ายทอด

(From the trainer as transmitter to that of facilitator)

- แลกเปลี่ยนความคิดเห็น แบ่งปันประสบการณ์ นำเสนอ ตอบข้อซักถาม

แล้วรูปแบบการสัมมนาอบรมจะอรรถครบทุกรสชาติทั้งเปรี้ยวหวานมันเค็ม
เข้มข้นพิกัดจริงหรือ มีหลากหลายบรรยากาศในห้องย่อยอย่างไร
จงอย่าปลงใจเชื่อ ลองพิจารณารูปแบบต่อไปนี้ และรอพิสูจน์ความจริงใน
วันที่ 2-3 เดือนมีนาคมศกนี้

Idea exchange แลกเปลี่ยนเรียนรู้จากประสบการณ์ของผู้เรียน ส่งเสริมให้ทุกคนมีโอกาสพูดตักเตือนกัน มีให้ใครครอบงำผูกขาดเวลาการพูดคุย ผู้เรียนสามารถนำความคิดเห็นหลากหลายไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงเมื่อดำรงตำแหน่งเป็นนายกสโมสร

Workshop ภาควิชาการฝึกหัดของกลุ่มย่อยสำหรับคาบวิชาที่ต้องลงมือซ่อมทำแบบฝึกหัดมุ่งอำนวยความสะดวกฝึกทักษะที่ได้เรียนรู้ เสริมเติมความเข้าใจผ่านกิจกรรมร่วมกันระหว่างเพื่อนร่วมห้องอบรม

Speed meet การพูดคุยหนึ่งต่อหนึ่งเพื่อแบ่งปันความคิด โดยผู้นำฝึกอบรมกำหนดเวลาแน่นอนสำหรับแต่ละหัวข้อ นำเสนอความคิดเห็นของกลุ่มย่อยต่อเพื่อนร่วมห้อง ประโยชน์ข้างเคียงได้แก่การสร้างความคุ้นเคย เชื่อมโยงโครงข่ายเป็นพันธมิตรร่วมบำเพ็ญประโยชน์ต่อไป

Table topics สัมมนาเวทีกลุ่มย่อย ผู้นำการอบรมตั้งกระทู้ให้กลุ่มย่อยถกหาหรือพิจารณาประเด็นปัญหา แบ่งปันข้อคิดเห็น แล้วนำเสนอความคิดเห็นของกลุ่มย่อยต่อเพื่อนร่วมห้อง ทุกคนมีโอกาสตักเตือนกันในการแสดงความคิดเห็น มีให้ใครเหมาะสมเวลากิจกรรมสัมมนาเวทีเป็นของตนเองแต่ผู้เดียว

Panel การอภิปรายโดยบุคคลที่ได้รับเชิญมาบอกเล่าประสบการณ์ส่วนตัว การสาธิต และ/หรือการนำเสนอด้วยทัศนูปกรณ์ เล็งผลในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เพื่อพิจารณาแก้ไขปัญหาใดปัญหาหนึ่ง (เนื่องจากต้องจัดที่นั่งใหม่เป็นแบบโรงภาพยนตร์ จึงไม่เหมาะกับโอกาสนี้)

อผภ.อรชร สายสีทอง
ภาค 3330

อผภ.ชาลญ จรรโลงเสวตกุล
ภาค 3340

อผภ.สุษาดา อธิจิรากุล
ภาค 3350 (ประธาน)

อผภ.ชำนาญ จันทรเรือง
ภาค 3360

ที่มาของตราสัญลักษณ์โรตารี

อน.ศรัณย์ จันทร์ทะเล สร.เชียงใหม่เหนือ แพล

ทุกวันนี้ฟันเฟืองของโรตารีเป็นหนึ่งในสัญลักษณ์ที่คุ้นตากันทั่วโลก ในบางประเทศก็ติดที่ป้ายเข้าสู่เขตเมืองต่างๆ ที่มีสโมสรโรตารี แต่ในอดีตเป็นเวลาหลายปีที่ไม่ได้มีสัญลักษณ์ที่เป็นมาตรฐาน โดยแต่ละสโมสรจะเป็นผู้ออกแบบสัญลักษณ์ของตนเอง

ในอดีตสโมสรโรตารีชิคาโกใช้ล้อเกวียนเป็นสัญลักษณ์โดยได้ความคิดมาจาก พอล แฮร์ริส (Pual Harris) ที่ได้ให้เหตุผลว่าเป็นสัญลักษณ์ของอารยธรรมและความก้าวหน้า เมื่อเวลาผ่านไปสัญลักษณ์ที่สร้างขึ้นมานั้นได้แปรเปลี่ยนไปตามแบบแกะลายพิมพ์ตามช่างพิมพ์สโมสที่ชื่อ แฮร์รี รุกเกิลส์ (Harry Ruggles) นั้นมีอยู่ ต่อมานักแกะสลักชื่อ มอนตากู เอ็ม แบร์ (Montague M. Bear) ได้เข้าร่วมสโมสรและเสนอที่จะออกแบบสัญลักษณ์ถาวรให้ ในครั้งแรกสมาชิกในสโมสรปฏิเสธแบบที่เขาเสนอซึ่งเป็นเพียงล้อรถม้าเรียบๆ ที่มองดูแล้วให้ความรู้สึกที่ “ไม่มีชีวิตชีวา ไม่มีความหมาย”

เพื่อให้เกิดภาพการเคลื่อนไหวในสัญลักษณ์ที่สร้างนั้น มอนตากู เอ็ม แบร์ จึงได้เพิ่มภาพกลุ่มฝุ่นละอองไว้ที่ด้านหน้าและด้านหลังของล้อ นอกจากนี้ยังได้เพิ่มคำว่า “สโมสรโรตารี” ไว้ด้านบนของล้อด้วย สโมสรได้ใช้สัญลักษณ์นี้เป็นเวลานานพอสมควรก่อนที่จะมีสมาชิกท่านหนึ่งให้ข้อสังเกตว่าการหมุนของล้อนั้นไม่เคยก่อให้เกิดกลุ่มฝุ่นละอองทางด้านหน้า ด้วยเหตุนี้มอนตาควิ เอ็ม แบร์ จึงได้นำกลุ่มก้อนของฝุ่นละอองทางด้านหน้าที่ก่อให้เกิดความไม่พึงพอใจนั้นออกไป แบบที่สร้างขึ้นนั้นยังคงใช้เป็นสัญลักษณ์ของสโมสรโรตารีชิคาโกและสโมสรโรตารีอื่นๆ จนกระทั่งปี ค.ศ.1912 ก็มีสิ่งแตกต่างเพียงอย่างเดียวคือบางสโมสรได้มีการเพิ่มสัญลักษณ์ที่เป็นจุดสังเกตที่เป็นเอกลักษณ์ในแต่ละท้องถิ่นพร้อมกับใส่ชื่อเมืองพาดไว้เหนือล้อ

ในการประชุมใหญ่ที่พอร์ตแลนด์ซึ่งจัดในปี ค.ศ. 1911 เซส เพอร์รี่ (Ches Perry) เลขาธิการสมาคมสโมสรโรตารีแห่งชาติ (National Association of Rotary Clubs) (ตอนนั้นยังไม่มี Rotary International – บก.) ได้เสนอว่าควรมอบหมายให้ผู้ใช้ไปดำเนินการเกี่ยวกับสัญลักษณ์ที่เป็นมาตรฐานโดยให้ยึดเอาวงล้อเป็นสำคัญ เขากล่าวด้วยเหตุผลว่า “เริ่มได้รับการยอมรับเป็นสัญลักษณ์ของสโมสรโรตารีโดยทั่วไป”

ในการประชุมใหญ่ในปี ค.ศ.1912 คณะกรรมการอำนวยการได้มอบหมายให้คณะกรรมการบริหารไปดำเนินการตามข้อเสนอแนะ โดยมีประธานคือ จอร์จ ดับเบิลยู คลาร์ก (George W. Clark) จากแจ็กสัน วิลล์ ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นนายจ้างของพอล แฮริสและยังเป็นเพื่อนสนิทที่สุดและเป็นที่ปรึกษาของเขาเช่นกัน

หลายคนรู้สึกแปลกใจที่คณะกรรมการของ คลาร์กทำงานได้อย่างรวดเร็ว เนื่องจากพวกเขาได้รับมอบหมายงานในเดือนสิงหาคมและได้ทำสัญลักษณ์เป็นที่แล้วเสร็จเพียงหนึ่งเดือนหลังจากนั้น แต่ในปัจจุบันเป็นที่แน่ชัดแล้วว่าพวกเขาไม่ได้เริ่มจากการออกแบบใหม่ทั้งหมด แต่ใช้วิธีเลียนแบบมาจากสัญลักษณ์ของสโมสรโรตารีฟิลาเดลเฟีย

สโมสรฟิลาเดลเฟียได้รับการก่อตั้งในวันที่ 30 พฤศจิกายน ค.ศ.1910 โดยสมาคมสโมสรโรตารีแห่งชาติ แต่งตั้งให้เป็นสโมสรที่ 19 นายกสโมสรขณะนั้นคือ เกล็นน์ มีด (Glenn Mead) ได้ขอให้ช่างพิมพ์ชื่อเวสตัน บอยด์ (Weston Boyd) ช่างแกะสลักชื่อ จอร์จ ฟราย (George Fry) และ แจ็ค เบอร์เลต (Jack Berlet) ซึ่งเป็นผู้ค้าอัญมณีให้ช่วยออกแบบสัญลักษณ์สโมสร พวกเขาแย้งว่าล้อเกวียนที่สโมสรต่างๆ ออกแบบและใช้อยู่ นั้นยังไม่สื่อถึงความคิดของโรตารี พวกเขาเสนอว่าการเพิ่มฟันเฟืองเข้าไปได้จะช่วยให้เห็นว่าเป็นวงล้อแห่งการทำงานและเป็นสัญลักษณ์ของการที่สมาชิกทำงานร่วมกัน แท้จริงแล้วก็เป็นการประชุมกันทำงานเพื่อให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ขององค์กรนั่นเอง พวกเขาประกาศใช้

สัญลักษณ์โดยเพิ่มข้อความว่า “Trade Follows the Flag” และนกอินทรีลงไปเพื่อแสดงถึงสมบูรณ์แบบที่สุดของความรักชาติ

เกล็นน์ มีด ตอบรับการออกแบบของพวกเขา และขอให้ แจ็ค เบอร์เลต ทำเข็มโลหะติดเสื้อสำหรับโรเทเรียน จอร์จ ฟรายได้ออกแบบล้อที่มีทั้งฟันเฟืองทั้งหมด 19 ซี่ ที่สื่อถึงการเป็นสโมสรที่ 19 นี่คือการที่โรเทเรียนขายหญิงนับล้านคนติดเข็มบนปกเสื้อคลุมตั้งแต่นั้นมา โดยมีจุดเริ่มต้นมาจากนายกสโมสรและผู้ค้าอัญมณีในฟิลาเดลเฟีย

ในการประชุมใหญ่ปี ค.ศ.1912 ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการออกแบบสัญลักษณ์ซึ่งประกอบด้วย จอร์จ คลาร์ก เจ ฟิเลียเทราต์ (J. Filiatrault) จากดูลูทแมค โอลสัน (Mac Olson) จาก เดสโมนส์ และ เวสตัน บอยด์ จากฟิลาเดลเฟีย ซึ่งทำหน้าที่เลขานุการ เมื่อเวสตัน บอยด์ได้เสนอสัญลักษณ์ที่เขาได้ช่วยออกแบบสำหรับสโมสรของเขา คณะกรรมการต่างก็ตอบรับ สิ่งเดียวที่ได้มีการปรับคือการนำนกอินทรีพร้อมกับข้อความ “Trade Follows the Flag” ออกเพื่อสร้างให้เป็นรูปแบบที่ใช้ร่วมกัน ชื่อของสโมสรถูกแทนที่ด้วยชื่อขององค์กร พวกเขาใช้สัญลักษณ์เดียวกันสำหรับเข็มติดเสื้อ แต่เนื่องจากพื้นที่จำกัดจึงไม่สามารถใส่ข้อความว่า “International Association of Rotary Clubs” ลงไป ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงย่อให้เหลือเพียง “Rotary International” — คิดเป็นระยะเวลา 9 ปีก่อนการประชุมใหญ่ที่ลอสแอนเจลิส ซึ่งได้มีการเปลี่ยนชื่ออย่างเป็นทางการ คณะกรรมการอำนวยการยอมรับการออกแบบของคณะกรรมการออกแบบสัญลักษณ์ ซึ่งกรณีนี้ถือว่าความสำเร็จจากการทำงานของเกล็นน์ มีด สามารถช่วยพวกเขาได้อย่างยิ่ง

ในขณะนั้นพอล แฮริส เป็นประธานของสมาคมสโมสรโรตารีสากล (the International Association of Rotary Clubs) เซส เพอร์รี่ ด้านความรู้สึกเกี่ยวกับสัญลักษณ์ไม่ไหวจึงส่งจดหมายไปยัง เกล็นน์ มีด โดยมีใจความคือ “ถึงเกล็นน์ มีด อยากจะขอให้เวสตัน บอยด์

เดินทางมายังเมืองดูลูท พร้อมกับแบบที่เขาสร้างขึ้นได้หรือไม่” แม้ว่าการออกแบบของ เกลันน์ มีด จะได้รับการตอบรับจากคณะกรรมการออกแบบสัญลักษณ์และได้ถูกตีพิมพ์ลงในวารสารโรตารีในลำดับต่อมา แต่ก็ยังมีความแตกต่างในสัญลักษณ์ที่แต่ละสโมสรใช้ แทบทุกสโมสรจะมีลัทธิสัญลักษณ์ของตน แม้แต่ในภาคเดียวกันบางสโมสรอาจจะมีพื้นเพื่อง 8 ซี่ บ้างก็ 10 ซี่ หรือบางแห่งอาจไม่มีเลย บางแห่งอาจมีพื้นเพื่อง 16 ซี่ บางแห่ง 20 ซี่ หรืออาจไม่มีเลย สิ่งที่น่าประหลาดใจคือ ลัทธิที่ลงตีพิมพ์ในวารสารโรตารีฉบับเดือนเมษายน ปี ค.ศ.1919 นั้นมีพื้นเพื่องทั้งหมด 19 ซี่แต่ปกเดือนพฤษภาคม 20 ซี่และในเดือนมิถุนายนมีถึง 27 ซี่

พื้นเพื่องยังคงเป็นสิ่งที่โต้แย้งกันเรื่อยมาในปี ค.ศ.1918 ชาลส์ เฮนรี แมคอินทอช (Charles Henry Machintosh) ได้เริ่มรณรงค์ให้แก้ไขแบบมาตรฐานที่มีอยู่ อ้างอิงจากความคิดเห็นคัดค้านของ ออสการ์ บอร์จ (Oscar Bjorge) ซึ่งเป็นวิศวกรและสมาชิกจากสโมสรโรตารีดูลูท เขาได้เขียนจดหมายถึง เซส เพอร์รี โดยมีใจความว่า : “เพื่องลัทธิที่มีเพื่อง 19 ซี่นั้นถือเป็นสิ่งที่ดียุคสมัยสำหรับวิศวกร” ชายทั้งสองคนพร้อมกับโรเทเรียน จอร์จ เบร์ริงเกอร์ (George Berringer) จากเมืองแคมเดน รัฐนิวเจอร์ซีย์ ได้โน้มน้าวโรตารีสากล เป็นเวลากว่า 6 ปีให้แก้ไขสัญลักษณ์ พวกเขาแย้งว่า (การที่มีลักษณะเป็นพื้นที่มีมุมทั้งสี่ด้านนั้นไม่เหมาะสมกับขนาด พื้นเพื่องที่มีนั้นถูกวางผิดปกติกับพื้นที่) สิ่งนี้ถือเป็นสิ่งที่ดูถูกวิศวกรรม...และคงมาจากความคิดของศิลปินเพียงเท่านั้น

ขณะนอนรักษาตัวที่โรงพยาบาลจากการผ่าตัดไส้ติ่ง ออสการ์ บอร์จ ได้ร่างแบบวงล้อใหม่ที่มีซี่ล้อ 6 ซี่ (บางคนกล่าวว่าเป็นสัญลักษณ์ของโรตารีที่แสดงถึงวัตถุประสงค์ทั้ง 6 ข้อในเวลา นั้น - ปัจจุบันเหลือ 4 ข้อ-บก.) (ซึ่งหลายคนเข้าใจคลาดเคลื่อนว่าเป็นการสื่อถึงว่ามีโรตารีใน 6 ทวีป-บก.) และมีพื้นเพื่อง 24 ซี่ ในที่สุดเขาได้เพิ่มเติมร่องลึกลงเข้าไปเพื่อเป็นคัมล้อ สิ่งนี้แสดงถึงลักษณะของ “คนทำงานไม่ใช่คนเกียจคร้าน” ในปี 1928 ออสการ์ บอร์จ ได้เขียนลักษณะโดยละเอียดลงในคู่มือปฏิบัติงานและได้รับการรับรองในการประชุมใหญ่ปี 1929 ที่เมืองดัลลาส จากนั้นมาสัญลักษณ์ของโรตารีก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลง

พื้นเพื่องของโรตารีปรากฏไปทั่วโลก โดยเห็นได้จากเข็มติดเสื้อ ธง เน็คไทและเครื่องประดับต่างๆ หรืออาจจะถูกติดที่ป้ายโฆษณาขนาดใหญ่บนถนนหลวงและบนตราไปรษณียากรณีกว่า 100 ประเทศ จากต้นกำเนิดอย่างไม่เป็นทางการผ่านการแสดงออกที่หลากหลาย วงล้อของโรตารีก็มาถึงเป้าหมายสูงสุดของผู้ออกแบบ สิ่งนั้นก็คือการเป็นสัญลักษณ์ของการลงมือปฏิบัติและสมาชิกนับล้านคนที่ทำงานร่วมกันเพื่อให้โลกดีขึ้น และยังเป็นการช่วยให้โรเทเรียนทราบถึงการแสดงตนของกันและกัน นอกจากนี้ยังเป็นการแจ้งให้สาธารณชนได้ทราบโดยไม่ต้องกล่าวว่า “ฉันคือโรเทเรียน”

ข้อมูล : A Century of Service หน้า 71

Origins of Rotary Emblem

The Rotary gearwheel is one of the most familiar symbols in the world today. In some countries it is displayed at the city limits of every town with a Rotary club. But for many years, there was no standard emblem. Rotary clubs designed their own.

The Rotary Club of Chicago first used a wagon wheel, an idea attributed to Paul Harris, who reasoned that it symbolized civilization and movement. The appearance changed from time to time, depending on the engravings the club printer, Harry Ruggles, had in stock. Then Montague M. Bear, an engraver, joined the club and offered to design a permanent emblem. Members rejected his first idea—a plain buggy wheel—as looking “lifeless and meaningless.”

To give the appearance of action, Monty added clouds of dust ahead of and behind the wheel. He also placed the words “Rotary Club” above it. Rotarians used this design for a time until one observant member pointed out that a wheel would not generate clouds of dust in front of it! Monty removed the offending cloud and that design remained the emblem for Chicago—and many other Rotary clubs—until about 1912, the only difference being that some clubs added local landmark designs along with their own city name on a banner over the wheel.

Ches Perry, secretary of the National Association of Rotary Clubs, had suggested to delegates at the 1911 Portland convention that they should adopt a standard emblem, based

around the wheel, which he said “has become the generally adopted emblem of Rotary clubs.” At the 1912 convention, the Board of Directors appointed an executive committee to do just that. The chairman was George W. Clark of Jacksonville, Paul Harris’s one-time employer, closest friend, and mentor.

Some were amazed at how quickly Clark’s committee acted; they were appointed in August and had the emblem ready a month later. But it is now clear they did not start with a clean sheet of paper—they simply copied the emblem of the Rotary Club of Philadelphia.

Philadelphia’s club was chartered on 30 November 1910, and the National Association assigned it club number 19. Club president Glenn Mead asked Weston Boyd the printer, George Fry the engraver, and Jack Berlet the jeweler to design an emblem. They argued that none of the wagon-wheel designs the other clubs were using conveyed the Rotary idea, submitting that adding cogs would create a working wheel, symbolic of the members working together—literally interlocked with one another to achieve the organization’s objectives. They added a banner proclaiming “Trade Follows the Flag” and, for a patriotic finishing touch, an eagle.

Mead approved their design and then told Berlet of his idea of a metal lapel pin that Rotarians could wear on their coats. George Fry created a wheel with 19 cogs, emblematic of club number 19, and Berlet started making them. Thus the millions of Rotary pins men and women around the world have worn on their jackets ever since had their genesis in the mind of a club

president and a jeweler in Philadelphia.

The 1912 convention appointed the design committee of George Clark, J. Filiatrault of Duluth, Mac Olson of Des Moines, and Philadelphia’s Weston Boyd, who served as secretary. When Boyd showed the committee the emblem he had helped design for his own club, they accepted it. The only modifications were the removal of the eagle and the “Trade Follows the Flag” streamer. To assure uniformity, the club name was replaced by the association’s name. They used the same design for the lapel pin, but because it was impossible to fit “International Association of Rotary Clubs” on such a tiny object, they abbreviated it to “Rotary International”—nine years before the 1922 Los Angeles convention officially made that change. The Board accepted the committee’s design. It probably helped their cause that Glenn Mead had just succeeded. Paul Harris was now president of the International Association of Rotary Clubs, but Ches Perry could not resist sending Mead a letter asking, “Glenn, is it possible that Boyd came to Duluth with the design in his pocket?”

Yet despite Mead’s acceptance of the committee’s design and its subsequent publication in *The Rotarian*, there was an astonishing divergence of artistic expression in the local clubs’ emblems. Almost every Rotary club had its own wheel. Even within one district, some clubs designed wheels with eight spokes, others with 10, others with none at all. Some had 16 gear cogs, some 20, some none. Amazingly, the wheel on the cover of *The Rotarian* in April 1919 had 19 cogs, yet the May cover had a wheel with 20. In June, the wheel sported 27!

The gearwheel remained an object of some contention. In 1918, Charles Henry Mackintosh started a campaign to amend the standard design. Citing objections from Oscar Bjorge, a distinguished engineer and fellow member of the Rotary Club of Duluth, he wrote to Ches Perry: "A cogwheel with 19 cogs is an anachronism to engineers." The two men, along with Rotarian George Berringer of Camden, New Jersey, lobbied Rotary International for six years to correct the emblem. They argued it had square-cornered teeth of disproportionate size, that the cogs were irregularly spaced, and that it was "an insult to engineering ... that only the brain of an artist could conceive."

From his hospital bed, where he was recovering from an appendectomy, Bjorge sketched out a new wheel with six spokes (some say emblematic of the six Objects of Rotary at that time) and 24 teeth. Finally, he added a keyway, which locks a wheel to a hub, thus making it a "worker and not an idler." In 1928, Bjorge's exact specifications were written into the Manual of Procedure, and approved by the 1929 Dallas convention. Rotary's emblem has remained unchanged ever since.

The geared Rotary wheel appears throughout the world on millions of lapel pins, flags, men's ties, and jewelry. It has been pasted on huge highway billboards and on postage stamps in more than 100 nations. From its casual origins through its varied early manifestations, the Rotary wheel ultimately exceeded the aims of its designers: It symbolized action and a million members working together to make the world a better place. It also allowed fellow Rotarians to identify each other and silently informed the general public "I am a Rotarian."

Source : A Century of Service, page 71

สรุปข่าวโรตารีรอบโลก

อภิศักดิ์ จอมพงษ์ สร.แม่จัน แบล

โมซัมบิก

โรงเรียนประถมนอกเขตเมืองหลวงมาปูโต มีความต้องการในการปรับปรุงระบบสุขาภิบาลสำหรับนักเรียนจำนวน 2,500 คน และบุคลากรในโรงเรียน นอกจากห้องน้ำที่อยู่ในสภาพทรุดโทรมแล้ว โรงเรียนยังขาดแคลนน้ำใช้ สโมสรโรตารีมาปูโตและสโมสรโรตารีสกันเดอร์บอร์กจากประเทศเดนมาร์ก ได้รับเงิน 55,100 ดอลลาร์ จากมูลนิธิโรตารีด้วยการทำโครงการ Global Grant เพื่อนำไปสร้างห้องน้ำ บ่อน้ำและถังเก็บน้ำขนาด 5,000 ลิตร ซึ่งถูกออกแบบมาให้ง่ายต่อการบำรุงรักษา โดยได้มอบหมายให้โรงเรียนมีหน้าที่ในการดูแล

อินเดีย

มีเด็กในประเทศอินเดียมากกว่า 80,000 ราย ที่ป่วยเป็นโรคหัวใจพิการตั้งแต่กำเนิด และมีความจำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือทางการแพทย์ แต่มีเพียง 8,000 ถึง 10,000 รายเท่านั้นที่สามารถเข้ารับการรักษาในแต่ละปี สโมสรโรตารีจากภาค 3240 (อินเดีย) และ ภาค 5340 (แคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา) ได้ระดมทุนเพื่อจะช่วยเหลือเด็กที่ครอบครัวไม่สามารถจ่ายค่ารักษาพยาบาลแก่เด็กได้ เป็นโครงการ Global Grant มูลค่า 54,000 ดอลลาร์ ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากมูลนิธิโรตารี เงินจำนวนนี้นำไปสนับสนุนโครงการ Heart to Heart ซึ่งเป็นโครงการที่ให้ความช่วยเหลือในการผ่าตัดสำหรับผู้ป่วยเด็กโรคหัวใจพิการแต่กำเนิดในประเทศอินเดียและปากีสถาน ซึ่งก่อตั้งในปี 2010 จากความร่วมมือของภาค 3240 กับภาค 3630 และ ภาค 3660 (เกาหลี) โดยได้รับเงินสนับสนุนจากมูลนิธิโรตารี 70,000 ดอลลาร์ ด้วยเงินจำนวนนี้รวมกับเงินที่ได้รับสนับสนุนเพิ่มเติม ได้ช่วยในการผ่าตัดเพื่อรักษาแก่เด็กจำนวน 56 คน ในปีดังกล่าว เงินที่ได้รับมาใหม่นี้จะทำให้เป้าหมายของโครงการในการผ่าตัดเพื่อรักษาแก่เด็กจำนวน 100 คนบรรลุผลสำเร็จ

สหรัฐอเมริกา

ในปีที่ผ่านมา ทุนจากสโมสรโรตารีซีแอตเทิลได้สนับสนุนการดำเนินการของ Seattle Rotary Genomic Blood Typing Program โดยสโมสรได้มอบทุน Large Community Grant ประจำปี 2011-2012 เป็นเงินถึง 100,000 ดอลลาร์ให้แก่ Puget Sound Blood Center เพื่อใช้ในการจัดซื้ออุปกรณ์และเทคโนโลยีที่ทันสมัย ที่สามารถระบุการจับคู่ของหมู่เลือดระหว่างผู้บริจาคเลือดและผู้ป่วยได้อย่างแม่นยำ ซึ่งจะช่วยให้สามารถระบุหมู่เลือดที่หายากได้มากขึ้น และลดภาระที่ต้องนำเข้าเลือดจำนวนมากเพื่อสำรองให้แก่ผู้ป่วยที่มีหมู่เลือดที่หายากอีกด้วย มูลนิธิสโมสรโรตารีซีแอตเทิลเพื่อการบริการได้รับใบสมัครขอรับทุนจากองค์กรต่างๆ 98 องค์กรต้องแข่งขันกันเพื่อขอรับทุนประจำปีทุนนี้

อาร์เจนตินา

เพื่อเฉลิมฉลองปี 2012-2013 ที่มีคติพจน์คือ “สร้างผลงานเพื่อสันติสุข” สโมสรโรตารีมอนเตส เดอ โอคา ได้จัดกิจกรรมชื่อ La Imagen de la Paz (แปลว่าภาพแห่งสันติภาพ) ซึ่งเป็นกิจกรรมการประกวดถ่ายภาพนานาชาติสำหรับโรงเรียน, โรตาแรกต์เตอร์ และ อินเตอร์แรกต์เตอร์ การประกวดนี้มีช่างภาพจากอาร์เจนตินา, บราซิล, เม็กซิโก, สเปนและอิตาลี ส่งภาพเข้าร่วมการประกวด โดยได้มีการจัดนิทรรศการแสดงผลงานภาพถ่ายที่ได้รับการคัดเลือกว่าเป็นภาพที่ดีที่สุดจำนวน 25 ภาพ ซึ่งได้จัดแสดงเป็นเวลานานถึงแปดเดือนตามสถานที่ต่าง ๆ โดยมีสโมสรโรตารีทั่วทั้งภาคเป็นผู้สนับสนุนในการจัดนิทรรศการเพื่อส่งเสริมสันติภาพและสัมพันธภาพนี้

นิวซีแลนด์

สโมสรโรตารีเวลลิงตันได้เปิดเวทีให้เด็กนักเรียนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและสื่อถึงบรรดาผู้นำของประเทศนิวซีแลนด์ เกี่ยวกับบทบาทและความสำคัญของวิทยาศาสตร์ต่ออนาคตของประเทศชาติ สโมสรได้จัดพิธีเปิด Eureka Symposium อย่างเป็นทางการ ซึ่งจะมีผู้ที่เข้าร่วมสุดท้ายที่มีอายุต่ำกว่าอายุ 25 ปี ทั้ง 12 คน ได้มานำเสนอในหัวข้อ “วิทยาศาสตร์และผลกระทบต่อเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม” และพวกเขาจะได้มีโอกาสร่วมประชุมกับตัวแทนจากรัฐบาลและตัวแทนจากภาคธุรกิจในการประชุมสภาวิทยาศาสตร์อีกด้วย

อังกฤษ

โรงเรียนเซนต์นิโคลัสในเมืองชิพเพนแฮม มีนักเรียนในวัย 3 ขวบ - 19 ปี ที่มีความพิการ ทั้งที่เป็นออทิสติก, สมอัมพาตและดาวน์ซินโดรม รวม 70 คน สโมสรโรตารีชิพเพนแฮมจึงจัดกิจกรรมการกุศลโดยตั้งชื่อว่า St. Nicholas Appeal for a Pool (SNAP) เพื่อระดมทุนในการสร้างสระว่ายน้ำวารีบำบัดในโรงเรียน SNAP ได้รับเงินจากการจัดกิจกรรมในชุมชนเช่น การว่ายน้ำและวิ่งมาราธอน และยังได้รับการบริจาคโดยภาคธุรกิจในท้องถิ่นและองค์กรต่าง ๆ นอกจากนี้นายกเทศมนตรีของเมืองชิพเพนแฮมยังได้กำหนดให้ SNAP เป็นกิจกรรมการกุศลประจำปี 2011 ทำให้สามารถระดมเงินได้ถึง 750,000 ปอนด์ ซึ่งนำไปสนับสนุนการสร้างสระว่ายน้ำทั้งหมด จากกิจกรรมนี้ทำให้สโมสรได้รับรางวัลบริการวิชาชีพดีเด่น (Vocational Service Award) จากโรตารีสากลในสหราชอาณาจักรและไอร์แลนด์ และได้รับรางวัลชนะเลิศด้านการทำงานเพื่อชุมชนจากคณะผู้บริหารเมืองชิพเพนแฮมอีกด้วย

แคนาดา

ในเดือนกันยายน สโมสรโรตารี 56 สโมสรในภาค 7070 (ออนตาริโอ) ได้สร้างสถิติการบริจาคใหม่ในการเดินการกุศลประจำปีเพื่อระดมทุนให้แก่มูลนิธิโรตารี โดยโรแทเรียนมากกว่า 500 คนพร้อมสมาชิกในครอบครัวและประชาชนในท้องถิ่นช่วยกันนำเงินบริจาคเข้ามูลนิธิโรตารีมากกว่า 142,000 ดอลลาร์ ผู้ว่าการภาค Ted Koziel, อดีตผู้ว่าการภาค Bob Wallace และ Wilfrid J. Wilkinson ประธานทรัพย์สินของมูลนิธิโรตารีก็มาร่วมกิจกรรมนี้ด้วย ในปี (2011) ภาค 7070 ได้บริจาคเงินเข้ามูลนิธิโรตารี รวม 848,000 ดอลลาร์

สหรัฐอเมริกา

บริเวณลุ่มน้ำวิกิวาเคยเป็นแหล่งน้ำที่สะอาดสำหรับชนพื้นเมือง พืชและสัตว์ป่าที่อาศัยอยู่ในบริเวณนั้น อีกทั้งเป็นสถานที่ทำกิจกรรมสันทนาการกลางแจ้งที่มีพื้นที่ 380 ตารางไมล์ในใจกลางของรัฐฟลอริดา แต่การปนเปื้อนของสารไนเตรทที่เพิ่มมากขึ้นทำให้คุณภาพน้ำเสื่อมโทรม ดังนั้นเพื่อฟื้นฟูสภาพของแม่น้ำ พื้นที่ป่า ทัศนียภาพที่สวยงามและแหล่งน้ำที่สำคัญของท้องถิ่น สโมสรโรตารีเซมิโนล เคาน์ เซาท์ ได้ริเริ่มการกำหนดนโยบายที่ส่งเสริมความเป็นมิตรต่อแม่น้ำในหมู่เจ้าของบ้านและธุรกิจ โดยการลงนามในสัญญา “Wekiva River Promise” ซึ่งระบุว่า จะจำกัดการใช้งานของสารกำจัดศัตรูพืชและปุ๋ยเคมี ร่วมกับการช่วยกันปลูกพืชพื้นเมือง ตรวจสอบการใช้งานถึงปฏิกูลเป็นประจำ และช่วยกันเขียนคำร้องไปยังเจ้าหน้าที่ของรัฐในการสนับสนุนการอนุรักษ์ลุ่มน้ำวิกิวา

นิการากัว

ในเดือนพฤศจิกายนของทุกปี สโมสรโรตารีวอเตอร์ลู, ไอโอวา, สหรัฐอเมริกา จะส่งโรแทเรียนและอาสาสมัครไปยังพื้นที่ทุรกันดารในประเทศนิการากัว พร้อมกับของขวัญคริสต์มาสที่ได้รับบริจาคจากคริสตจักร โรงเรียน และโรแทเรียนจากรัฐไอโอวาและรัฐอื่น ๆ อีกเจ็ดรัฐ ที่ผ่านการรวบรวมมาตลอดทั้งปี โดยตั้งแต่ปี 2001 เป็นต้นมา สิ่งที่พวกเขาได้ลำเลียงมาประกอบไปด้วย เสื้อผ้า อุปกรณ์การเรียน และอุปกรณ์การอาบน้ำสำหรับเด็กประมาณ 2,400 กล่อง ของใช้สำหรับแม่และเด็กแรกเกิดจำนวน 790 ถุง จักรยาน 100 คันและอาหารประมาณ 12 ตัน

บราซิล

กลุ่มมิตรภาพโรแทเรียนักเทนนิสนานาชาติได้จัดการแข่งขันชิงแชมป์โลกครั้งที่แปดของพวกเขา ในแถบชายฝั่งของเมืองกัวราปารี ในเดือนสิงหาคม โดยมีผู้เล่น 25 คนซึ่งเป็นตัวแทนจากสโมสรโรตารี 21 สโมสร จาก 3 ทวีป เข้าร่วมในการแข่งขันที่จัดขึ้นเป็นระยะเวลา 5 วัน กิจกรรมนี้สามารถระดมเงินจำนวน 6,000 ดอลลาร์สำหรับโครงการ PolioPlus และโครงการในท้องถิ่นเกี่ยวกับห้องอ่านหนังสือที่สามารถให้บริการแก่เด็ก ๆ ที่ด้อยโอกาส 90 คนในโรงเรียนในเมืองวิลลา เวลยา ที่อยู่ห่างจากสถานที่แข่งขันประมาณ 30 ไมล์ ส่วนการแข่งขันในปีถัดไปจะจัดขึ้นที่คลัตจ์-นาโปคา ประเทศโรมาเนีย

คาเมรูน

เมื่อต้นปีที่ผ่านมา สโมสรโรตารีเฟอกัส-อีลอร่า, ออนตารีโอ แคนาดา และสโมสรโรตารีบาฟุสแซมโต ร่วมกันติดตั้งระบบน้ำดื่มในหมู่บ้านชนบท 7 แห่ง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของโครงการ “Hand Up Cameroon” โครงการที่ร่วมกันโดยสโมสรโรตารี 34 สโมสรในแคนาดาและสหรัฐอเมริกา ในจำนวนนี้มีหมู่บ้านแห่งหนึ่งที่ชื่อ “บาวูค” ซึ่งมีประชากร 1,300 คน ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงและเด็ก เพราะชายวัยทำงานจำนวนมากต้องอพยพเพื่อไปหางานทำที่เมืองบาเมนดา ที่อยู่ใกล้กัน ระบบน้ำที่ติดตั้งใหม่นี้จะให้ประโยชน์แก่ครอบครัวเหล่านี้รวมทั้งกับนักเรียนในโรงเรียนประถมและบรรดาพ่อค้าจากหมู่บ้านใกล้เคียงที่เดินทางมาค้าขายที่ตลาดในเมืองบาวูค

บาห์เรน

สโมสรโรตารีมานามาให้การบริจาคชุดตรวจโรคเบาหวานแบบพกพาแก่สมาคมโรคเบาหวานแห่งบาห์เรน อันเป็นส่วนหนึ่งของความพยายามอย่างต่อเนื่องของสโมสรที่จะขจัดโรคเบาหวานชนิดที่สองในกลุ่มเยาวชนของประเทศ โดยโรคเบาหวานถูกสำรวจพบว่าเป็นสาเหตุของการเสียชีวิตถึงร้อยละ 12 ในเด็กและผู้ใหญ่ รดตู้พร้อมอุปกรณ์มูลค่า 111,400 ดอลลาร์ เดินทางไปยังโรงเรียนและที่อยู่อาศัยทั่วประเทศเพื่อตรวจหาผู้ป่วยโรคเบาหวานในเด็ก และให้ความรู้แก่ครอบครัวเกี่ยวกับการป้องกัน เจ้าหน้าที่หน่วยเคลื่อนที่ประกอบด้วยแพทย์อาสาสมัคร พยาบาลและนักศึกษาจากวิทยาลัยการแพทย์บาห์เรนของ Royal College of Surgeons ประเทศไอร์แลนด์

ไต้หวัน

ภาค 3500 เป็นเจ้าของสถิติตลอดกาลของจำนวนผู้บริจาคแก่มูลนิธิโรตารีในระดับเมเจอร์โดเนอร์ (บุคคลหรือคู่สามีภรรยาที่มียอดสะสมในการบริจาคให้มูลนิธิโรตารีรวมอย่างน้อย 10,000 ดอลลาร์สหรัฐ) ในการประชุมใหญ่ของภาค ประจำปี 2011-12 ที่จัดขึ้นในเดือนเมษายน มีการเติมให้แก่ผู้บริจาคระดับเมเจอร์โดเนอร์ถึง 82 ท่าน ในจำนวนนี้มีสามท่านที่ตัดสินใจบริจาคทันทีในงานวันนั้น ด้วยแรงบันดาลใจจากความเอื้ออาทรของสมาชิกในภาค ผู้ว่าการภาค Tony Hung-Ming Chang ประกาศความตั้งใจของเขาที่จะร่วมเป็นสมาชิกของ Arch C. Klumph Society ขณะที่อยู่บนเวที ต่อมา Tony และคุณ Julia ภรรยาของเขาได้เป็นสมาชิกอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 26 ตุลาคม พร้อมกับคู่สามีภรรยาอีกสามคู่ และโรแทเรียนอีกหนึ่งคนจากไต้หวันที่ได้บริจาคเงินมากกว่า 250,000 ดอลลาร์ให้กับมูลนิธิ ทำให้ในปี 2011-12 ยอดบริจาครวมของภาค 3500 มีมากกว่า 1.5 ล้านดอลลาร์ ซึ่งเป็นสถิติใหม่ของภาคอีกเช่นกัน

ญี่ปุ่น

ยี่สิบปีที่ผ่านมา Grace Michiko Saito จากสโมสรโรตารีโตเกียว โซโจ ชิน ได้ตั้งองค์การกุศลชื่อ Tokyo Grace ที่ให้การสนับสนุนแก่ นักดนตรีรุ่นเยาว์ เด็กพิการและผู้สูงอายุ ในปี 2002 Saito ได้ริเริ่มการจัดคอนเสิร์ตเพื่อระดมทุนสำหรับโปรแกรม PolioPlus ปีละสองครั้ง โดยองค์กร Tokyo Grace ได้รับรายได้ 96,000 ดอลลาร์เพื่อบริจาคสำหรับการฉีดวัคซีนโปลิโอ การบรรเทาภัยพิบัติในญี่ปุ่น รวมทั้งบริจาคแก่มูลนิธิโรตารี ในคอนเสิร์ตแต่ละครั้งจะประกอบด้วย นักร้อง นักไวโอลิน นักเปียโน นักเป่าแซกโซโฟนและฟลูตที่มากความสามารถ คอนเสิร์ตครั้งล่าสุดได้จัดขึ้นในเดือนพฤศจิกายนที่ผ่านมาและได้รับรายได้เป็นเงินจำนวน 3,300 ดอลลาร์

เริ่มให้รู้

โดย คิม ไลเชเกอร์

ณ เวลา ๑๑.๔๕ น. วอลท์ เจ้าของบริษัทประกันภัยบอกกับเลขาว่าเขาจะออกไปทานกลางวันข้างนอก “อีกสองสามชั่วโมงพบกันนะ เรยา” เขาพูดพร้อมยิ้มเล็กน้อย

วอลท์ตะกายเข้าไปในฟลอร์เอ็กเซลคันใหม่ของเขาแล้วบึ่งตรงไปยังร้านสเต็กที่เขาและเพื่อนโรแบเรียนนัดพบปะกันในห้องส่วนตัว เขาสั่งสเต็กเนื้อริบอายส์ (เนื้อส่วนซี่โครงที่ถอดกระดูกออกแล้ว) และมาตินี่ นายกฯ นำปฏิญานต่อองค์ชาติสหรัฐ ท่องบทสวดสรรเสริญพระเจ้า และร้องเพลงพื้นเมืองอเมริกัน “ฉันทำงานบนรางรถไฟ” จบการประชุม ท้องอืด ต่างคนต่างกลับไปทำงาน

วอลท์ทำงานจนถึง ๕ โมงเย็นจึงออกจากออฟฟิศ เขาตรงกลับบ้าน ลูกๆ ที่เล่นฮูลาฮูปกันอยู่ในสนามหน้าบ้านเห็นเขาก็วิ่งเข้าโผกอด ส่วนภรรยาอยู่ในครัวกำลังเอาของอบออกจากเตา เธอเรียกสมาชิกให้มาทานอาหารเย็นกัน

โรแบเรียนในวันนี้มักเห็นฉากแบบนี้เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันเหมือน ๆ กันราวเช็กสเปียร์เขียนบทให้ก็ไม่ปาน เพราะพวกเขามักมีชีวิตประจำวันที่คล้าย ๆ กันอย่างเรื่องต่อไปนี้

เวลา ๑๒.๑๖ น. แล้ว เจนนิเฟอร์รองประธานบริษัทให้บริการเว็บ รู้ตัวว่าตัวเองจะต้องไปประชุมโรตารีสาย เธอรีบุดไปที่ภัตตาคาร กว่าถึงพนักงานก็เริ่มเก็บจานสลัดแล้ว เพื่อนสมาชิกส่งหนังสือเชิญร่วมกิจกรรมหาทุนวันสุดสัปดาห์นี้ เธอจึงส่งข้อความให้คนเลี้ยงเด็ก “ช่วยดูแลน้องด้วยเสารันี้ ๑๐-๑๒ น”

เธอแทบจะไม่ได้อ่านโปรแกรมการประชุมวันนี้ เพราะต้องสนใจกับตัวเลขในรายงานงบการเงินบริษัทที่เวียนอยู่ในหัว ไหนจะกังวลเรื่องการเลิกจ้างพนักงานที่จะต้องทำเร็ว ๆ นี้ ซึ่งก่อนหน้านี้เธอใช้วิธีตัดเงินเดือน เดือนวันหยุดประจำปีกับครอบครัว แต่ก็ดูเหมือนว่าการเสียสละส่วนตัวไม่ว่าจะมากเพียงใดก็ไม่สามารถช่วยเด็กจบใหม่ที่เธอเป็นคนรับเข้าทำงานกับบริษัทเมื่อปีที่แล้ว ให้อยู่กับบริษัทต่อไปได้เวลาเย็น ๖.๓๐ น. เธอพบสามีกับลูก ๆ ที่ภัตตาคารพิซซา เธอขอโทษที่ไม่ได้ไปดูการแข่งขันฟุตบอลของพวกเขา (อีกครั้ง) “คุณคงต้องยอมสละอะไรสักอย่างแล้วละ” สามีเอ่ยขึ้น เธอเห็นด้วย ตกกลางคืนในคำคั้นนั้นเองเธอส่งอีเมลให้นายกสโมสรโดยมีขึ้นบรรทัดหัวข้อไว้ว่า “ขอลาพัก”

หากท่านคุ้นเคยกับฉากที่สองนี้ ก็นับว่าท่านไม่ได้ผิดปกติอย่างไร ความท้าทายของชีวิตพวกเราในปัจจุบันสะท้อนให้เห็นได้ในจำนวนสมาชิกขององค์กรโรตารี หลังจากที่มีการเติบโตอย่างสม่ำเสมอหลังทศวรรษ ๑๙๔๐ จนถึง ๑๙๙๐ จำนวนเริ่มประสบกับอัตราการเติบโตแบบถดถอย แม้จะมีคนจำนวนหลายพันคนเข้าร่วมเป็นสมาชิก แต่โรแบเรียนจำนวนมากกว่าก็ได้จากไป ส่งผลให้จำนวน

สมาชิกสุทธิในอเมริกาเหนือลดลง ๑๕,๔๙๓ คนในช่วงระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๕๓ - ๒๕๕๕

สภาพเศรษฐกิจไม่มีผลอะไร คนตกงาน ๘.๔ ล้านคน ในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ - ๒๕๕๒ บอกถึง “สภาพการจ้างงานที่ถดถอยที่สุดนับตั้งแต่ยุคตกต่ำทางเศรษฐกิจครั้งใหญ่” ตามรายงานที่ออกโดยสถาบันนโยบายทางเศรษฐกิจ สภาพการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจท่ามกลางความถดถอยในปัจจุบันฝากไว้แต่ความรู้สึกไม่มั่นคงในทางการเงินในหมู่คนทำงานอเมริกัน

อีกปัจจัยหนึ่งคือเงื่อนไขการแบ่งแยกแรงงานในครัวเรือน ในช่วงปี พ.ศ.๒๕๔๓ ผู้ชายในบ้านเท่านั้นที่หาเลี้ยงครอบครัว ซึ่งมีถึง ๖๓ เปอร์เซนต์ของครอบครัวของคู่สมรส แต่ในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ตัวเลขนี้ลดลงเป็นเพียง ๑๖ เปอร์เซนต์ ดูเหมือนชีวิตคนทำงานนอกบ้านในยุคนี้จะขับเคลื่อนไปเร็วมาก

ครอบครัวที่คู่สมรสต้องช่วยกันทำงาน ความไม่แน่นอนทางการเงิน เวลาส่วนตัวที่น้อยลง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าสโมสรโรตารีต้องประสบกับปัญหาสมาชิกภาพในช่วงเวลานี้อย่างแน่นอน พวกเขาโรแบเรียนสงสัยกันว่าระบบสมาชิกแบบเดิมจะประกอบตัวเองต่อไปได้หรือไม่ สำหรับอดีตผู้ว่าการภาค ๕๓๕๐ ชัค มัสเกรฟ จากโอคลาโฮมา คำตอบคือ แนวทางบริหารสมาชิกภาพต้องเปลี่ยนแปลง

หลายปีก่อน มัสเกรฟเริ่มให้ความสนใจกับสถิติช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๓-๔๔ ที่อดีตประธานโรตารีสากลแฟรงค์ เจ. เดพลิน รวบรวมเอาไว้ตลอดปีที่เขาดำรงตำแหน่งสูงสุดนั้น แฟรงค์ เก็บข้อมูลสมาชิกภาพที่เพิ่มและที่คงอยู่ในสโมสรในสหรัฐอเมริกาทั้งหมดตลอดเวลา ๕ ปี

มัสเกรฟทำข้อมูลต่อไปจนถึง พ.ศ.๒๕๕๔ ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ถึง ๒๕๔๓ มีสมาชิกใหม่เข้าร่วมอยู่ในภาคของเขาจำนวน ๑,๑๑๒ คน แต่ในปี ๒๕๔๙ สมาชิกที่เข้าในปีนั้นลดลงเหลือ ๒๒๓ คน แล้วลดลงอีกจนเหลือ ๑๒๔ คนในปี พ.ศ.๒๕๕๔ เท่ากับหายไป ๘๙ เปอร์เซนต์ มีสมาชิกเพิ่มขึ้นเล็กน้อยในปี พ.ศ. ๒๕๔๓ เฉพาะสโมสรโรตารีโอคลาโฮมา และจากการเพิ่มสโมสรใหม่ ๓ สโมสร

“ผมเริ่มมองความเคลื่อนไหวในภาคต่าง ๆ ถึงลักษณะที่เหมือนและแตกต่างกันเวลาที่มีการเพิ่มหรือลดลงของสมาชิกภาพ” มัสเกรฟกล่าว “ส่วนใหญ่ไม่มีภาคไหนที่มีสมาชิกเพิ่มขึ้นอย่างหวือหวา แต่สำหรับภาคที่มีการเพิ่มสมาชิกมากหน่อยเกือบทั้งหมดมาจากสาเหตุของการก่อตั้งสโมสรใหม่ จำนวนสมาชิกที่เพิ่มจากการตั้งสโมสรใหม่นี้ปิดตัวเลขติดลบของสโมสรที่สูญเสียสมาชิกไป” เขากล่าว

ทฤษฎีของเขาคือ : สมาชิกของสโมสรที่มีอยู่ก่อนแล้วมักมีความคิดว่าสโมสรทำงานกับระบบและปริมาณงานที่เหมาะสมกับจำนวนสมาชิกที่มีอยู่ “เมื่อมีสมาชิกใหม่เข้ามาคนหนึ่ง สมาชิกใหม่นี้ติดกับภาพสโมสรที่มีขนาดสมาชิก ๔๐ คน เมื่อสโมสรกลายเป็นสโมสรที่มีสมาชิกลดลงเหลือ ๓๗ คน ทุกคนในสโมสรเริ่มวิตกกังวลแล้วก็ช่วยกันหาสมาชิกมาเพิ่มอีกสองสามคนด้วยพลังจากไหนไม่ทราบสมาชิกเพิ่มขึ้นเป็น ๔๓ คน พอเวลาผ่านไปสักหน่อยจำนวนนี้ก็ลดลงเหลือ ๔๑ คน แต่ก็ยังไม่มีใครสติแตก จนกระทั่งมันลดลงเรื่อยจนเหลือ ๓๕ คน หลังมหัศจรรย์ก็เริ่มปรากฏให้เห็นอีก”

มัสเกรฟยังพบอีกว่าสมาชิกของสโมสรใหม่ไม่ค่อยจากสโมสรไปเร็วนัก อย่างน้อยก็อยู่กันจนครบห้าปี แต่พอยาวนานไป

กว่านั้นหลายสโมสรหัดตัวลง “ผมคิดว่าโรตารีต้องยอมรับว่าเราต้องการการเจริญเติบโต และวิธีที่เป็นจริงที่สุดคือการเพิ่มสโมสรใหม่”

ในภาคของเขา มัสเกรฟชี้ให้เห็นเป็นตัวอย่างว่าสโมสรโรตารีบริททาวน์ เมืองโอคลาโฮมา เป็นแบบอย่างของสโมสรสมัยใหม่ มุ่งรับสมาชิกที่เป็นคนทำงานรุ่นใหม่ สโมสรแห่งนี้ก่อตั้งในปี พ.ศ. ๒๕๔๖ แล้วฉีกตัวเองให้เห็นว่าเป็นต้นฉบับของแบบ “สโมสรชั่วโมงแห่งความสุข” ประชุมกันวันจันทร์ตั้งแต่ ๕.๓๐ - ๖.๓๐ น. ที่ลานเบียร์ เก็บค่าบำรุง ๗๐๐ เหรียญ ซึ่งรวมค่าของว่างกับสองดื่มประมาณ ๔๐๐ เหรียญ และค่าบริจาคให้มูลนิธิโรตารี ๑๐๐ เหรียญ

“เราไม่ร้องเพลง เพราะคนวัยหนุ่มสาวเห็นว่าเป็นเรื่องออกจะไร้สาระ เราไม่มีปฏิคมเพราะคนหนุ่มสาวเห็นว่าเป็นเรื่องไร้สาระ เราไม่ทำหลายเรื่องที่ยุ่มหุ้มและเป็นพิธีการจนเสียเวลาฟังสาระสำคัญของวิทยากร ฉะนั้นเราตั้งเป็นกฎว่าเวลาของวิทยากรสำคัญกว่างานยุ่ง ๆ ของพวกเรา”

ตอนนี้สโมสรบริททาวน์มีอายุ ๙ ปีแล้วมีสมาชิกจำนวน ๔๙ คน “ผมเห็นว่าสโมสรนี้เป็นแบบฉบับที่ประสบความสำเร็จ” มัสเกรฟกล่าว หนึ่งในสโมสรที่ใหม่ที่สุดคือสโมสรโรตารีเอ็ดมันด์ บุลิวาร์ด ซึ่งเป็นสิ่งประดิษฐ์ขึ้นโปรดของมัสเกรฟและผู้ว่าการภาคที่เลือกมิเชล เชฟเฟอร์ ตอนที่ประธานสมาชิกภาพของภาคในปี ๒๕๕๔-๕๕ เชฟเฟอร์ถามบรรดาผู้นำภาคว่าสโมสรของพวกเขาเป็นแบบ “เบาบาง ชายชาติไร้หลัง” หรือไม่ และเชื่อเชิญให้ทำการสำรวจสมาชิกเพื่อตรวจสอบเรื่องต่าง ๆ ในสโมสรเช่น ประเพณี ค่าใช้จ่าย โครงการบริการ และพิจารณาถึงการมีส่วนร่วมของสมาชิกหนุ่มสาวของสโมสร การค้นพบของผู้ว่าการภาคที่เลือกมิเชลได้ร่วมมือกับแอล สตีเฟน นายกสโมสรเอ็ดมันด์เพื่อช่วยสโมสรที่เธอเคยร่วมก่อตั้งเมื่อเดือนพฤษภาคมที่ผ่านมาให้เข้าใจลำดับสำคัญก่อนหลัง

เชฟเฟอร์กับมัสเกรฟล้อคห้อง ๆ หนึ่งได้จากบาร์มาร์ตินี่แห่งหนึ่งซึ่งผู้จัดการร้านก็ตั้งใจที่จะมีคนมาใช้บริการในคืนวันจันทร์ที่ปกติไม่ค่อยมีแขก สตีเฟนสอออกข่าวเกี่ยวกับสโมสรผ่าน ลิงเคดอิน (LinkedIn) และเฟสบุ๊ก ส่วนเชฟเฟอร์ก็ทำหน้าที่นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับโรตารีในการประชุมครั้งแรกที่เขาเชิญผู้สนใจที่นั่นจะเป็นสมาชิกได้ ๑๘ คน และจากนั้นอีกสองสัปดาห์เขาก็มีกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ครั้งแรกทำกันแล้ว

หกสัปดาห์หลังจากการประชุมครั้งแรก เขาส่งเอกสารเพื่อสมัครขอสารตราตั้งสโมสร สมาชิกของสโมสรก็เป็นการผสมผสานกันในกลุ่มคนรักเทคโนโลยี ชายหญิงอายุระหว่าง ๒๐ - ๖๐ กว่า ๆ ยกเว้นผู้ร่วมก่อตั้งเพียงท่านเดียว นอกนั้นสมาชิกไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับโรตารีมาก่อนเลย

ในจำนวนสมาชิกสโมสรประกอบด้วย นายกรับเลือกเมมเบอร์ริสัน “ผมเคยเยี่ยมสโมสรโรตารีแห่งหนึ่งหลายปีก่อน” เขากล่าว “เป็นสโมสรที่ดี แต่ผมไม่รู้สึกว่าตัวเองอยู่ในที่ประชุมมัน” แฮร์ริสันกล่าว เขามีอาชีพไอทีและรู้สึกพอใจกับการนำเสนอของเอ็ดมันด์ บุลิวาร์ด ที่เกี่ยวกับความพยายามใช้สื่อสังคมออนไลน์และเทคโนโลยีอื่น ๆ ในการสื่อสารกับผู้คน “เครื่องมือพวกนั้นโดนใจผมมาก และผมยินดีทุ่มเวลาและหัวใจให้กับมัน” เขากล่าวเสริมตบท้ายว่า “ผมต้องการสโมสรแบบที่เราอยู่ในตอนนี้ครับ”

คิม โลเชกเกอร์ เป็นนักเขียนอิสระ ผลงานของเธอปรากฏอยู่ในนิตยสารชั้นนำเช่น “นิวЙорคไทมส์” “เอนท์ไพรส์” และ “เมนส์เจอร์นัล” เธอเป็นสมาชิกสโมสรโรตารีซานหลุยส์ ออบิสโพ เดย์ เบรค รัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา

เปิดสโมสรโรตารี

คิดจะเปิดสโมสรต้องทำอะไร? มีคำแนะนำดีๆ จากสโมสรโรตารีบริททาวน์ เมืองโอคลาโฮมา และสโมสรโรตารีเอ็ดมันด์ บุลิวาร์ด รัฐโอคลาโฮมา สหรัฐอเมริกาดังนี้

ที่ตั้งถูกที่หาถนนสายที่มีคนเดินมากย่านกลางเมืองธุรกิจ และขอใช้สถานที่เพื่อการประชุมในวันของสัปดาห์ที่ปกติคนเข้าร้านน้อย

กระจายข่าว สโมสรเอ็ดมันด์ บุลิวาร์ดเชิญประชุมโดยให้ “เช็กอิน” ในเฟสบุ๊ก และ “แท็ก” ร้านบาร์มาร์ตินี่ ซึ่งช่วยโฆษณาทั้งตัวสโมสรและบาร์ด้วย

จัดจ่าย “ไม่ต้องมีการปฏิญาณ ไม่มีการสวดภาวนา ไม่ร้องเพลง งดสโมสรที่ไม่มี และไม่มีแม้แต่ห้องดีเปิดประชุม” เชฟเฟอร์กล่าว สโมสรเอ็ดมันด์ บุลิวาร์ด มีเพียงแผ่นป้ายทดสอบสี่แนวทางปิดฝาห้องด้านหนึ่ง ใช้ช้อนเคาะแก้วไวน์เปิดปิดประชุมเท่านั้น

จัดสั้น ๆ เวลาประชุมสัก ๑ ชั่วโมงในช่วง “แฮปปี้ฮาว์ (ชั่วโมงแห่งความสุข)” เป็นเวลาที่กำลังพอดี สมาชิกก็ยังสามารถกลับไปทานอาหารเย็นกับครอบครัว

จัดเบา ไม่ต้องเสิร์ฟอาหารเข้า กลางวัน หรือเย็น ช่วยให้สมาชิกประหยัดค่าใช้จ่ายไปได้มาก “หากใครใคร่ดื่มกินแบบเบา ๆ ระหว่างประชุม พนักงานก็จะเสิร์ฟให้เป็นคน ๆ ไป” เชฟเฟอร์กล่าว

จัดถูก-สโมสรเอ็ดมันด์ บุลิวาร์ดเก็บค่าบำรุงเป็นรายเดือน ๆ ละ ๒๕ เหรียญ และสามารถจ่ายผ่านระบบออนไลน์ PayPal หรือ Square ซึ่งในจำนวนนี้มีเงินบริจาคโรตารีสากลอยู่ด้วย

ช่วยบริจาค ทุกสโมสรเกิดใหม่ที่อยู่ในภาคของมัสเกรฟ คือผู้บริจาคให้มูลนิธิโรตารีแบบสะสมทุกปี (sustaining member) ๑๐๐ เปอร์เซนต์ทุกสโมสร “แบบนี้ทุกสโมสรจะรู้สึกเท่าเทียมกัน” เขากล่าว

จัดเตรียมผู้รู้ “หากคุณอยากได้สโมสรที่ประสบความสำเร็จสูง คุณต้องเตรียมใคร่เรียนที่รู้ดีในเรื่องของโรตารีมาเป็นพี่เลี้ยงให้กับสโมสรตลอดเวลา ๒ ถึง ๓ ปี” มัสเกรฟกล่าว

เน้นสนุก วันฉลองสารตราตั้ง สโมสรโรตารีเอ็ดมันด์ บุลิวาร์ดจัดเป็นแนวฮาวายปาร์ตี้ที่ร้านเบอร์เกอร์แห่งหนึ่ง และหากมีโอกาสดี ๆ ก็จะมีการประชุมแบบมีวิทยากร เป็นแบบเล่นเกมกระดาน (เช่น หมากจุก) กัน

In with the new

by Kim Lisagor

It's 11:45 a.m. and Walt, the prosperous owner of an insurance company, tells his secretary he's off to lunch. "See you in a few hours, doll," he says with a smile.

He climbs into his new Edsel and drives to a steakhouse, where he and his fellow Rotarians retreat to a private room. They settle in and order rib-eyes and martinis. The club president leads them in the Pledge of Allegiance, an invocation, and a rousing rendition of "I've Been Working on the Railroad." After the meeting, bellies full and heads hazy, they return to work.

At 5 p.m., Walt leaves the office and heads home. His children are playing in the front yard. They drop their hula hoops and run to greet him. Inside, his wife pulls a roast out of the oven and calls the family to dinner.

If you're a Rotarian today, this scene may seem as relevant to your daily routine as one from Shakespeare's England. For most of us, a typical day looks more like this:

It's 12:16 p.m. and Jennifer, vice president of a Web services firm, realizes she's late for her Rotary club lunch. She sprints down the street to the restaurant, where servers are clearing the salad plates. A club member passes her a sign-up sheet for a weekend fundraiser, and she texts the babysitter: "can u watch kids 10-12 sat?"

She has trouble focusing on the program because she is reviewing balance sheets in her head and fretting about impending layoffs. She has already taken a pay cut and postponed the family vacation, but no amount of personal sacrifice will save the job of the recent college grad she hired last year. At 6:30 p.m., she meets her husband and children

at a pizza place and apologizes for having missed the kids' soccer practice (again). "Something's got to give," her husband says, and she knows he is right. Later that night, she emails her club president. Subject line: "leave of absence."

If the second scene seems more familiar, you're in good company. The challenges of modern life have been reflected in Rotary's recent membership numbers. After growing steadily from the 1940s through the mid-1990s, membership leveled off. And although thousands of people join Rotary clubs each year, even more Rotarians leave, resulting in an overall decline in North American members of 15,493 from 2010 to 2012.

The economy hasn't helped. The loss of 8.4 million jobs in 2008 and 2009 represented "the most dramatic employment contraction (by far) of any recession since the Great Depression," according to a report by the Economic Policy Institute. The sluggish recovery has left many American workers feeling uncertain about their finances.

Another factor is the division of household labor. In 1950, the man of the house was the sole wage earner in 63 percent of households maintained by married couples. By 2011, that number had dropped to below 16 percent. Life seems to move faster in an era when most adults work outside the home.

Dual-worker families. Uncertain finances. Less free time. It's no wonder many clubs have faced membership slumps in recent years. The trend has some Rotarians wondering whether the old membership model can survive. To Chuck Musgrave, past governor of District 5750 in Oklahoma, the answer is clear: Rotary's approach to membership must change.

Several years ago, Musgrave became interested in some statistics that 2000-01 RI President Frank J. Devlyn compiled during his term. Devlyn had tracked membership and retention numbers in all U.S. clubs for five years.

Musgrave extended the data set through 2011. Between 1995 and 2000, 1,112 new members joined clubs in his district, but by 2006, only 223 of those Rotarians remained. By 2011, the figure was down to 124, an 89 percent loss. His district has seen a slight increase in membership since 2000, he says, noting gains by the Rotary Club of Oklahoma City and the addition of three successful new clubs.

"I began looking at districts to see what characteristics were common among those that gained or lost membership," Musgrave says. "For the most part, no clubs were making significant gains in membership. In districts that had gained members, it was almost always because one or more new clubs were chartered, and the addition of these members was covering up the fact that existing clubs were losing membership.

"It was astonishing that all of the real growth in the districts was coming from the creation of new clubs, not increases of membership in existing clubs," he says.

His theory: Members of established clubs tend to think of their club as operating in a certain way and being a certain size. "When a member comes in, he looks at the club, and if it's a 40-person club, in his mind, that's the size his club is. And so when it becomes a 37-person club, everybody gets excited and they have a couple of membership drives and then they get up to 43. What happens over a long period of time is that the 43 becomes 41, and they don't panic until they reach 35. Their set point drifts on down."

Musgrave also found that the members of new clubs were less likely to drop out, at least over the first five years, but in the long term, most clubs shrink in size. "I think Rotary needs to recognize that if we really want to grow, the practical way to do it is by starting new clubs."

In his district, Musgrave points to the Rotary Club of Bricktown Oklahoma City as a prototype for modern clubs. Geared toward young professionals, it was chartered in 2003 and bills itself as "one of the original 'happy hour' clubs." Meetings take place Mondays from 5:30 to 6:30 p.m. at a brewery. Yearly dues are \$700; of that, about \$400 pays for appetizers and two drinks (no dinner), and \$100 goes to The Rotary Foundation.

"We did away with singing, because young people think it's silly. We did away with the sergeant-at-arms, because young people think that's silly. We did away with many, many of the little quirks that take up time and interfere with the speaker, and so we set the model such that the speaker was more important than the busy work."

Now nine years old, the Bricktown Oklahoma City club has 49 members. "I view that as a successful model," Musgrave says.

One of the newest clubs is the Rotary Club of Edmond Boulevard, the brainchild of Musgrave and District Governor-nominee Michelle Schaefer. While serving as district membership chair in 2011-12, Schaefer asked district leaders if their clubs were "pale, male, and stale" and challenged them to survey their members on club traditions, costs, service projects, and views on involving younger members. Her findings helped shape the priorities of the club she helped launch back in May, with Hal Stevens, formerly of the Rotary Club of Edmond, as president.

Schaefer and Musgrave secured a room at a martini bar where the manager was happy to have the business on Mondays, a slow night. Stevens promoted the club on LinkedIn and Facebook. Schaefer gave a presentation about Rotary at the first meeting, which 18 potential members attended. They had their first service project two weeks later.

Six weeks after their initial meeting, they submitted a charter application. The membership is a mix of tech-savvy men and women whose ages range from the mid-20s to the mid-60s. With the exception of the cofounders, none of the charter members had previous Rotary experience.

That includes president-elect Jermaine Harrison. “I’d visited a Rotary club years ago,” he says. “It was a very established club, and I didn’t see myself joining.” Harrison, who works in IT, was impressed with the Edmond Boulevard club’s use of social media and other technology. “Those tools intrigued me, and I put my time and my heart into it,” he says. “I needed the club that we have now.”

Kim Lisagor is a freelance writer whose work has appeared in the New York Times, Outside, and Men’s Journal. She is a member of the Rotary Club of San Luis Obispo Daybreak, Calif., USA.

The Rotary startup

Thinking of starting a club? Here are some tips from the Rotary clubs of Bricktown Oklahoma City and Edmond Boulevard, Okla., USA:

Location matters. Find a lively venue in a downtown business district and ask to have your meetings there on the slowest night.

Spread the word. The Edmond Boulevard club encourages meeting attendees to “check in” on Facebook and “tag” the martini bar, which builds awareness for both the club and the venue.

Keep it simple. “We don’t pledge, pray, or sing. We don’t own a banner or a bell,” Schaefer says. The Edmond Boulevard club puts The Four-Way Test on the flat-panel screen and clinks a spoon against a wine glass to begin and end the meeting.

Keep it short. Hourlong meetings during happy hour allow members to be home in time for dinner with their families.

Ditch the meal. Eliminating the group breakfast, lunch, or dinner helps members control their costs. “If anyone wants to purchase a drink or an appetizer, the waitress takes that person’s order and runs a tab,” Schaefer says.

Lower dues. The Edmond Boulevard club charges \$25 per month and accepts payment through PayPal or Square. Foundation contributions come out of the dues.

Support the Foundation. Every new club in Musgrave’s district starts out as a 100% Rotary Foundation Sustaining Member Club “so nobody knows any different,” he says.

Invite an expert. “If you want your club to succeed, you’ve got to have an experienced Rotarian who will be the mentor for the club over a two-or three-year period,” Musgrave says.

Focus on fun. The Edmond Boulevard club’s charter party was a Hawaiian luau at a local burger joint. Every once in a while, the club plans a night of board games instead of a speaker.

ENGAGE
ROTARY

Rotary in Action

International Assembly 2013, San Diego, USA

CHANGE
LIVES

VIVER
ROTARY

ENGAGERA
ROTARY

Ron D. Burton
and Jetta

PRESIDENT-ELECT RI

Rotary in Action

International Assembly 2013, San Diego, USA

TRAINING LEADERS

Rotary in Action

International Assembly 2013, San Diego, USA

ศูนย์โรตารีในประเทศไทย

January-February 2013

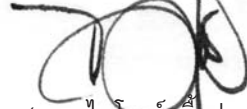
มิตรโรแทเรียนที่รักทุกท่าน

เวลาแห่งการบำเพ็ญประโยชน์ของชาวโรแทเรียนเดินทางอย่างรวดเร็วพร้อมกิจกรรมอันเป็นประโยชน์ต่อชุมชนมากมาย ด้วยโครงการสำคัญๆ และสนองตอบความต้องการของชุมชนอย่างแท้จริง ครึ่งปีของปีโรตารี 2012-2013 แล้ว ที่เรามีกิจกรรมดีๆ ของแต่ละสโมสร รวมทั้งกิจกรรมสำคัญๆ เช่น โครงการช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วม เรือและกล่องน้ำใจ โครงการช่วยเหลือผู้ประสบภัยหนาว ซึ่ง PRIP พิชัย รัตกุล เป็นประธานโครงการ ความสำเร็จนี้ย่อมสร้างความแข็งแกร่งให้แก่โรตารี สร้างความเชื่อมั่นให้แก่สมาชิกทุกคนและสร้างความรู้สึกดีแก่ผู้อื่น ทำให้การเพิ่มสมาชิกใหม่มีความหมายมีคุณค่ายิ่งของสโมสร อีกทั้งมี นัยสำคัญนำไปสู่ความสำเร็จในการรักษาสมาชิก พัฒนาสมาชิกของเราให้มีส่วนในการสร้าง

ความแข็งแกร่งให้แก่สโมสร มีความเชื่อมั่นในโรตารี มีความสุขที่ได้เป็นโรแทเรียน ได้ให้บริการเห็นคุณค่าอย่างแท้จริง

ในส่วน of ศูนย์โรตารีในประเทศไทย ผมและเจ้าหน้าที่ทุกคนมีความยินดีที่จะมีส่วนในการสนับสนุนให้ทุกๆ สโมสรได้ดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในทุกๆ ด้าน เพื่อความสำเร็จร่วมกันเพื่อโรตารีสากล

ด้วยไมตรีจิตแห่งโรตารี

(อผ.ไพโรจน์ เอื้อประเสริฐ)

ผู้ว่าการภาค 3360 โรตารีสากล ปี 2544-45

ประธานคณะกรรมการบริหารศูนย์โรตารี ปี 2555-57

บรรยากาการแจกผ้าห่ม-เครื่องกันหนาว (เงินบริจาคจากโรตารีประเทศญี่ปุ่น) ให้แก่ผู้ประสบภัยหนาวของสโมสรโรตารีนครพนม (3340), สโมสรไชยปราการ และสโมสรนครเท็ง (3360)

อัตราแลกเปลี่ยนโรตารีสากล

เดือนกุมภาพันธ์ 2556

US\$1 = 30.00 บาท

ตัวเลขโรตารี ข้อมูล: ผู้แทนดูแลการเงินฯ (ช.ค. 55)

ภาค	3330	3340	3350	3360	รวม
สมาชิก	2,533	1,314	2,354	1,390	7,591
สโมสร	93	55	89	63	300

คณะกรรมการโครงการช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วมโดยเงินบริจาคจากโรตารีประเทศญี่ปุ่น ขอขอบคุณ อน.บรรหาร วงษ์เจริญ สโมสรโรตารีสุราษฎร์ธานี ในการรับเป็นสถานีพักของ (กล่องและถุงน้ำใจ) สำหรับส่งมอบให้สโมสรโรตารีในพื้นที่ภาคใต้เมื่อเกิดภัยพิบัติ

ศูนย์โรตารีในประเทศไทย 75/82-83 อาคารโอเชียนทาวเวอร์ 2 ชั้น 32 ซ.วัฒนา ถ.โอศิก วัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0 2661 6720 โทรสาร 0 2661 6719; info@rotarythailand.org; www.rotarythailand.org; www.facebook.com/ThaiRotaryCentre

Multidistrict PETS

2013-14 MULTI DISTRICT PRESIDENTS ELECT TRAINING SEMINAR

ขอเชิญ

นายกريبเลือกปี 2556-57

เข้าร่วม

การอบรมสัมมนานายกريبเลือกพร้อมภาค

ภาค 3330 ภาค 3340

ภาค 3350 ภาค 3360

โรตารีสากล

ปีบริหาร 2556 - 2557

วันเสาร์ที่ 2 - วันอาทิตย์ที่ 3 มีนาคม 2556 • ณ อาคาร IMPACT Forum เมืองทองธานี

ภาค 3330 ติดต่อลงทะเบียนได้ที่

พชก.ธนกร สำเร็จพลไพบุลย์ (สุพรรณบุรี)

โทร. 081 929 9349

E-mail : tsumretp@ktb.co.th

ภาค 3340 ติดต่อลงทะเบียนได้ที่

สรท.ปรีดากรณ์ เจริญเมเกิดทรัพย์ (จันทบุรี)

โทร. 081 686 8933

E-mail : toey_hom@hotmail.com

ภาค 3350 ติดต่อลงทะเบียนได้ที่

โรตารีแอนน์เสริมศรี กลิ่นแก้ว (พระนครศรีอยุธยา)

โทร. 02 860 4700, 089-490-4300 แฟกซ์ 02 860 4449

E-mail: my3350@gmail.com

ภาค 3360 ติดต่อลงทะเบียนได้ที่

อน.สุวรรณี ศิริณภาพันท์ (เชียงใหม่เหนือ)

โทร. 081 960 6737

E-mail : suwannee_siri@hotmail.com